

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Març
de 1984

Catalunya Cristiana

"El cristià no deixarà de sentir-se incòmode fins que accepti i assumeixi, d'una vegada per sempre, sense glosses ni matisos, l'aparent contradicció de la seva condició, la seva inseguretat radical, els seus riscos i incerteses, la possibilitat en què es troba de ser aculat a l'heroisme en qualsevol moment de la vida."

Henri Le Saux

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any V N.º 233

Setmana de l'11 al 17 de març del 1984

50 Ptes.

Joan Pau II indica, a la "Salvifici doloris", que el món pateix pels errors de l'home.

pàg. 6

La vessant humana i religiosa del cent anys de presència salesiana a Sarrià.

pàg. 10

Un informe de la UNICEF assenyala que 40.000 infants moren, cada dia, de fam.

pàg. 22

La pintura de Fra Angèlic, nou beat, camí d'accés a Déu.

Centrals

23 MARÇ I Església

"La fe encara compta"

TARRAGONA.— L'Institut de Teologia i el MUEC han organitzat un debat sobre els joves universitaris i l'Església. Es tracta de fer una reflexió sobre els moviments universitaris i la seva relació amb l'Església sota el títol genèric

"La fe encara compta". Aquestes jornades tindran lloc a l'Aula Magna de les Facultats de Filosofia i Lletres i de Químiques de Tarragona.

(Informació a la pàgina 8)

Afinant

La Quaresma d'aquest any

En aquest any jubilar de 1984, la quaresma de cada any hauria d'esdevenir la quaresma d'aquest any, si volem seguir la indicació del Sant Pare, que ens demana de viure d'una manera extraordinària les coses ordinàries durant aquest Any Sant.

Dues idees mestresses ens poden ajudar a fer d'aquesta quaresma una quaresma veritablement jubilar. L'una, viure-la, no sols com un "temps religiós", sinó com la preparació intensa per a la celebració, en els dies pasquals, dels "fets històrics" esdevinguts fa 1950 anys. L'altra, fer present avui el gest redemptor "obrint de bat a bat les portes a Jesucrist"; les portes del nostre cor, certament, però també les de "l'economia, de la política, de la cultura... Sense por. Permetent a Crist de parlar a l'home d'avui. Sols Ell té paraules de vida..." I no preguntis ingenuament, ¿com ho faré? Vulgues fer-ho i et trobaràs els mitjans a la mà.

Joan E. Jarque i Jutglar

"Pelegrins a les arrels de la Pau", a Montserrat i Barcelona

BARCELONA.— Els propers dies 24 i 25 de març visitaran el monestir de Montserrat i Barcelona els participants en el "Pellegrinaggio alle radici della pace" (Pellegrinatge a les arrels de la pau), organitzat pel Movimiento Popular, el Meeting per l'Amicizia fra i popoli, i la Comunió i Alliberament Alemany.

A Montserrat, a més d'assistir als actes religiosos propis del dia, tindran una trobada amb els monjos del monestir, per reflexionar plegats sobre els objectius dels seus moviments.

L'endemà, diumenge, a Barcelona assistiran a una missa oficiada pel cardenal Jubany, i seran després rebuts pel president de la Generalitat de Catalunya, senyor Jordi Pujol.

Fer possible una escola d'acord amb allò que volen els pares

Llibertat d'ensenyament: El cardenal Lustiger demana a Mitterrand un canvi de política

PARÍS.— A la veïna França també tenen en aquests moments problemes amb la llibertat d'ensenyament, que no és més, cal no oblidar-ho, que el dret dels pares a elegir per als seus fills l'escolaritat d'acord amb la seva consciència i posició social. A França, com a Espanya, el govern tracta de nacionalitzar l'àmbit escolar, unificant-ne l'esperit, que és el que interessa.

A França el laïcisme és present en la societat des de fa molt de temps, i això fa que, per exemple, un bisbe, quan es pronuncia sobre un tema, és considerat com un ciutadà més que com un pastor d'ànimes, cosa que ajuda a situar els fets en el terreny que els és propi. Ningú no ha trobat es-

trany ni fora de lloc que el cardenal Lustiger, arquebisbe de París, s'adreces als centenars de milers de manifestants que el proper diumenge expressaren a Versalles la seva oposició al govern per la "llei Savary", que al seu parer lesiona el dret a l'ensenyament privat, o sigui el no oficial.

El cardenal Lustiger expressa la seva confiança que, a fi de comptes, es respectaran a França els drets humans quant a l'Escola, fent una crida al president de la República, François Mitterrand, en el sentit de demanar-li la seva intervenció directa a fi que les coses s'apaivaguin per tal que els catòlics no sentin afectats els seus drets.

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI
BANC DE BARCELONA

Si té més de
60 ANYS
té molt de guanyat.

Fins el
13%
d'interès anual.

Si és jubilat
li complementem
la pensió.

VIATGES
GRATIS

No es tracta de cap rifa! Ni tampoc no els haurà de pagar a terminis. Es tracta de viatges segurs, de franc i de seguida. L'Estalvi Tercera Edat li permet de realitzar el somni de la seva vida: viatjar de franc, fins i tot a l'estranger. Sense despendre els seus estalvis.

Per a nosaltres, la Tercera Edat
és la primera.
I ho demostrem cada dia.

ESTALVI TERCERA EDAT
Un estalvi de primera

Editorial

Qui és l'assassí?

El Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya acaba de desplegar un programa d'informació sobre drogodependències, que s'ha dut a terme, amb diverses realitzacions, en les escoles i altres centres d'educació, en els mitjans informatius i, en general, en una sensibilització de tota la comunitat del nostre país. La campanya ha durat dos mesos —gener i febrer—, i el nostre setmanari se n'ha fet també ressò.

L'intent de la Generalitat és assolir una progressiva reducció del consum de drogues i del nombre de drogodependents, i de preservar la salut, mantenint una personalitat físicament i psicològicament sana.

En el programa d'aquesta campanya es diu que en el nostre país no existia una educació preventiva eficaç fins ara, i que molts pares desconeixien totalment el problema.

La campanya, per altra banda, ha tingut els objectius d'informar, orientar i crear una sensibilització general; proporcionar material documental: slogans i frases per la premsa; discs i cassettes per la ràdio i televisió; seminaris d'educació sanitària; conferències sobre el tema; signatures de convenis per la creació de centres de tractament, celebració de congressos i simposis, etc.

Tot aquest programa i aquesta campanya és plausible i és d'agrair. És un pas endavant contra una de les marginacions més terribles. Però hi ha un punt que exigeix clarificar. En efecte, es diu que "el problema de les drogues és un problema educatiu".

Sincerament, creiem que no és sols educatiu. Hi ha una greu responsabilitat en l'estament públic d'investigar a fons sobre els culpables del tràfic i entrada de la droga al país. És urgent i summament necessari que els governs —central i autonòmic— plantegin i duguin a terme una acció enèrgica contra el món mafiós de la droga: qui l'elabora, qui la importa i distribueix, i qui són els seus grans beneficiaris. Tot aquest afer ultrapassa la tasca educativa; és una acció penal. La comercialització de la droga continua essent un misteri, sobre el qual ni els governs ni la informació pública no en fan esment ni han revelat mai. Per als culpables del tràfic de la droga hauria de recaure tot el rigor i el pes de la llei.

Creiem que en l'atemptat greu contra la vida, la droga és el revòlver; la víctima, el drogaaddicte; però l'assassí, qui és i on és?

L'heretge i l'inquisidor

Crec haver explicat en algun lloc la vella faula de l'heretge i l'inquisidor que tant va impressionar-me quan me l'explicaren. Diuen que fa molts anys un famós inquisidor morí sobtadament en arribar a casa seva, després de l'auto de fe en el qual havien cremat un heretge que ell havia condemnat. I contenen que ambdós arribaren simultàniament al judici de Déu i que es presentaren, com tots els homes, nus davant del seu Tribunal. I afegeixen que Déu començà el judici preguntant als dos, què pensaven d'Ell. Va començar l'heretge un complicat discurs exposant les seves teories sobre Déu, precisament les mateixes per les quals havia estat condemnat a la Terra. Déu l'escoltava sorprès, i per més preguntes que feia i més precisions amb les que l'heretge respongué les seves preguntes, continuava Déu sense entendre res i, si més no, sense reconèixer-se en les explicacions que l'heretge li donava. Parlà després, ple d'orgull, l'inquisidor. Desplegà davant Déu el seu engranatge d'ortodòxia, el mateix que havia exigít a l'heretge a acceptar i que per haver-lo negat l'havia condemnat al foc. I va trobar-se, amb sorpresa, que Déu continuava sense entendre ni una paraula i que, per segona vegada, no es reconeixia a si mateix en la figura de Déu que l'ortodoxíssim inquisidor li presentava. ¿Quin dels dos era l'heretge?, es preguntava Déu. I no podia descobrir-ho. Perquè tots dos li semblaven no sabia si heretges, dements o senzillament falsaris.

Com que vesprejava i per més explicacions que donaven l'un i l'altre més clar es palesava que Déu no era això i més confosa la respectiva condició d'heretge o d'inquisidor en cadascú, Déu acudí al suprem recurs: encarregà als seus àngels que traguessin el cor dels dos homes i l'hi portessin. I aleshores fou quan es descobrí que cap dels dos no tenia cor.

Dic que aquesta faula —que no sé si és gaire ortodoxa— m'impressionà al conèixer-la perquè estic convençut que el dia del judici Déu escoltarà molt més el nostre cor que les nostres idees, mentre aquí baix ens passem la meitat de la vida barallant-nos per les nostres idees i oblidant-nos merèntes d'estimar-nos.

Conten que en certa ocasió asseguraren en un banquet l'aleshores nunci Roncalli (més tard Joan XXIII) al costat d'un famós polític d'idees no precisament semblants a les d'un bisbe. I després de parlar durant hores sobre tot el que és diví tot el que és humà, algú oí que el bisbe comentava somrient: "Total, a vostè i a mi l'únic que ens separen són les idees".

No és que Roncalli no donés importància a les idees. És que no els donava aquest lloc únic i central que acostumem donar-les-hi en el món. Sabia que fins i tot dues persones d'idees oposades podien tenir mil camins d'acostament en llurs vides. Sabia que, quan dos s'estimen, comencen a apropar-se fins en les idees o comencen a descobrir que les seves idees no estaven tan lluny com s'imaginaven. I que, en canvi, dos cors freds acabaran renyint fins i tot quan pensen el mateix.

Hem donat, efectivament, una excessiva importància al pensament i a la intel·ligència, que no són ni l'únic, ni decisiu en l'home. Sortosament, l'ésser humà és més ample que el seu cap. I, sobretot, més ample que els seus dogmatismes.

Perquè amb freqüència no solament exigim que els altres coincideixin amb les nostres idees, sinó fins i tot que ho facin amb les nostres pròpies formes i maneres de pensar. I és així com de cada cent baralles entre els homes, noranta nou ho són per paraules, detalls, per maneres de dir.

Quan algú ve i m'assegura que "les coses són com són" o que "em plagui o no, dos i dos fan quatre", jo sempre els responc que no és cert: que dos i dos fan quatre; però també que tres més un, fan quatre; i que fan quatre un, més un, més un, més un; i fan quatre, dos per dos; i fan quatre dos i mig més un i mig. I que hi ha un milió de fórmules per arribar al mateix resultat.

El que és dolent dels dogmatismes no és que defensin amb passió unes determinades idees (això fins i tot em sembla bé); el dolent és que comencen defensant les seves idees i passen a defensar llurs maneres personals de formular o enten-

dre aquestes idees; després comencen a confondre les seves idees amb les seves manies, i acaben finalment obligant a tothom a acceptar idees, formes i manies personals, tot junt.

Quan algú, en canvi, intenta estimar els seus enemics, comença per descobrir que no són enemics, sinó adversaris; passa a entendre que també ells tenen part de raó; després comprèn que les seves idees no són, en el fons, tan diferents de les del seu competidor, i acaba enterant-se que pot col·laborar amb ell per sobre i per sota de les seves diferències.

Algú m'explicà una vegada que la manera més segura per collir aigua entre les mans, sense que s'escapi d'elles, era juntant-les de manera que els dits de la mà dreta penetrin en les obertures dels de l'esquerra i viceversa, fent amb elles una mena de cassola. I que no hi havia manera de tancar les mans si un enfronta índex amb índex, cor amb cor i anular amb anular. ¡Quants matrimonis funcionarien si marit i muller es complementessin com mà amb mà, cobrint-se els respectius forats i fallades!

En l'Església estem entenent ara, ja amb cinc segles de retard, que les doctrines de Luther eren menys lluny de les catòliques de com es va creure fa cinc cents anys i del que havíem cregut. I és que la polèmica multiplica les diferències en la mateixa proporció que l'amor les escurça i rebaixa.

Follerau té un llibre que es titula "La única veritat és estimar-se" i a mi em sembla una afirmació com un temple. A dreta i a esquerra de l'amor sorgeixen inquisidors. I molts que creuen combatre el dogmatisme acaben ells mateixos per ser dogmàtics de diferent color.

A mi m'encisa la gent que estima, encara que no comparteixi les seves idees. Perquè sé que l'amor és l'única carta que arriba sempre al seu destí, encara que l'adreça estigui equivocada. En canvi, la veritat sense amor, per molt veritat que sigui, aviat es convertirà en una espasa, en un empassar-se la salva, en una purga amarga, en una caricatura de la veritat.

José Luis Martín Descalzo

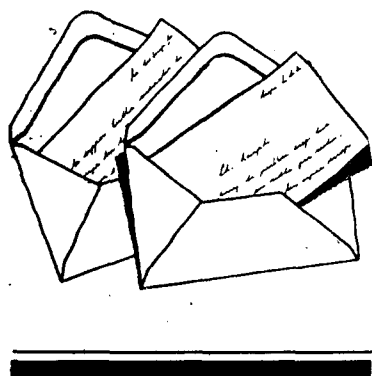
Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Tal vegada ho desconexieu i ara, amb motiu de la mort de la vostra bona Mare, us heu assabentat del que ja és un costum a Terrassa: dedicar l'Eucaristia del dilluns, als fidels difunts de la darrera setmana.

Si així fou, una conversa amb el nostre Sr. Prior podia ésser suficient pel vostre bon coneixement i tal vegada podia evitar-se la publicació de la vostra carta als quatre vents, que modestament crec que no té res d'edificant pels creients, que, encara gràcies a Déu, som molts.

Josep Marcet i Vidal

☆☆☆

Al compatriota mossèn Tomàs Vergés

Amb tot el respecte que mereix la vostra persona, permeteu que m'atreveixi a insinuar una modesta contesta a la carta que teniu publicada al n.º 228 d'aquest estimat setmanari, Catalunya Cristiana.

No sóc entès amb el "Ritual d'Exèquies" i tampoc d'altres disposicions complementàries d'aquest, actualment en vigència.

De petit, vaig rebre una elemental formació intel·lectual, fa 65 anys, justeta per portar endavant la família, amb els fills que vàrem rebre com un tresor estimat.

En el meu pas entre les files de la Congregació Mariana, després el contacte a la Federació de Joves Cristians de Catalunya i també en diverses tandes d'Exercicis Espirituals, van inculcar-me de l'amor que havíem sempre de dispensar a la parròquia i també de l'amor i estima a la persona del senyor rector, que en el si de la Comunitat Parroquial, representava la figura del Sant Pare.

És per això que, en llegir la vostra carta, m'ha causat molta pena, car interpreto el seu contingut com una ofensa adreçada al nostre estimat Sr. Prior i també a la nostra Comunitat que, amb exemplar disciplina, ha acceptat tot suggeriment del cap i pastor de la Parròquia posada en la pràctica de fa ja un temps i seguits en altres parròquies de la Ciutat.

Unes afirmacions de Miret Magdalena

M'acullo a les pàgines del seu periòdic per expressar la meua protesta per les afirmacions del Sr. Miret Magdalena en el programa "La noche del cine español", 23-1-84 a TVE. L'afirmació del senyor Miret que el Bisbe màrtir de Barcelona, Doctor Manuel Irurita, oferi armes als seus sacerdots per col·laborar en "el 18 de juliol del 1936" no solament denigra la seva santa memòria, sinó que és un engany per als telespectadors de bona fe. Voldria recordar que tant la veritat històrica com l'esperit del Doctor Irurita eren molt diferents.

Amb motiu dels tràgics successos del 6 d'octubre del 1934 a Barcelona —l'assag general de la gran persecució— el Doctor Irurita no s'oblidà de demanar clemència i perdó per als vençuts de la Generalitat. En canvi, quan el 20 de juliol del 1936, rendit el General Goded, els revolucionaris i "aquells vençuts del 1934", quedaren amos de la situació, el Doctor Irurita quedà sol i indefens en la seva residència episcopal, sense que cap d'aquells, que vivien tan a prop, li donessin la mà.

Només, se li presentaren un grup de requetès catalans —"els soldats més valents, després de combregar"—, segons la coneguda frase del socialista Indalecio Prieto— oferint-se per a defensar la seva persona. Alguns d'aquells joves formaren part, temps després, del lloreat Terç de Ntra. Sra. de Montserrat. El bisbe els agraí el seu gest, però els acomiadà dient: "Gràcies, fills meus, però jo no puc consentir que les escales del bisbat es taquin amb la sang dels meus fills, encara que siguin revolucionaris. En tot cas... que es taquin amb la sang del seu Pastor".

Quan, l'endemà, el Bisbat fou assaltat per les milícies revolucionàries, el doctor Irurita agafà la seva única i poderosa arma: L'Eucaristia del sagrari i dient: "¡Senyor, allò que tu vulguis!", sortí al carrer, per la porta de la consergeria, disposat a tot. Anava vestit amb una bata que els seus familiars li posaren, encara que es resistia a treure's la sotana, que encara portava. En ple carrer, es trobà amb el seu benefactor Antoni Tort, pare d'onze fills, el qual se l'emportà a casa seva, juntament amb el familiar Marcos Goñi. Detinguts per les patrulles en un escorcoll, d'allí fou portat a la "cheka" de Sant Elies, al cementiri de Montcada i... d'allí al cel, amb la palma del martiri.

Salvador Nonell Bru

☆☆☆

Revista i llibres parlats

El grup de col·laboradors que desinteressadament o sigui sense cap afany de lucre, han fet possible durant els darrers quatre anys, l'edició mensual de la revista parlada MONSONOR, destinada a persones amb problemes d'ordre visual, es proposen eixamplar el seu camp d'acció.

Han començat els enregistraments del LLIBRE INFANTIL PARLAT, cosa que ha obtingut una gran acceptació entre els infants cecs, i ara estem preparant el LLIBRE PARLAT PER A ADULTS, les edicions del qual podran ser de satisfactòria utilitat a totes aquelles persones que, per una causa o altra, no tenen accés a la lletra impresa.

Ens cal, però, completar l'equip de col·laboradors voluntaris. Ens urgeix, concretament, poder comptar amb alguna persona, home o dona, gran o jove, que disposi d'algun matí o tarda a la setmana, per a ensinistrar-la en el funcionament dels corresponents magnetofons i portar la part tècnica dels enregistraments corresponents. És una tasca molt fàcil i agradable, però naturalment requereix esmerçar-hi unes hores i dies. Pensem que això podria ser un bon motiu d'ocupació i distracció per alguna persona en situació de jubilada o senzillament disposant d'hores lliures durant la setmana.

Com que no es tracta d'una feina remunerada, s'ha de veure amb el

mateix esperit de col·laboració personal a una positiva obra sociocultural, que presideix també les altres tasques de selecció d'originals, lectura, tramesa de cassettes, etc. portat a cap per un grup d'homes i dones que, amb esperit cristià, sacrifiquen una part del seu temps lliure a favor dels seus germans mancats del precís do de la vista.

Truqueu, si us plau als Telèfons 662 15 38 o 247 98 48.

J. Solé Margarit

☆☆☆

Televisió catalana

Durant molts anys, hem estat esperant el gran dia en què tindríem la televisió catalana, convençuts que el màxim nivell de democràcia, la màxima amplitud de llibertat, sense premsa, ràdio i televisió catalanes no significaria la plenitud i la normalitat per a Catalunya.

Fa pocs dies que mig funciona la TV3, i ja ens ha donat repetides mostres del peu que calça. Aquesta TV no és la que esperàvem, no és la que necessitem. Aquesta TV no ens serveix. No discuteixo la seva catalanitat, però que no em discuteixin que les famílies cristianes, vistos uns quants programes (sentint-ho molt i per molt catalana que sigui), ens veiem obligats a tancar-li la porta de casa. Jo, com a pare de família no puc consentir l'entrada a casa meua de les immoralitats i les indecències que TV3 ens ofereix. Que se les quedin.

Muntar una emissora de TV costa molts diners, però ja és hora de començar a fer la nostra. Necessitem una TV catalana en la qual la moral i el respecte al proïsme sigui la principal exigència. Es necessitarà un any o deu anys, però cal començar ja ara mateix les gestions

organitzadores sense perdre ni un dia més.

Faig, doncs, una crida a totes les persones, entitats, organismes, parròquies i bisbats perquè ens posem mans a l'obra.

A. Munné i Tomàs

☆☆☆

El nombre de joves que llegeixen "Catalunya Cristiana"

Estem totalment d'acord amb l'escrit "A Francesc Gamissans" aparegut en aquest setmanari en el seu n.º 227 (setmana del 29 de gener al 4 de febrer) i signat per M.ª Rosa Recasens.

No es pot negar que Catalunya Cristiana presta un servei d'informació i difusió de la cultura religiosa molt necessari a Catalunya; i això és d'agrair.

Però creiem que la seva visió excessivament conservadora no recull d'una manera objectiva la realitat plural de l'església catalana. Som molts els joves que llegim Catalunya Cristiana? Seria molt interessant poder-ne conèixer alguna estadística de les edats dels lectors i subscriptors. Podria ser molt revelador.

Clement i Josep M.ª

☆☆☆

Un col·legi de Calaf per la pau

Som uns i nenes de 6è. d'E.G.B. del Col·legi Ntra. Sra. del Roser de Calaf.

Aquests dies, el nostre Col·legi hem celebrat la setmana de la PAU i nosaltres l'hem preparat amb molta il·lusió i alegria.

Hem proposat, entre tots, que no tindrem baralles amb els de la classe, ni amb els altres cursos.

Encara que no som molt grans, ens adonem que al món hi han moltes guerres, i que un cop passades, deixen fam, pobresa i malalties. Nosaltres estem molt en contra de tot això.

Senyor Director, ens agradaria que ens publicués aquesta carta, per tal que la gent gran que llegeix "Catalunya Cristiana", s'assabentessin que nosaltres no estem gens d'acord amb la cursa d'armaments i les guerres entre germans.

Quan serem grans treballarem perquè en el nostre poble hi hagi molta Pau.

Delegat: Toni Torra
Subdelegat: Agnès Sivila
Secretària: M.ª Alba Serra

N. de R. Es publicaran, preferentment, les cartes escrites a màquina a doble espai i d'una extensió, màxim, d'un foli. La Redacció no es compromet a retornar les cartes no publicades ni a contestar-les particularment.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

TEMPS DE QUARESMA

PASSIÓ DE CRIST, PASSIÓ DEL MÓN

Leonardo Boff - ELS DAUS n.º 44

Del Crist cobert de sang que expira cridant al cel, fins a cada ser humà cobert pel sofriment anorreador hi ha molt més que possibles identifications subjectives.

208 pàgs. - 450 ptes.
Libreria Claret

VIACRUCIS DE LA JUSTÍCIA

Leonardo Boff - EL BRI n.º 8.

És un viacrucis perquè contempla el Jesús històric i ho és de la justícia perquè té en compte el Crist de la fe, el qual, ara i aquí continua vivint i actuant i sofrint en els homes que són condemnats, i morts per causa de la justícia.

144 pàgs. - 200 ptes.

viacrucis de la justícia

LEONARDO BOFF

Editorial Claret

A ROMA I ASSÍS

amb motiu de l'Any Sant de la Redempció
13 a 20 d'abril de 1984

—Joves i noies de BUP, COU i universitaris.

—Concentració internacional de la joventut el diumenge de Rams 15 d'abril.

—Audiència amb el Sant Pare. Visita a Assís.

Preu: 20.000 ptes. Viatge amb autocar i estàncies. Plaços limitades, que oferim només a la tarda al Centre EJE, Muntaner 91, 2, 2, Barcelona-36. Tel. 253 18 93 de 5 a 8.

Catalunya

Es produeixen 1.500 tones de mel i se'n consumeixen 2.500

La mel, la gelea reial, el pol·len i els pròpolis, són productes naturals del rusc, el qual cada dia el posseeixen un gran nombre de consumidors. Actualment, a Catalunya es consumeix una mitjana per habitant, de quatre-cents grams, molt similar a les de França, Bèlgica i Suïssa.

Són a prop de dos mil dos-cents els apicultors catalans que amb 56.000 rusc, produeixen 1.500 tones anuals. És a dir, que Catalunya es deficitària en producció si observem el seu consum. I a Espanya es produeixen 10.000 tones, important-se unes altres 4.000 procedents d'Argentina, Mèxic, Brasil, Austràlia i Xina.

☆☆☆

Els infants víctimes de la circulació

Un total de 1.017 infants resultaren ferits a Barcelona durant l'any 1983, dos dels quals moriren a conseqüència de les lesions. Els dilluns i els dimecres, són els dies de la setmana, en què es registren més accidents infantils, i els dissabtes i els dijous, els que menys. Pel que fa a les hores més perilloses, coincideixen amb les entrades i sortides dels centres escolars, destacant les de les tardes. En creuar fora del pas de peatons, provocà 314 ferits entre els nens.

☆☆☆

Quaranta tres alcaldes s'oposen a la supressió del tren

Un total de quaranta tres alcaldes, es reuniren amb el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Xavier Bigatà, a Barcelona, amb objecte de conèixer el contracte-programa de RENFE el qual fou lliurat

al conseller, pel ministre Baron fa pocs dies a Madrid. En l'esmentat document, es contempla la supressió total o parcial de diverses línies de RENFE a Catalunya.

Entre els acords adoptats en la reunió, es troben el compromís de defensar la continuïtat de les línies i la seva modernització i, la realització d'un in-

forme tècnic, en el termini de quinze dies, sobre les conseqüències socials i econòmiques per a les comarques afectades.

Per altra banda, el delegat del Govern, Martí Jusmet, precisà des de Madrid, que no es té cap intenció de practicar una política de fets consumats en aquest tema.

Espanya

Crisi al govern autonòmic de Múrcia

Tots els membres del govern autonòmic de Múrcia han posat llurs càrrecs a disposició del

president regional, el socialista Andrés Hernández Ros.

La dimissió fou acordada en una reunió extraordinària del consell de govern murcià, després que hagués dimitit el conseller d'Economia i Hisenda, José Molina, per suposades interferències en la seva gestió per part d'Hernández Ros.

La crisi també s'ha traslladat a l'executiva regional del PSOE, que va atorgar fa dos dies una molt ajustada confiança al president Hernández Ros, que també és secretari general del partit.

☆☆☆

Espanya ingressa en un altre comitè de l'OTAN

El govern espanyol acaba de donar un pas més en la llarga marxa cap a l'OTAN en adherir-se al seu Comitè Científic. Espanya rebrà enguany seixanta milions de pessetes de l'OTAN per a destinar-les a la investigació i recerca civils, i cent vint milions l'any vinent. El Comitè té ja locals propis a Madrid, i el mes d'octubre seran adjudicades les primeres beques.

La pertinença al comitè científic, automàtica per als països membres de l'aliança, restà congelada amb l'arribada dels socialistes al poder. El desbloqueig s'interpretà a Brussel·les com una de les manifestacions externes dels canvis d'actitud que sembla que hi ha a Madrid respecte a la pertinença a l'OTAN.

Món

Els suïssos mantenen el servei militar per als objectors de consciència

La majoria dels suïssos, són en contra de la possibilitat d'objectar per motius de consciència el servei militar i realitzar a canvi un servei civil de similar duració. Com a resultat d'un plebiscit sobre el tema realitzat, a Suïssa, el qual es negui a fer el servei militar, continuarà sent condemnat a penes de presó. Recountats els vots en 14 dels 26 cantons suïssos, els partidaris del servei militar portaven un avantatge de gairebé el doble.

J. Carrera Planas

ARA MATEIX...

HORA-3 i l'apostolat general

Quan, ara fa deu anys, enmig d'una gran efervescència social, començava a néixer el moviment apostòlic Hora-3, no restava a Catalunya gairebé res de l'acció catòlica general de joventut. La federació de Joves Cristiana era ja un record molt llunyà, una enyorança per als més grans, un mite. També, lògicament, s'havia esvaït, per ella mateixa, aquella acció catòlica de la primera postguerra, renouera, centralista i corporativista. I tampoc no havia mantingut la continuïtat, l'acció catòlica de joves que en els anys 50 intentà de recuperar el temps perdut, i d'esdevenir allò que hauria estat la Federació si hagués continuat. Aquesta represa va ser important, formà dirigents i militants que, després, han assumit diverses responsabilitats eclesials i cíviques, i aplegà un nombre considerable de consiliaris, al voltant de mossèn Batlles i mossèn Bardés que n'eren els promotors. Es defensà dels corrents més inclinats a un espiritualisme poc encarnat, mitjançant uns curssets que, mantenint les formes d'un "cursilismo" aleshores abassegador, educava per a l'apostolat laic en el propi ambient. Però, com deia, no va continuar. Potser va deixar la pell en l'infantament de les especialitzacions que, sobretot en el món rural i en el de les classes mitges o independents, va propiciar amb eficàcia. En qualsevol hipòtesi, ara fa deu anys, no teníem acció catòlica general de joves ni res que la substituís.

Cal fer atenció a aquest buit. La necessitat d'un apostolat especialitzat, missioner a l'interior de cada medi, no comporta la negació d'una altra necessitat: la d'un laicat que respongui més a la geografia que al medi social, que es congregui més a partir d'un ampli sentit d'Església i de país que de la problemàtica professional o de classe. Aquest laicat existeix és clar. La vida real de l'Església fóra impensable sense ell. Són catequistes, animadors de

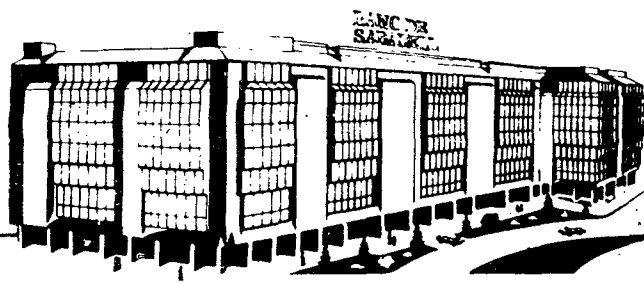
les celebracions, acol·lidors, membres dels equips de Caritas, dels consells pastorals, dels consells d'economia... Aquest laicat existeix però no està organitzat. Per tant, no produirà dirigents a nivell general... No té una identitat definida i perillèn, per tant, la seva autenticitat laical i la seva dimensió apostòlica. És cridat més a donar, en les tasques que li són encomanades, que a rebre i, fàcilment, rebrà el nodriment de famílies espirituals ben organitzades i proselitistes que afavoreixen poc la integració diocesana. La idea de fons de l'acció catòlica general era de vertebrar un laicat clarament diocesà, d'una eclesialitat bàsica, al costat del ministeri també general dels bisbes i dels preveres.

Pel que fa als joves, Hora-3 iniciada pel pare claretà Pere Codinachs ha vingut a portar un nou alè en la promoció d'un laicat bàsic, universal, amb identitat pròpia i amb organització. Els cinc milers de militants aplegats al voltant dels principis de fe, amicitat, església i país amb què compta, arreu de Catalunya, són una esperança. Però també a Hora-3 i als seus dirigents se'ls posen un parell de qüestions en aquest desè aniversari de la seva fundació. ¿Sabran assumir aquesta funció de conducte ampli, vertebrador de la nombrosa joventut que s'arredossa a les parròquies i a les catequesis en general, amb la pèrdua de brillantor que requereix aquest servei? I, ells que, a diferència de la JOBAC, tenen implantació gairebé a totes les comarques catalanes, sabran obrir-se, més de bat a bat, la porta decisiva dels centres d'influència barcelonins?

En tot cas, cal celebrar aquest desè aniversari de dos joves moviments de joves, fàcilment articulables segons un model de moviment apostòlic general i moviment apostòlic especialitzat.

Més d'un segle d'experiència bancària

BANC DE SABADELL

"Salvifici doloris" de Joan Pau II (I)

"El món sofreix a causa dels errors i culpes de l'home"

La realitat del sofriment planteja aquesta pregunta: "Què és el mal?" L'home sofreix a causa del mal, que és una manca o limitació del bé. El món està en perill, més que mai, a causa dels errors i culpes de l'home. El sofriment ha de servir per a la conversió a una civilització de l'amor.

Aquestes són les idees fonamental de la Carta Apostòlica de Joan Pau II, "Salvifici Doloris", que féu pública el passat dia 10 de febrer i que ha obtingut ampli ressò arreu del món. Oferim als nostres lectors un resum de les idees essencials d'aquest document pontifici.

El tema del sofriment sembla estar profundament inserit en el context de l'Any de la Redempció i ser particularment essencial a la naturalesa de l'home. El sofriment és un dels punts en els quals l'home està, en cert sentit, "destinat" a superar-se a si mateix. La Redempció s'ha realitzat mitjançant la creu de Crist, o sigui mitjançant el seu sofriment. Es pot dir que l'home es converteix, de manera particular, en camí de l'Església quan en la seva vida entra el sofriment. L'Església hauria —en tot temps, i potser especialment en l'Any de la Redempció— de trobar-se amb l'home precisament en aquest camí.

El sofriment humà suscita compassió i respecte, i a la seva manera atemoreix. És quelcom més ampli que la ma-

laltia, més complex i més profundament arrelat en la mateixa humanitat. Una certa idea d'aquest problema ens ve de la distinció entre sofriment físic i moral: el primer és "dolor del cos" el sofriment moral és "dolor de l'ànima".

Dolor del cos i dolor de l'ànima

La Sagrada Escriptura és un gran llibre sobre el sofriment. El llibre de la història de l'home és més aviat un "llibre no escrit", i encara més el llibre de la història de la humanitat, llegit a través de la història de cada home. Es pot dir que l'home sofreix quan experimenta qualsevol mal: una múltiple i subjectivament diferenciada "activitat" de dolor, de tristesa, de

desil·lusió, d'aclaparament o fins i tot desesperació.

El drama de la fam i de la guerra

La realitat del sofriment planteja una pregunta sobre l'essència del mal: ¿què és el mal? La resposta cristiana a aquesta pregunta és diferent de la que donen algunes tradicions culturals i religioses que creuen que l'existència és un mal del qual cal alliberar-se. El cristianisme proclama l'essencial bé de l'existència i del que existeix. L'home sofreix a causa del mal, que és un cert manament, limitació o distorsió del bé. Es podria dir que l'home sofreix a causa d'un bé del qual ell no participa, del qual és en certa manera exclòs o del qual ell mateix se n'ha privat. El món del sofriment posseeix com una certa compacitat pròpia: els homes que sofreixen es fan semblants entre si mitjançant la necessitat de comprensió i atencions; potser, sobretot, mitjançant la persistent pregunta sobre el sentit de tal situació. El món del sofriment conté en si un singular repte a la comunió i a la solidaritat. Tal

món, en alguns períodes de temps i en alguns espais de l'existència humana, sembla que es fa particularment dens, serveixi com a exemple el drama de la fam i de la guerra.

La segona meitat del nostre segle —com en proporció amb els errors i transgressions de la nostra civilització contemporània— porta en si una amenaça tan terrible de guerra nuclear, que no podem pensar en aquest període sinó en termes d'una incomparable acumulació de sofriments, fins arribar a la possible autodestrucció de la humanitat. Aquest món de sofriment, que en definitiva té el seu subjecte en cada home, sembla transformar-se en la nostra època —potser més que en qualsevol altre moment— en un particular "sofriment del món"; del món que ha estat transformat, com no ho havia estat mai abans, pel progrés realitzat per l'home i que, a la vegada, està en perill més que mai, a causa dels errors i les culpes de l'home.

A la recerca d'una resposta

La pregunta ¿per què?, dintre de cada sofriment és una pregunta sobre la causa, la raó o la finalitat (perquè); sobre el sentit. És una pregunta que sembla determinar fins i tot el contingut del sofriment, això pel qual el sofriment és pròpiament sofriment humà. Solament l'home, quan sofreix, sap que sofreix i es pregunta el perquè; i sofreix de manera humanament més profunda si no troba una resposta satisfactòria. Aquesta és una pregunta difícil: ¿Per què el mal en el món? Les preguntes són difícils quan les fa l'home a l'home com també quan l'home les fa a Déu. En la línia d'aquesta pregunta s'arriba no solament a múltiples frustracions i conflictes en la relació de l'home amb Déu, sinó que fins i tot s'arriba a la mateixa negació de Déu. Tant més en el drama diari de tants sofriments i de tantes culpes sense una adequada pena.

Déu espera la pregunta i l'escolta com podem veure en l'Antic Testament. Els vells amics de Job volen no solament convèncer-lo de la justificació moral del mal, sinó que, en cert sentit, tracten de defensar el sentit moral del sofriment davant de si mateixos. El sofriment, per ells, pot tenir sentit exclusivament com a pena pel pecat, i, per tant, només en el camp de la justícia de Déu, que paga bé amb bé i mal amb mal.

El Déu de la Revelació és

Legislador i Jutge en una mesura tal que cap autoritat temporal no pot assolir. Al mal moral del pecat correspon el càstig. D'ací deriva també una de les veritats fonamentals de la fe religiosa, basada també en la Revelació: o sigui que Déu és un jutge just, que premi el bé i castiga el mal. En l'opinió manifestada pels amics de Job també es troba una convicció que es troba en la consciència moral de la humanitat: l'orde moral objectiu requereix una pena per la transgressió, pel pecat i el sofriment apareix com un "mal justificat".

El sofriment de l'innocent

Job contesta que ell no ha merescut el càstig. El seu és el sofriment d'un innocent. Si és veritat que el sofriment té un sentit com a càstig, quan està unit a la culpa, no és veritat, al contrari, que tot sofriment sigui conseqüència de la culpa i tingui caràcter de càstig. El sofriment aleshores té caràcter de prova. El llibre de Job no és l'última paraula de la revelació sobre aquest tema. En certa manera és un anunci de la passió de Crist, però ja en si mateix és un argument suficient.

Ja en l'Antic Testament observem una orientació que tendeix a superar el concepte segons el qual el sofriment té sentit únicament com a càstig pel pecat, en quant se subratlla a la vegada el valor educatiu de la pena-sofriment. Segons aquesta dimensió, la pena té sentit no solament perquè serveix per pagar el mateix mal, sinó abans de tot perquè crea la possibilitat de reconstruir el bé en el mateix subjecte que sofreix. Aquest és un aspecte importantíssim del sofriment. El sofriment na de servir per a la conversió, és a dir, per a la reconstrucció del bé en el subjecte, que pot reconèixer la misericòrdia divina en aquesta crida a la penitència.

(Continuarà)

CRONICA DE ROMA

"Fra Angèlic"

ROMA (Del nostre corresponent). — La manera com Angelico de Fiésole ha pujat als altars, no pot qualificar-se de típica. Ni molt menys. Al menys en els últims segles de la història de l'Església. Un religiós que féu dels seus pinzells un instrument d'apostolat, d'una sola manera —molts han estat els que feren apostolat a través del seu art—, apropant el lector de la seva obra als misteris de Déu de manera gairebé mística —o sense gairebé— en saber transmetre amb la bellesa externa de l'obra, la bellesa interior del veritable toc de Déu a l'ànima.

Per això no és estrany que "a furore di popoli" a l'Angèlic se l'hagi anomenat beat. Els detalls d'una biografia cristal·lina empal·lidiren tot seguit davant la bellesa plàstica i espiritual de la seva pintura. I consti que els gests notables no mancaren: a Angelico de Fiésole se li proposà ser arquebisbe de Florència, així com els més alts càrrecs de l'Orde de Predicadors, però ell sempre mantingué que els millors fruits de santedat els assoliria a través de la seva obra.

I ara el successor de Pere ha autoritzat el culte litúrgic, sense procés de beatificació, en un context en el qual es barregen el que és humil i el que és triomfal, allò discret i allò solemne, allò senzill i allò finament intel·lectual. S'organitzen nombrosos congressos, taules rodones, trobades sobre la figura de l'artista beat, centenars d'articles a revistes especialitzades i en petits butlletins de la pietat popular, els cardenals i alts dignataris eclesiàstics van al Teatre de l'Opera i

els intel·lectuals laics al sepulcre del Beat situat a Santa Maria sopra Minerva, l'Església el nom de la qual proclama el de la Mare del Salvador i el d'una deessa de l'Olimp greco-romà. Tot això en memòria del Beat Angèlic.

En Joan —aquest és el seu nom de religió— de Fiésole es manifesten tres dimensions, tant en la seva fe com en el seu art. Així ens ho explica el pare Venchi, postulador general dels dominics:

Amplària, la de la cultura de l'humanisme amb tot el seu moviment d'idees orientades vers la religiositat. Així ho afirma el marxista professor Carlo Argan.

Altura, dominada per la llum de Déu, que també significa presència divina en els esdeveniments de la història sagrada o religiosa: serenitat i bellesa des de les altures de Déu.

Profunditat, la dimensió més íntima de qui se submergeix en la mateixa lluminositat de la saviesa de Déu, l'esperit del qual penetra i escripta totes les coses. A menor complicació, més bellesa.

Monsenyor Fallani, president de la Comissió Pontifícia d'Art Sacre, ha dit en una d'aquestes trobades que Fra Joan posseïa la simplicitat dels pobres d'esperit, dels humils i dels mansos. O sigui que pogué ser pintor de les benaurances perquè les posseïa.

I també s'ha vist que sabia transmetre-les.

E. Planas

LLIBRERIA SANT MIQUEL

Catequesi, revistes, estampes, goigs, rosaris, cromos, escapularis, medalles, etc.

Roger de Llúria, 100
Tel. 207 25 98
Barcelona-37

Vaticà dia a dia

Un Any Sant de 415 dies

A petició del Comitè Nacional per a l'Any Sant, monsenyor Díaz Merchán sol·licita al papa Joan Pau II una pròrroga de l'Any Sant, que ha estat concedida. Mentre que l'Any Sant quedarà clausurat per tot el món el 22 d'abril, a Espanya acabarà el 10 de juny, festivitat de la Pentecosta.

A nivell internacional, queda pendent el jubileu de la joventut amb motiu de l'Any Sant, que se celebrarà el 15 d'abril a Roma, i serà precedit per un Congrés Internacional de la Joventut, que reunirà a més de cent mil joves catòlics de tot el món. El Papa ha designat com animadors d'aquesta trobada juvenil a la Mare Teresa de Calcuta, a Chiara Lubich i a Kiko Argüello, l'espanyol fundador del "camí neocatecumenal".

"Testament espiritual" de Joan Pau II

El Papa ha complert la seva promesa d'enviar als malalts "un document consolador". La Carta apostòlica "Salvifici doloris" de la qual en publiquem un ampli resum en el present i successius números, no és un document més en el magisteri d'aquest Papa.

Lliurant el document a monsenyor Angelini el dia de la seva firma, l'11 de febrer, Joan Pau II comentava: "Si es pot parlar d'un testament espiritual, heus ací el meu, ha nascut del més íntim del meu cor".

Telegrama del Papa per la mort d'Andròpov

Després de la mort de Y. Andròpov, Joan Pau II ha tramès a Moscou el següent telegrama:

"Amb motiu del dol que sofreix la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques per la mort del president del Soviet Suprem, Yuri Andròpov que ha exercit responsabilitats tan altes en el seu país, expresso a vostra excel·lència i als seus compatriotes el meu condol i la seguretat d'un pensament particular per a l'il·lustre desaparegut".

Un dicasteri pels hospitals

La intenció del Papa d'instituir un nou dicasteri en la Cúria per coordinar l'acció de l'Església en els hospitals d'arreu del món ha estat confirmada durant la presentació de la Carta apostòlica del Papa sobre el sofriment, titulada "Salvifici Doloris", al Vaticà.

Segons afirmà monsenyor Angelini, bisbe auxiliar de Roma, un congrés mundial de metges catòlics celebrat fa dos anys expressà aquest desig, mentre que en el darrer Sínode dels Bisbes, el Prior dels Germans de sant Joan de Déu, orde que té dos cents hospitals a tot el món, féu una proposta en aquest sentit en presència del Papa.

Crida en favor de la pau al Líban

El dissabte, 11 de febrer, el Papa llançà una crida apressant a favor de la pau

al Líban, per alliberar tot un poble de terribles sofriments, preocupat per la mateixa supervivència d'aquest poble, i en concret pel futur de les comunitats cristianes maronites i melquites.

El Papa demanava la intervenció de Reagan i d'Hassad, de Síria, a favor d'una treva immediata.

El Papa demana la llibertat d'una nena segrestada

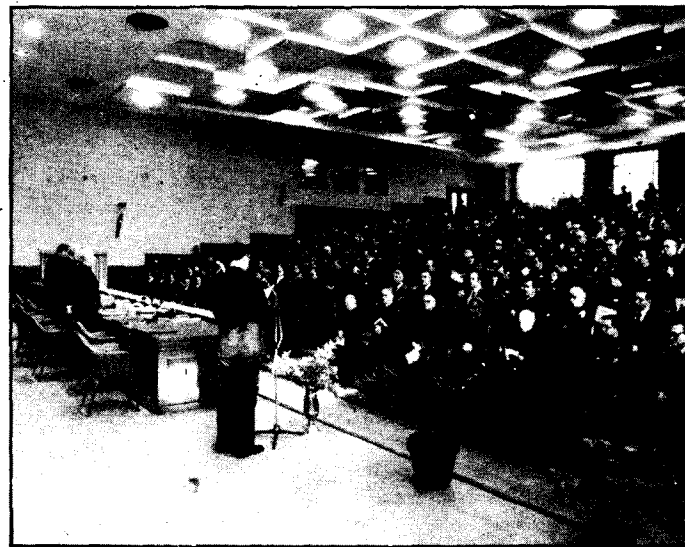
El diumenge dia 19 de febrer, Joan Pau II, amb motiu de la beatificació dels màrtirs francesos Repin i 98 companys, entre els quals hi havia sacerdots, religiosos i seglars, que foren passats per la guillotina, invità "a pensar en la multitud de creients que pateixen persecució en els nostres dies.

Les seves últimes paraules, improvisades, foren per demanar la llibertat de la nena de set anys segrestada fa un mes a la porta del col·legi, Federica Isoardi.

Reagan sabia que D'Abuissón ordenà assassinar monsenyor Romero

Feia temps que es parlava, a nivell de rumor sense confirmar, que Roberto D'Abuissón, president de l'Assemblea constituent del Salvador, era el responsable de la mort de monsenyor Romero. Però no es tenien proves contra l'actual candidat presidencial a les eleccions que se celebraran el vinent 25 de març, un dia després del quart aniversari de l'assassinat de monsenyor Romero.

Continua el Capítol General dels Salesians

ROMA.— Continua el Capítol General dels Salesians, una de les congregacions religioses més prestigioses pel nombre dels seus membres —passen de 20.000— i per la seva obra en el món.

En les fotografies, Don Egidio Viganò, general de l'Orde, llegint una carta del Papa unint-se a les tasques capitulars i la sala capitular on se celebra l'estudi i debat dels temes per part dels assistents que passen de cent vuitanta.

Més de 8.000 sacerdots en el Jubileu del clergat

"Vèncer la temptació de la inutilitat"

"Sóc molt conscient dels vostres problemes personals que a vegades poden angoixar-vos i provocar desànim", digué el Papa als 8.000 sacerdots reunits a Roma amb motiu de l'Any Sant Jubilar.

La participació d'un grup tan considerable de sacerdots ha estat motiu de gran consol pel Papa. El cardenal Poletti, vicari del Sant Pare a la diòcesi de Roma, presidí una taula rodona al voltant del tema: "Què esperen avui els laics del sacerdot?" Intervingueren Andreu Frossard, escriptor i periodista francès; Césaire Cavalleri, director de la revista "Studi cattolici", i la mare Teresa de Calcuta, premi Nobel de la Pau 1979.

En l'acte final del Jubileu els

sacerdots —més de mil, eren espanyols— renovaren les promeses que féren davant el bisbe i el poble de Déu el dia de la seva ordenació sacerdotal.

Joan Pau II concelebrà amb els sacerdots

Joan Pau II concelebrà l'Eucaristia amb els 81 bisbes, 15 cardenals i amb l'extraordinari grup de sacerdots.

En la seva homília, entre altres coses, digué:

"En època de grans tensions el servei més important de l'Església neix de la unitat de l'Esperit Sant, a fi que no patexi ella mateixa una divisió des de fora, sinó que reconcilii i uneixi els homes". Els invità a demanar una sola cosa: Que cada ú sapiga servir millor, més netament, més eficaçment, amb la seva presència enmig dels homes d'avui, perquè no els venci la temptació de la "inutilitat", perquè —digué— som més que mai necessaris, ja que Crist és més que mai necessari. Penseu en la paraula de Déu —afegí—, en l'oració litúrgica de les hores, en els sagraments i, especialment, en el de la

penitència, veritable taula de salvació per a les consciències. És necessari que nosaltres, cridats a servir els altres en la renovació de l'Any Sant de la Redempció, ens renovem mitjançant la gràcia d'aquest Any".

"Estic amb vosaltres"

Joan Pau II volgué unir-se des del primer dia a aquest Jubileu del clergat. El Papa es presentà imprevistament a l'aula Pau VI davant els milers de sacerdots allí congregats. La presència massiva d'espanyols no li passà desapercebuda al Papa, que pronuncià les seves primeres paraules en castellà. Els digué que coneix i admira la sol·licitud i dedicació apostòlica, de les quals dià-

riament donen testimoni; que comparteix les seves preocupacions i les nombroses dificultats que en la societat actual troben per la propagació del Regne de Déu i que és molt conscient dels problemes personals que a vegades poden angoixar els sacerdots o provocar desànim. "Per tot això —afegí— estic amb vosaltres, constantment unit amb vosaltres, especialment amb l'oració diària, per complir també vers vosaltres el manament rebut de Crist des de sant Pere: Confirmar els germans en la fe". Ha tingut especial relleu en aquest Jubileu del clergat la preparació, durant tres jornades d'oració i reflexió en comú, amb ponències i debats al voltant de la vocació sacerdotal.

Barcelona

Casa de les Comunitats de Vida Cristiana. Centre d'Espiritualitat i Cultura.— Fòrum Vergés, c/ Rosselló, 223. "Quaresma: Camí vers la Pasqua..." Del dilluns 9 al dijous 12 d'abril, a les 8 del vespre, "Meditacions quaresmals" a càrrec d'En Joan Martí Tusquets, S.I. Eucaristia. Divendres, 13 d'abril, a les 8 del vespre: Celebració penitencial. Eucaristia. Diumenge, 15 d'abril: Rams, a les 12 del migdia, Benedicció dels Rams. Eucaristia. Dimecres, 18 d'abril, a les 8 del vespre, Preparació del Triduum Sacre, a càrrec d'En LL. A. Sobreroca S.I. Eucaristia.

Fraternitats de Betània de Carles de Foucauld.— Proper "Dia de desert", (recés), dia 25 de març, festivitat de l'Encarnació. Tema: "Maria i l'obra redemptora del Gènere humà". Predicat pel P. Pere Solano. Comença a les 10 del matí fins a les 7.30 de la tarda. Lloc: c/ Trafalgar, 70, 1er. 1.ª Tel. 302 71 77. Es prega puntualitat i avisar amb antel·lació.

Secretariat Diocesà de

Pastoral Sanitària.— Organitzat per la Delegació de Pastoral de la Salut i el Departament Hospitalari i Ministerial, el proper dia 15 de març, en el Seminari Diocesà, c/ Diputació, 231, hi haurà una reunió sobre el tema: "Pastoral de l'avortament", a càrrec del Dr. Francesc Abel S.I. Aquesta sessió va dirigida als capellans que treballen en el món sanitari.

Casal Ballesguard.— Casa de silenci, Monestir de Sant Maties. Coneixent que molts preveres dediquen els dilluns al descans i a la reflexió, el Casal posa a disposició dels qui ho demanin —prèvia trucada al tel. 211 82 40— un vehicle que els recollirà a les 11 del matí, a la porta de l'església de la Bonanova. Adreça: c/ Belles-

guard, s/n (final camí) al peu del Tibidabo.

"Testimoni", programa religiós de Ràdio Sabadell.— S'emet cada divendres, a les 22 hores, per Onda Mitja, al 882. És un programa de pensament i informació religiosos, dirigit per Josep A. Fernández i presentat per Eugeni Cabanes.

ESTROC (Espai de Trobada amb Crist).— Invita a tots els joves —nois i noies— a reflexionar i pregar sobre el tema: "Com viu el cristià avui la Quaresma". La Trobada serà el dia 18 de març, de 2/4 de 10 del matí fins a 2/4 de 2. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Lloc: Església del Sm. Sagrament, c/ Aragó, 268, baixos. Informació: CEDAIR. Tel. 216 02 13.

NOTA IMPORTANT

Preguem a tots els monestirs, parròquies i llocs de culte de les diòcesis catalanes, interessats en donar a conèixer l'horari de les celebracions litúrgiques de la Setmana Santa, tinguin l'amabilitat d'enviar-nos-el el més aviat possible.

Tarragona

Universitaris i Església, tema de debat a Tarragona

El dia 21, Fèlix Martí, professor de l'Institut de Teologia de Barcelona i ex-President de Pax Romana, pronunciarà una conferència sobre el tema "Catalunya, nous camins d'evangelització". El dia 29, el delegat diocesà de joves de Lleida, Ramon Prat i Pons, exposarà el tema "Fe i universitaris d'avui". El 3 d'abril, el professor Josep Maria Rovira i Bellosó pronunciarà una conferència sobre "Jesucrist, signe d'esperança per als joves".

Finalment, el dia 12 d'abril tindrà lloc una taula rodona en el qual es plantejarà el tema "Els joves i l'Església a Tarragona". Intervindran en aquest debat Josep Ramon Badia i Margarit, ensenyant de l'escola del professorat de Tarragona, Francesc Esteso, delegat diocesà de joves de Tarragona i dos universitaris.

Com a cloenda d'aquestes jornades es treuran unes conclusions, fruit de les diferents conferències i del resultat de la taula rodona.

Trobada de grups de catequesi d'adults

Els dies 10 i 11 de març tindrà lloc, a la Casa Diocesana d'Exercicis de La Selva del Camp, la setena trobada per a animadors i membres de grups de catequesi d'adults, organitzada pel Departament d'adults del Secretariat Interdiocesà de Catequesi. L'objectiu d'aquesta trobada és el d'intercanviar les experiències dels diferents grups per tal d'estimular i potenciar la tasca que porten entre mans.

El tema de reflexió serà "la vitalització dels grups de catequesi". Un membre de l'organització de la trobada, Josep Ramon Badia, ha manifestat que "creiem que aquesta és una bona oportunitat per trobar-nos els qui estem vinculats en aquest treball catequètic o que tenim ganes d'incorporar-nos-hi i a més per poder connectar amb altres companys i canviar amb ells les nostres impressions i experiències."

En el decurs de les sessions de treball es farà una presentació del tema celebrant-se també un debat en el qual actuarà de moderador el P. Antoni Serramona, delegat diocesà de la joventut de Barcelona.

J.S.

Legalització de la usura?

El ritme de la vida, el ritme de les condicions de vida, produeix uns canvis dels diversos aspectes de les relacions humanes com a conseqüència de la intensificació i de l'amplitud d'aquestes relacions.

Abans, aquests canvis tot just influïen sensiblement en el transcurs d'una generació. La gent vivia al seu poble, amb molt pocs viatges als pobles veïns i —sense ràdio, sense diaris i sense gaire relació amb forasters— els costums gairebé no es modificaven.

Ara es viatja molt i amb la intensitat dels mitjans de comunicació els nous costums es propaguen vertiginosament i tendeixen a unificar-se pertot arreu. En molts aspectes això és una millora, un progrés que eleva el nivell cultural dels pobles, si bé tot sovint amb l'element negatiu d'una renúncia generalitzada a la personalitat de cada poble que s'empobreix en anar adoptant normes estranyes, pautes unificades que produeixen costums unificats, estereotipats.

Quan es progressa com els crancs

M'he proposat detectar i exposar, com si fos un safari entre nosaltres, aquells canvis de costums que en lloc de significar un progrés constitueixen una regressió i que convindria adonar-se'n pel bé de tots, tal com explica-

va en l'article "Visca el canvi?" (Catalunya Cristiana, núm. 230 del 19/25-2-84).

La norma general era l'amor al treball i l'esperit de sacrifici; amb tota una vida de treball i d'estalvi —i amb una mica de sort—, es podia aplegar un raconet per superar qualsevol despesa extraordinària que es presentés (accident, malaltia, etc.) o constituir un capital pel dia de demà. Se'ns explicava a bastament les virtuts de l'estalvi i a base de les privacions de molts anys s'arribava a obtenir una tranquil·litat a la vellesa.

La pometa per la set

Efectivament, qui més qui menys, entre la classe treballadora i mitjana —que gairebé sempre anava al dia, sense poder estalviar gran cosa— procurava i poc a poc s'aconseguia per poc fidei que es fos a aquests principis, arribar a la vellesa després d'una vida de privacions i de sacrifici, amb un petit raconet estalviat que proporcionava un mínim de seguretat als darrers anys. I fins i tot deixar un petit capital als fills, els quals no en disposaven per poc que poguessin anar passant sinó que continuaven el mateix ritme per augmentar aquella "pometa per la set" pels fills, pels néts.

Fins fa uns cinquanta anys, qui podia "col·locar" tans sols 40.000 pessetes al 6% obtenia una renda de 200

pessetes mensuals, quantitat que li proporcionava ocasió d'enfrontar-se a la vellesa amb una gran tranquil·litat, ja que no se'ls acabava i encara estalviava.

La gran estafada

Aquí és quan, en aquest safari, se'ns posa a l'abast de la nostra carrabina la pcca. La nova modalitat d'usura. La cosa ve de fa poc més de 40 anys, data que va començar a accentuar-se el desequilibri econòmic.

Aquella munió de treballadors que basaven els darrers anys de la seva vida amb el rendiment dels seus estalvis anaven comprovant com aquella renda perdía valor, tots els preus pujaven i amb aquella quantitat que els havia permès de passar tota una mesada, justet podien berenar un parell de dies, i el fruit de tota una vida de treball i sacrificis quedava reduït a no res com a conseqüència del desgavell administratiu, econòmic i polític.

Institucionalització de la usura

Aquest mateix desgavell, amb la intensa i continuada pèrdua del valor adquisitiu de la moneda, va fer pujar ininterrompudament la taxa d'interès, i del 6% habitualment admes com a correcte s'ha passat a un escandalós 15%, 18% i més, completa-

ment immoral. Però aquests percentatges no són prohibits ni perseguits. Avui ja és admes com la cosa més normal allò que ni la més descarada usura havia arribat mai a somiar. Aquests percentatges escandalosament elevats són aplicats arreu, fins i tot pels organismes oficials, en les periòdiques emissions de Deute, fins arribar a l'extrem que és més temptador "invertir" en l'adquisició d'Obligacions i quedar-se passivament "tallant el cuponet" i sense risc que no pas treballar, produir, exposar el capital en empreses creadores de riquesa i de llocs de treball amb el risc de perdre-ho tot per les creixents dificultats professionals i financeres. És a dir, la usura té premi i la creativitat, al contrari, està frenada.

Qui és l'usurer?

Hem arribat a una situació límit? Del que no hi ha dubte és que impera un gran egoisme, i que el respecte i l'amor al proïsme no regeixen pas ni remotament aquest aspecte de la nostra vida.

El jubilat es queixa perquè la pensió se li ha quedat petita i això constitueix una autèntica ensarronada, una burla si aquest és el premi que podia esperar de tota una vida de treball, estalvi i sacrifici.

El treballador es queixa perquè si es deixa endur per

l'allau de propaganda que l'envolta constantment pertot i s'equipa per poc que sigui, de seguida es troba amb una quantitat de lletres acceptades d'un import sobrecarregadíssim per aquests interessos exagerats que no el deixen dormir tranquil, i encara que treballi hores i més hores no para d'endeutar-se.

L'empresari es queixa perquè veu com es va descapitalitzant inevitablement i l'amenaça del seu fracàs, la por a la fallida, el pànic a la ruïna no el deixen viure. I no pas per no ser capaç sinó per uns crèdits que necessita i que li arriben afeixugats per aquells interessos d'autèntica usura.

El govern es queixa perquè cada exercici es tanca amb dèficit i tothom demana més i cada any queden més qüestions desateses per falta de recursos i cada any el pressupost, ja ben inflat, queda curt.

Qui és, doncs, l'usurer? Qui hi guanya, amb aquest desgavell? Hem arribat a una situació límit? Som el peix que es mossega la cua? Potser sí que estem tots devorant-nos mútuament i tots alhora. Això seria el final. És possible aquesta autodestrucció? Voleu dir que no hi ha solució? El desllorigador que ho desllorigui, bon desllorigador serà.

Antoni Munné i Tomàs

Les Adoratius celebraren el cinquantenari de la canonització de la "Madre Sacramento"

El propassat dia 4 de març, les Religioses Adoratius de Barcelona, celebraren el 50 aniversari de la canonització de la seva Fundadora, Santa Maria Micaela Desmaieseres coneguda també com a "Madre Sacramento".

Nasqué a Madrid l'1 de gener de 1809, morí a València el 24 d'agost de 1865 i fou canonitzada per Pius XI el 4 de març del 1934. Va ser ella mateixa la qui l'any 1861 dugué a terme la Fundació de la casa que les Adoratius tenen a Barcelona. Visità diverses vegades la Mare de Déu de Montserrat "que —segons deia ella— té quelcom que commou molt".

Més de cent anys porten les Adoratius treballant a Barcelona:

—I què fan?

—Adoren al Senyor Sagratment de dia i de nit.

—Formen i orienten la jove amb problemes:

- oferint-les una casa.
- ajudant-les a trobar sentit a la seva vida.
- preparant-les per a la seva reinserció social.

—Eduquen nenes i joves en Centres d'EGB i Formació Professional.

—Tenen Residències per a joves que estudien

Si Déu ja ens n'havia donat un d'incomparable. Bell, grandios, impressionant, d'una riquesa artística imponent. Llavors...?

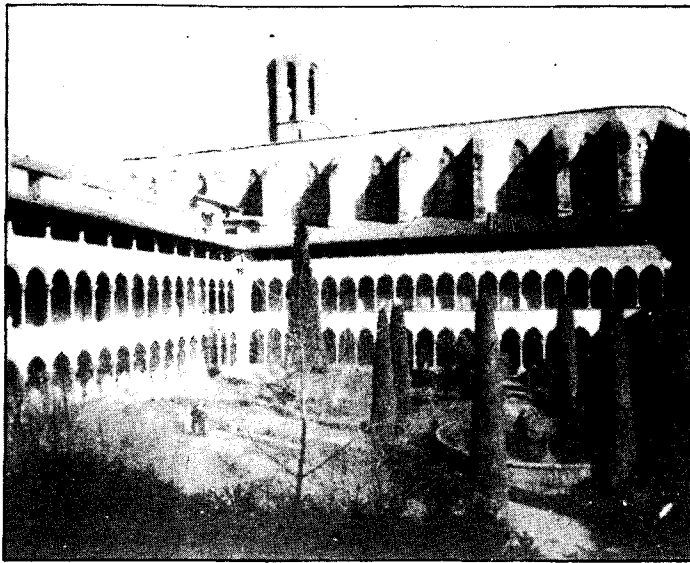
Des de l'any 1949 quan, per Rescripte de la Santa Seu, es permeté l'entrada dels seglars al nostre meravellós claustre, la nostra vida de sagrat recés, rebé un cop mortal.

Vers els anys 70, l'allau de visitants ja no es podia aturar. Providencialment, vingué el remei. L'Ajuntament proposà adquirir el convent i, a canvi, ens en faria un de nou.

Fou llavors que, aconsellades per una Comissió Assessoradora nomenada per Dn. Marcelo González Martín, —aquells anys, Bisbe de Barcelona— després de tres anys de profunda reflexió, s'arribà a un acord amb l'Ajuntament mitjançant el qual, cedíem bona part del convent per museu i, a canvi, ens edificarien noves dependències per a la Comunitat.

Aquesta decisió va resoldre la nostra impossibilitat per assumir les enormes despeses de conservació de tot el monestir.

Sens dubte, la primeríssima

raó que ens féu decidir a donar aquest pas, fou la visió de futur, referent a les possibles noves vocacions que no acceptarien viure en unes condicions de lloc, ambientació, etc. etc., impropis del temple actual.

L'objectiu s'ha assolit després de 12 anys. Déu, prescindint del temps.

La riquesa d'art del monestir, fundat per la reina Elisenda de Montcada, no permetia construccions inadequades al seu gòtic estil. Per tal que el projecte d'edificacions noves meresqués el vist-i-plau de la Junta Superior del Patrimoni Artístic ens calgué, doncs, acceptar un millorament de les façanes que apareixen als nostres ulls, elegantment de pedra.

Les Germanes Clarisses de Pedralbes ens responen a la pregunta:

"Per què un nou convent?"

L'adaptació als temps moderns, també ha suposat un canvi de mentalitat, en no considerar contràries a la pobresa franciscana les adequades instal·lacions higièniques que ajuden a un estalvi de temps i afavoreixen l'observança del silenci i recolliment.

Altres modernes instal·lacions, diem-ne, comoditats, ens ha calgut acceptar-les amb la joia, però, que les nostres possibilitats juntament amb un recte sentit de pobresa, ens fan prescindir d'elles.

Gràcies a Déu, hem aconseguit l'alliberament d'un esclavatge que ens hauria portat en un pròxim futur, a la pèrdua de la nostra identitat amb el risc d'estar al servei d'un museu quan la nostra missió es estalvi al servei de l'Església.

Que sant Francesc i santa Clara, tan pobres i tan contemplatius, ens ajudin a intensificar la nostra vida "de solitud i silenci, de pregària assídua i penitència coratjosa" per tal que Santa Maria de Pedralbes sigui sempre "fogar de l'edificació" del poble de Déu.

Germanes Clarisses
de Pedralbes

Tortosa

Els Amics de l'Art Romànic visitaren Miravet i Ascó

ASCÓ.— El propassat diumenge dia 19 de febrer uns 60 membres d'Amics de l'Art Romànic, associació filial de l'Institut d'Estudis Catalans, visitaren el Castell de Miravet i la vila d'Ascó.

Al matí feren el recorregut per aquella fortalesa musulmana, i entrevistat el Doctor Joan Cabestany, professor d'Història Medieval de la Facultat de Filosofia i Lletres de Tarragona, referent a Miravet ens digué:

"Al Castell de Miravet l'únic que li manca es netejar-lo, perquè és un castell quasi únic a la nostra terra per les seves característiques musulmanes".

Després de dinar visitaren la Vila d'Ascó; l'Ajuntament, per preparar-los millor l'itinerari edità un full de visita turística ressaltant la importància dels principals monuments, la seva importància morisca, així com un inventari de totes les restes romàniques que es conserven per la nostra comarca, la Ribera d'Ebre.

L'esmentat professor, referent a la vila d'Ascó, digué:

Ascó, veritablement és un poble musulmà, l'únic que ens queda a Catalunya. Ben netejat i ben agençat quedaria fet una meravella.

Carmel Biarnès

El Redemptor de l'home (I)

Home veritable

Amb aquesta col·laboració, i per ajudar als nostres lectors a viure més plenament el temps litúrgic Quaresma-Pasqua, encetem la publicació de nou articles deguts a la ploma del Dr. Jordi Sánchez Bosch, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona. El temps quaresmal, obert al fet cabdal de la Pasqua, és una nova oportunitat per assumir més responsablement les exigències de la nostra fe.

Encara són a centenars els llibres que s'escriuen sobre Jesús. Encara són a milions aquells que han optat per ell i consideren aquesta opció com a fonamental en la seva vida. Encara, al cap del dia i al cap de la setmana, el nom de Jesús és pronunciat amb reverència milers i milers de vegades.

Tot això ha de semblar excessiu per a aquell que consideri Jesús com "un jueu que va viure ara fa dos mil anys": supera tota mesura de celebritat simplement humana. N'hi ha per pensar que Jesús devia ser "alguna cosa més".

De tota manera, la imatge de Jesús no fa més que perdre quan en rebaixem, ni que sigui mínimament, el seu contingut humà. Per al creient, Jesús no significa ni el desdibuixament de la divinitat ni el desdibuixament de la humanitat, sinó la presència màxima, inexpressable en paraules, d'un Déu realment Déu en un home realment home.

Els teòlegs antics creien que la humanitat de Crist quedava suficientment expressada amb la fórmula: "compost d'ànima i de cos"; si de cas, afegien: "d'ànima realment racional i de cos realment material". Per a nosaltres, el concepte "home" engloba moltes coses més: una descendència humana, un parentiu i una història, una passivitat i un apassionament, un delit i una angixa, un anar aprenent i creixent en mig de dificultats, un ser fill dels

propis actes i germà dels altres homes. El Nou Testament, llegit "a la bona de Déu", ens ajuda a confirmar i completar tots aquests aspectes, fins a arribar a la fórmula magistral de la Carta als Hebreus: "semblant EN TOT a nosaltres, excepte en el pecat".

No val, doncs, a allunyar Jesús de nosaltres, dient que no se'ns assemblava en res. Però tampoc no val allunyar-lo dient que, fos com fos, no tenim manera de conèixer-lo, com si els testimonis que ens en parlen no tinguessin valor històric.

En realitat l'intent de negar l'existència històrica de Crist ha estat molt esporàdic i voltat de fracàs. La crítica més exigent reconeixrà, a més, que Jesús va ser seguit, com a "profeta" i com a "home bo", per molta gent de la Galilea; que va ser condemnat a mort per Ponç Pilat, com si s'hagués volgut fer "rei de jueus"; que els seus seguidors, exemplars en la conducta, van proclamar la seva resurrecció, van adorar-lo com a Déu i es van estendre ràpidament per tot l'Imperi.

Quant al conjunt de paraules de Jesús, recollides en els Evangelis, els crítics discuteixen sobre quin és el nucli primitiu, que no s'explica ni com a continuació de tradicions rabíniques, ni com a creació de l'Església primitiva. Però tots entenen que aquest nucli existeix i que hi ha una gran coherència entre el nucli indiscutible i la resta de les paraules transmeses sota el nom de Jesús: en totes hi resplandeix la mateixa serena sobirania, aquella "autoritat" que admirava els escribes i fariseus.

Per tant, tot i deixar oberta la porta a una certa "relectura" eclesial de les paraules de Jesús, crec que encerta molt més la confiança que no la desconfiança a agafar els evangelis com a autèntica font de les paraules i la vida de Jesús.

I això em sembla molt important des del punt de vista de la fe. Si Déu ha volgut que el seu Fill Unigènit es fes home per a cadascun de nosaltres, ha de fer el possible perquè la humanitat de Crist arribi de manera fiable als nostres ulls i a les nostres orelles.

Jordi Sánchez Bosch

Barcelona

La vessant humana i religiosa dels 100 anys de presència salesiana a Sarrià

Enguany es compleixen 100 anys de la presència salesiana a Catalunya. "Catalunya Cristiana" que ja ha informat per dues vegades als seus lectors d'aquest esdeveniment, en la vessant històrica (nº. 227) i commemorativa (nº. 228), vol fer-ho també des d'una altra vessant: la humana i religiosa.

Dues persones, varen fer possible que el 1884, set salesians i 27 joves, orfes i necessitats, formessin part de la primera comunitat de l'Escola. Una d'elles, sant Joan Bosco, va predir tres anys abans, l'ajuda que rebrien de Na Dorotea de Chopitea, l'altra de les persones esmentades. Aquesta, esposa i vídua de l'industrial i banquer, Josep M^a. Serra, havia heretat molts diners amb el prec d'utilitzar-los en obres de caritat.

La preocupació que Na Dorotea tenia per l'educació dels fills dels obrers després de rebre les primeres lletres i la informació que el seu gendre, Narcís Pascual i de Bofarull, li va transmetre en dir-li que a Torí (Itàlia) i a Utrech (Sevilla), ja funcionaven dues escoles d'aquest caire, sota el mestratge d'uns religiosos, seguidors d'un sacerdot italià, varen ser les dues claus que obriren els ulls, el cor i l'esperit de la que fou fundadora de les actuals, Escoles Professionals Salesianes de Sarrià.

Aquest sacerdot italià nat a Becchi (1815) i mort a Torí (1888), era Joan Bosco, canonitzat el 1934 per Pius XI. Fundà el 1841, la Pia Societat de Sant Francesc de Sales. L'exercici del seu magisteri, entorn dels empresonats, afamats, pobres i malalts, i la trista situació dels infants que hi havia a les presons, hospicis i hospitals, respectivament, l'impressionà tan fortament que decidí fins a la seva mort, consagrar la seva vida al rescat, regeneració i auxili d'aquests infants. També sota la seva direc-

ció, s'instituí la congregació de les Filles de Maria Auxiliadora, amb el mateix fi.

Així Na Dorotea li escrigué el 20 de setembre del 1882, en una carta en què li expressa els desigs de fundar una escola d'aquesta mena "als voltants de Barcelona". La fundadora no havent rebut encara la resposta de Don Bosco, amb la creença posada en la Providència de Déu i amb l'esperança de rebre ben aviat uns salesians, compra la casa de Can Prats a Sarrià, el 30 de novembre del 1883. El 15 de febrer de l'any següent arriben els salesians. En pocs mesos creix l'internat i els seus tallers-escola. Na Dorotea de Chopitea, declarada venerable el 9 de juny del 1983, nasqué a Santiago de Xile el 1816 i morí el 1891, a Barcelona.

D'acord sempre amb el seu espòs i també per encàrrec seu (morí l'any 1882), es lliurà a tota mena d'obres benèfiques i de promoció social. Auster en l'ús particular de les riqueses que heretà i administrà en gran quantitat; catòlica fervorosa i pietosa; atenta i reflexiva; afectuosa i enèrgica;... arribà a renunciar al capital destinat a assegurar la seva pensió vitalícia, en favor de la fundació del col·legi de Santa Dorotea, també a Sarrià, i també la primera casa de la congregació de les Filles de Maria Auxiliadora.

Fins aquí la vessant humana dels inicis de la família salesiana, concretada com diem en dues persones. Però, quin és actualment l'aspecte religiós dels salesians a Catalunya, Andorra i les Illes? Doncs, primer de tot la presència de 287 salesians. Després

l'acció educativa, fonamentada en la fórmula senzilla de Don Bosco i ser "honrats ciutadans i bons cristians". I, finalment, quin millor aspecte religiós, que el fruit que aquest manament ha donat en la multitud de joves que "han trobat el camí de la seva maduració personal, el seu lloc responsable en la convivència entre els homes, i el seu espai de fills i germans en la família de Déu?"

Seguint amb paraules de l'Inspector-Provincial, Carles M^a. Zamora, la mirada llarga i retrospectiva sobre la història porta al profund —i únic— realisme de saber que Déu hi fou sempre present, fent el que semblava impossible, (...), salvant amb la seva bondat allò que els homes no encertaren".

Amb motiu d'aquest centenari

s'han previst molts actes. En el llibre editat amb aquest motiu i que està a la venda al Passeig de Sant Joan Bosco, a la llibreria Edebé, es dona compte de la Trobada de Formació Professional, obertura presidida pel Molt Honorable senyor Jordi Pujol, President de la Generalitat de Catalunya, i clausura presidida pel Emm. Cardenal Dr. Jubany i Arnau, Arquebisbe de Barcelona. El nostre arquebisbe quan era bisbe auxiliar, beneí la primera pedra de l'actual Escola d'Electricitat (31 de gener del 1957). En aquest sentit, val a dir que la col·laboració Salesiana de Sarrià-Bisbat de Barcelona, ha esdevingut aquest any més forta que mai, en haver-se iniciat a les Escoles Professionals un curs per a joves de 20 a 30 anys en atur, promogut per Caritas-Barcelona.

Aquesta Trobada de Formació Professional (28-30 d'abril) i l'acte del 3 d'abril, l'homenatge ciutadà de Barcelona, en el 93 aniversari de la mort de Na Dorotea de Chopitea, amb una conferència de l'Honorable senyor Miquel Coll i Alentorn, Catedràtic d'Història de la Universitat Autònoma de Barcelona, s'avancen com els més significatius.

De l'article de la contraportada del llibre del centenari (1) en treiem aquestes línies, com un reclam per tal que els nostres lectors i cristians tots, visitin l'exposició i facin seu el llibre del centenari, que ens ha servit per redactar aquest article:

"Sarrià des del cel.

(...) Mes la literatura, les estadístiques, l'objectiu fotogràfic no podran mai captar la realitat total, el que representen els edificis, locals i patis —versió palpable de l'evangèlic gra de mostassa— del complex salesià: la tasca silenciosa, eficaç i perseverant d'uns homes lliurats tota la vida a la formació integral de milers de nois i joves".

Joan d'Arquer i Terrassa
(IP/ epss-2.2.F.P.-AAGG.)

(1) 100 anys de presència salesiana a Barcelona-Sarrià. Edicions Don Bosco, 1984.

Conclusió del mil·lenari de Santiga

SANTIGA.— El dia 25 de març d'aquest any del Senyor 1984, s'acomplirà un any just, dia per dia, de la solemne obertura de la commemoració de la primera notícia documentada que tenim de Santa Maria Antiga al Vallès. (1)

Però el pergami en el qual ens basem no ens diu pas que es tracti de la construcció d'un temple allí per aquell temps. Precisament perquè no ho diu, ens dona a entendre que abans de la susdita notícia escripturada ja hi era no sabem des de quan, i per això podem dir que ens prové ja de la foscor misteriosa del primer mil·lenni de la nostra era.

Però són molt de notar, encara, els testimonis de culte cristià molt més antics que tenim d'allà mateix, a causa de la recuperació de quatre fragments

de marbre blanc de l'era paleocristiana de Santiga, del segle IV o V, els quals són una relíquia viva de gran valor arqueològic i històric.

Nosaltres, però, per la festa de la conclusió anunciada partirem de la data que ens dona el document de referència, el qual el pròxim 25 de març acomplirà 1001 anys.

¿Ens hem parat a reflexionar el compromís que representa per la nostra generació que siguem nosaltres, precisament, els usufructuaris en aquesta conjuntura històrica per poder celebrar la commemoració documentada d'un culte mil·lenni a la Mare de Déu en aquell mateix lloc?

Ens és un honor tenir ocasió de fer relluir una efemèride tant remarcable, no solament per als veïns de Santiga i Santa

Perpètua, sinó també, pels de les poblacions de la rodalia que assisteixin als actes de la conclusió anunciats, a fi de reavivar, col·lectivament, la flama de la torxa que de manera fulgurant ha arribat a nosaltres, de manera que pugui seguir pregonant als quatre vents el sentit profund de la significació de la història d'aquell temple marrià, desitjant amb fe i esperança que la seva claror perduri perquè la generació, ara molt llunyanca, que a partir d'ací faci quaranta, pugui celebrar com ho fem nosaltres el II. mil·lenni d'aquest temple de Santa Maria de Santiga amb pau i prosperitat.

F. Viñals i Rovira

(1) Josep Rius Pvre. Cartulari de Sant Cugat del Vallès, vol. I, doc. nº. 151 del 25-III-983.

CRISTO

MISTERIO DE PASIÓN

CERVERA

TEMPORADA 1984

Dies de representació: 11, 18, 25 de març
1, 8, 15, 20 i 29 d'abril

HORARI

Primera part: **VIDA PÚBLICA DE JESÚS**

Matí, de 10 a 12,45 hores.

Segona part: **PASSIÓ, MORT I RESURRECCIÓ**

Tarda de 2,45 a 4,45 hores.

El dia 20 d'abril (Divendres Sant) en sessió única de 3 a 8,30 tarda.

LOCALITATS

DESPATX CENTRAL

CERVERA. Complex Turístic de la Passió

(Hotel Canciller) Passeig Balnes, 2 - 8. Telèfon 53 13 50 (Prefix 973)

BARCELONA. Centre de localitats. Rambla de Catalunya, 2. Tel. 317 43 89
i Agències de Viatges.

Preus especials per a col·lectius, col·legis i jubilats.

Lleida

Quatre notes de l'activitat eclesial lleidatana

1

Festival a la Llar Santa Teresina de Lleida

El propassat diumenge, dia 5 de febrer, la Llar de Jubilats Santa Teresina va fer Festa Major. Les 150 famílies aplegades al voltant de la Llar celebraven un Festival-Homenatge a la Comunitat de Carmelites Descalços de la veïna parròquia de Santa Teresina. Les disposaven a nomenar el seu Prior, Pere Martorell, President d'Honor de la Llar. Era un acte d'agraïment als esforços personals i comunitaris de la família carmelitana per ajudar a crear, primer, i empenyer, després, sempre cap a més alt, la bona voluntat de tots per formar una llar de persones jubilades i d'altres de millorar en tots els sentits. Un acte que honorava els qui el rebien i honorava, igualment, a tots aquells que, de bona voluntat l'oferien.

Allí hi eren tots. Els matrimonis de la Junta al davant; els de les Comissions de Treball i els socis en general formant pinya. Tots esperant el moment emotiu en què, després del relat dels molts mèrits i esforços de la Comunitat carmelita-

na i del Pare Pere, com tothom li diu, el President de la Llar i la seva esposa, en nom i representació de tota la Llar, li feren ofrena del document que li fou atorgat de President d'Honor.

Les paraules que a continuació, pronuncià el pare Pere Martorell regirant l'honor que es rendia a la seva persona i a la Comunitat foren senzilles, familiars, emotives i al·licionadores. Donava la impressió que, més o menys conscientment, li influïen les paraules del Sopar d'aquell diumenge "vosaltres sou la sal de la terra" i algú veient la Comunitat, pensava "vosaltres sou llum que apunta en la fosca".

Després hi hagué de tot: poesies pel consoci Sr. Guix; acudits plens de gràcia; una floritura jocoso-verbal entre elements del Grup escènic Talia, que feren les delícies del públic; un concert d'acordió pel Professor Pere Costa, corejat per les cantúries de tota la concurrència; un segon recital de to més clàssic, també d'acordió, per la Campiona amateur d'Europa, Srta. Marimé Gratal. Tots ells molt aplaudits.

I, com a fi de festa, una esplèndida escenificació de ballades populars, que abraçaven tres centúries de Catalunya, d'una vistositat i precisió impressionant, brodades enmig d'un joc de llums canviants, que situa l'Esbart de Danses Sícors a l'altura dels més conjuntats i reeixits de Catalunya.

2

Visita Pastoral a l'Arxiprestat del Baix Segre

Des de mitjans de febrer, el senyor Bisbe fa la Visita Pastoral a l'Arxiprestat del Baix Segre. El primer acte consistí amb una trobada del senyor Bisbe amb tots els capellans de l'arxiprestat. Trobada que se celebrà a les Borges Blanques. Monsenyor Ramon Malla concelebrà l'Eucaristia amb tots els capellans de la comarca, cerimònia que tingué lloc el dia 11 de febrer a dos quarts de nou del vespre a la parròquia de les Borges Blanques perquè es troba al centre de la comarca. Acte que tingué caràcter de celebració jubilar en l'Any Sant de la Redempció. A més la trobada amb tots els capellans assenyala així que l'Arxiprestat és "Unitat de Pastoral de Conjunt".

El senyor Bisbe l'endemà diumenge, dia 12, realitzà la Visita Pastoral a la parròquia de les Borges Blanques contactant amb totes les realitats eclesials. Presidí la missa parroquial a les onze, concelebrant els mossens. Després al centre parroquial un animat col·loqui sobre temes i

qüestions actuals d'Església. El senyor Bisbe també visità els malalts.

Fou una diada molt eclesial i esperançadora. Una plena manifestació de fe cristiana i catòlica. La visita del senyor Bisbe és un fet sempre desitjat i molt agraït.

3

Jornada de Germanor a Alcarràs

També aquest any la parròquia d'Alcarràs ha celebrat la Jornada de Germanor. És ja el cinquè any que hom celebra dita Jornada i ara és costum, fins i tot tradició que no es vol deixar perdre. És una diada de festa que anima a tothom a sentir-se més germà i solidari amb tots. Des dels més menuts fins als més vells, tots hi participen i s'hi senten estimats. És un dia en el qual per sobre de diferències, se cerca viure en comunió eclesial la caritat cristiana que a tots fa germans i dóna esperança d'un demà millor.

El senyor Bisbe va participar en els actes de la Jornada de Germanor, va presidir l'Eucaristia que fou concelebrada pels mossens del poble mossèn Josep Moré, el rector i mossèn

Marcel·lí Ubach que en fou rector i viu al poble.

A l'hora de dinar tothom es trobà compartint també la taula en un àpat de germans. El senyor Bisbe per conèixer millor la parròquia visità tot el terme municipal; és la millor manera de fer-se càrrec de les necessitats i per conèixer millor els projectes de la feligresia d'Alcarràs. Ara fins l'any vinent, si a Déu plau.

4

El doctor Malla, al Col·legi Episcopal

Dies passats el senyor Bisbe va fer la Visita Pastoral al Col·legi Episcopal. Podrien contar-se moltes coses d'aquesta visita, direm solament que té especial relleu perquè ha estat en el marc dels 25 anys del Col·legi Episcopal. La visita fou pensada i estructurada de manera que el senyor Bisbe pogués veure i viure la realitat del Col·legi en tots els camps propis de l'ensenyament, així hi ha hagut contactes amb els professors, alumnes i pares. Visita que com a primer acte comptà amb la reunió que monsenyor Malla tingué amb els capellans que fan treball ministerial i com a professors en el Col·legi.

Jaume Montaña

Urgell

El Co-Príncep episcopal d'Andorra vol millorar la col·laboració mútua amb l'Estat Espanyol

LA SEU D'URGELL.— Són moltes i variades les raons que fan necessari el diàleg i l'entesa entre les Autoritats d'Andorra i el Govern Espanyol. Primerament la proximitat geogràfica. A Andorra neix la vall del Valira que, a la Seu d'Urgell, aboca les seves aigües al Segre i s'allarga fins a les terres de Tarragona. Els residents espanyols al Principat i els treballadors fronterers són un altre llaç de vinculació entre ambdós països. Ultra les raons seculars, històriques i geogràfiques, hi ha un fet actual que ha accelerat possiblement la visita que Monsenyor Martí, Co-Príncep d'Andorra, dugué a terme el dia 16 de febrer a Madrid. El proper ingrés d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea. Aquest fet suposarà canvis essencials en la política econòmica i financera d'Andorra, perquè aquesta es recolza essencialment en el comerç i el turisme. I hom no pot oblidar que molts turistes escullen Andorra precisament pels atractius del seu comerç.

Dues hores de treball

La visita havia de celebrar-se a les 12 del migdia, però la inesperada escala tècnica de Fidel Castro i Daniel Ortega a Barajas i els posteriors encontres i dinar amb el President González, van obligar a ajornar-la fins a les 6 de la tarda. El Co-príncep Episcopal era acompanyat pels responsables del seu departament: el Rvd. Nemesi Marquès, Delegat Permanent; Sr. Francesc Badia, Veguer; Sr. Viola, Secretari de la Vegueria; i el Sr. Joan Massa, Secretari de la Delegació Permanent. El President González era acompanyat pel Secretari General del Govern, Sr. Julio Feo, un representant del Ministeri d'Afers Estrangers, un responsable de relacions internacionals i dos funcionaris del gabinet presidencial. Una salutació cordial obria la sessió de treball, que duraria dues hores. Durant 30 minuts monsenyor Martí informà al President dels afers d'Andorra que urgeixen una entesa amb el Govern Espanyol. Després, en un parlament de 20 minuts, el Sr. Felipe González

donà la seva opinió sobre els temes. Aquests essencialment són tres: Mercat Comú, Ensenyament i Migracions.

Mercat Comú

Si la integració d'Espanya a la CEE és una aspiració, per a Andorra, en alguns aspectes, pot ser una amenaça a la seva economia, particularment al comerç. Tot el gènere del mercat d'Andorra hi arriba a través de països de la CEE, o bé d'Espanya, futur membre de la Comunitat. Aquests països podran imposar la T.E.C. (Taxa extra comunitària) als productes procedents de nacions no membres i destinats al mercat d'Andorra. A aquest impost s'hi hauria de sumar l'I.V.A. (Impost de Valor Afegit), quan el producte arribi a la duana francesa o espanyola. Quina rendibilitat tindrà aleshores anar a Andorra a comprar un ordinador japonès? I encara menys en tindrà la compra d'un producte de qualsevol país de la CEE. Aquesta situació podria provocar un col·lapse comercial al Principat, les conseqüències del qual són imprevisibles però mai convenients a Andorra ni tampoc a Espanya. Afectaria directament als 22.000 espanyols residents a Les Valls i als 700 treballadors de l'Alt Urgell que hi pugen diàriament. Aquest punt, juntament amb la situació socio-laboral dels treballadors residents, van ser entre altres les qüestions tractades en relació a la integració d'Espanya al Mercat Comú.

Ensenyament

El segon tema important de l'entrevista fa referència a l'ensenyament. El 1929 van ser inaugurades a Andorra les escoles franceses i el Bisbe Co-Príncep delegà al Govern espanyol l'autorització necessària per a la instal·lació d'escoles espanyoles en el Principat. Actualment l'escola francesa acull 3.700 alumnes, però la balança s'inclina a favor de l'espanyola amb un total de 4.300 alumnes, dels quals 1.800 reben ensenyament en escoles de l'Església.

En matèria de títols universitaris des del 1949 els professionals andorrans eren equiparats als espanyols, però un decret del 1968 derogà aquesta normativa. Finalment l'any 1981 la Mitra i Espanya van signar un conveni en matèria educativa, el contingut del qual afavoreix ambdues parts, particularment en el punt de l'obligatorietat de l'ensenyament del català en el Principat.

Emigració

El contingut del tercer tema important de la trobada de la Moncloa és l'emigració. La presència de 22.000 espanyols pot suposar un perill també per a la minoria del poble andorrà que vol protegir la seva identitat i la seva economia. Els estadistes van passar balanç a la situació actual estudiant les bases d'un conveni socio-laboral. El Co-Príncep demanà la col·laboració del Instituto Español de Emigración i la signatura de convenis bilaterals. En matèria laboral cal recordar que el Bisbe Martí ha estat la primera autoritat andorrana que ha parlat públicament de sindicats. La situació del treballador a Andorra no té la seguretat dels països europeus, per exemple en matèria d'acomiadaments i assegurances d'atur.

Altres temes de la conversa van ser els mitjans de comunicació, carreteres, etc. El Co-Príncep va fer una exposició dels temes que tenen relació amb l'Estat Espanyol i el President González va donar una resposta de màxima claredat i comprensió dels temes. L'esperit de la conversa ha estat el clima de cordialitat per part d'ambdós interlocutors. Per part del Co-Príncep l'afany de servir el poble andorrà i obrir camins de progrés i estrianyer llaços de bona convivència, i per part del President del Govern Espanyol, la comprensió, la col·laboració i el respecte absolut a l'Estatut d'Andorra, a les seves institucions i costums.

Antoni Mirabet

Vic

Pelegrinatge a Roma amb motiu de l'Any Sant

"Gran Catalunya", digué el Papa al rector d'Olost

VIC.— Un bon grup de preveres del nostre bisbat, conjuntament amb companys del bisbat de Girona i Solsona, van viatjar en pelegrinatge a Roma amb motiu del Jubileu del Clergat que se celebrà en el context de l'Any Sant de la Redempció entre els dies 20 al 23 de febrer.

L'acte cimbal d'aquesta trobada fou la gran Concelebració Eucarística del dijous dia 23 presidida pel papa Joan Pau II a la basílica de Sant Pere i que comptà amb la participació de prop de deu mil sacerdots provinents de tot el món. Una concelebració única en la història de l'Església ja que fins al moment present, mai no s'havien aplegat sacerdots en tan gran nombre al voltant del Papa per compartir amb ell el Pa Eucarístic, al mateix temps de anyar el Jubileu i mostrar llur adhesió al Vicari de Crist.

En un dels actes celebrats durant aquests dies a Roma en ocasió d'aquest encontre internacional de preveres i que tingué lloc a l'aula Pau VI, el dimarts 21 a tarda el Sant Pare féu acte de presència davant d'uns tres mil sacerdots reunits allí; aquest gest fou l'ocasió per a poder-los saludar efusivament, encoratjar-los i impartir la seva

benedicció particular a tots els reunits allí.

En un dels moments en que el Papa recorria pausadament els passadissos humans que formaven els sacerdots allí aplegats, fou l'ocasió que mossèn Ramon Vila (arxiprest d'Olost de Lluçanès) pogués abastar la mà del Sant Pare per besar-li emocionat l'anell episcopal; després d'aquest instant sorgí l'anècdota que recollim en aquestes planes. Es tracta del breu diàleg intercanviat entre el Papa i mossèn Ramon Vila després d'aquell gest emotiu. És el mateix sacerdot qui ens conta amb paraules gairebé telegràfiques els termes en què es desenrotllà aquest breu i imprevist diàleg: "En la inesperada parada del Papa davant meu, durant el seu recorregut pels passadissos de la sala... i providencial mirada amb la meua, agafat jo de la seva mà per besar-li l'anell pastoral, després continuant encara fita la mirada, espontàniament li vaig dir: "¡Santo Padre! Soy el párroco de Olost, del obispado de Vic; hasta ahora era el Obispo el doctor Masnou y hoy es nuestro Obispo el doctor Guix". El Papa digué tot pensant: ...Vic... Vic? Si! Vic es de Catalunya —li vaig contestar jo—

¡Gran Catalunya! respongué el Papa; jo vaig continuar dient: hemos venido sacerdotes de Vic con otros de varios obispados catalanes en un autocar para ganar el Jubileo del Año Santo de la Redención. El Papa acabà dient: ¡Doy una bendición para todos! —em va tocar la cara... vaig quedar molt content i emocionat...".

Fins ací doncs el breu testimoni d'un acte entranyable i universal alhora. Un acte rellevant per a l'Església Catòlica —el del Jubileu del Clergat— dins del context de l'Any Sant de la Redempció; un relleu que no hem notat per altra banda en els mitjans de comunicació del nostre país que d'un temps ençà sembla que s'hagin tornat oblidadissos en qüestions d'Església; serà perquè volà la "Paloma" de Roma? Chi-lo sa...

Mossèn Serrasolses parlà a TVE

Per espai d'una hora un vigatà va ocupar l'emissió televisiva de la segona cadena de TVE "Los padres de nuestros padres".

Es tracta de Mn. Francesc d'Assís i Serrasolses, capellà de '81

anys, plens de vitalitat, dels quals ha estat 26 capellà de la colònia osonenca coneguda per "Els Anglesos" a Borgonyà. Aquest espai televisiu és presentat per la locutora Montserrat Roig, que va conversar amb ell mentre que passaven seqüències dels llocs on havia estat.

Referint-se al seu ministeri, va dir que als capellans en general els falta molt per arribar a ser "llum del món i sal de la terra". Va dir que avui els capellans surten més preparats que abans, quan havien de fer cinc anys de llatí. Respecte a les poques vocacions sacerdotals d'avui, va dir que era pels vents d'indiferència, antipatia i de materialisme que avui es noten. Va acceptar la dificultat de ser fidels als evangelis que avui tenen alguns bisbes, a causa de les circumstàncies que els obliguen a viure i va admetre que el poder corromp també els bisbes.

Mort del claretà Avel·lí Puig

A mitjans del passat mes de gener va morir, a Vic, el pare clare-

tià Avel·lí Puig i Besorà. Els funerals es van celebrar al temple de Sant Antoni M. Claret, presidits pel vicari general de la diòcesi, Felix Guàrdia. L'homília anà a càrrec del pare Jordi Pijoan, provincial dels claretians de Catalunya. Va ser molt nombrosa la presència de religiosos de la congregació, així com de sacerdots, religiosos i religioses de la ciutat de Vic i una gran concurrència de fidels.

El pare Avel·lí havia començat a estudiar per ser claretà a l'edat de 12 anys. Va fer la primera professió religiosa als 17, la perpètua als 21, i es va ordenar de sacerdot als 25, una mica abans de la guerra civil.

Passat el trauma bèl·lic va anar exercint alternativament el càrrec d'administrador o de superior en diverses cases dels claretians de Catalunya. Fou administrador de la casa claretiana de Vic durant els anys 1943-1945, 1979-1982, i en fou superior durant els períodes 1976-1979, 1982-1984.

En la seva tasca sacerdotal es distingí sobretot per l'assiduitat amb què va dedicar-se sempre al ministeri de les confessions.

M.C.

Macià i Azaña: vida i mort de dos presidents

La nostra revista, en una editorial, posà de relleu que és freqüent el fet de persones que viuen al marge de la Fe, o que fins i tot s'han distingit com enemics de l'Església, a l'hora de la mort demanen un sacerdot, es confessen i es reconcilien amb Déu.

Un dels exemples més evidents de l'expressat comentari, el trobem en la vida i en la mort de Manuel Azaña, el segon President de la República del 1931, i de la república que seguí en la guerra civil. Amb anterioritat, havia estat Cap de Govern, des del qual fou promotor de lleis i protagonista de fets que l'enfrontaren amb l'Església catòlica. Llavors era President de la Conferència Episcopal el nostre cardenal Vidal i Barraquer.

En el Butlletí Oficial del Bisbat de Vic nº. 2520 del desembre del 1958, mossèn Antoni Cunill recull una entrevista feta a monsenyor Pierre Marie Théas, Bisbe de Tarbes, en la qual afirma que Azaña morí cristianament, i confessat per ell, l'any 1940, quan monsenyor Théas era bisbe de Montauban.

Azaña, en els darrers anys de la seva vida, el sabem decebut políticament i humanament, i trobant-se exiliat a França i malalt en l'Hotel du Midi de Montauban, demanà al senyor Bisbe si volia fer el favor d'anar a veure'l.

La primera visita es realitzà el dia 18 d'octubre del 1940, i la repetí moltes tardes seguides, a instàncies del malalt, i freqüentment en presència de l'esposa del President, que mai no l'abandonà en la malaltia.

Naturalment, les visites crearen una amistat, i un obrir-se a tota mena de comentaris personals i polítics. Una tarda, la conversa hi fou planera, el

Bisbe mostrà a Azaña un Sant Crist. I explica Monsenyor Théas que el President li agafà el Crucifix de les mans, se l'acostà als llavis, el besà, i amb ulls plens de llàgrimes, exclamà: "JESUS, PIEDAD Y MISERICORDIA".

La primera educació cristiana que havia rebut Azaña no havia estat inútil —comenta mossèn Cunill, en el Butlletí—. Després dels errors i de les desviacions ideològiques, i de les persecucions comeses a l'Església, la Fe de la infància rebrotava, i el guiava en els últims dies de la vida.

Aquella mateixa tarda Azaña es confessà amb el senyor Bisbe, però els polítics que rodejaven el President, alarmats, no permeteren que li administrés el Sant Viàtic. I després, per "prescripció facultativa" li prohibiren que fes més visites al malalt.

El dia 3 de novembre del 1940, a les onze de la nit, la Senyora Azaña va fer demanar, per favor, al Bisbe de Montauban que es presentés; amb tota urgència, a l'Hotel. Azaña es moria, i amb tots els coneixements, encara, el Prelat li administrà la Extremunció i la Indulgència Plenària, i el President expirà, mentre el Bisbe li recitava pietoses invocacions.

L'enterrament fou civil. Els polítics exiliats no permeteren un enterrament religiós, malgrat que tot estava preparat per portar el difunt a la Catedral. Res no hi valgueren les protestes de la vídua, recordant a tots la voluntat del President, manifestada abans de morir.

Un cas semblant passà amb l'enterrament de Francesc Macià. Al senyor Bisbe de Barcelona no li fou permès d'oferir a Macià les exèquies religioses com corresponia a un President de la

Generalitat. Les autoritats eclesiàstiques s'hagueren de limitar a assistir a l'enterrament, com uns altres ciutadans, i resar mentalment el "miserere".

La Generalitat del 1933 exigí un enterrament civil. No podia fer altra cosa, compromesa amb radicalismes demagògics i anticlericals de partit, que s'accentuaren, encara més, després de la mort de Macià. Sabem que la vídua i la família, el fet, els causà un profund disgust.

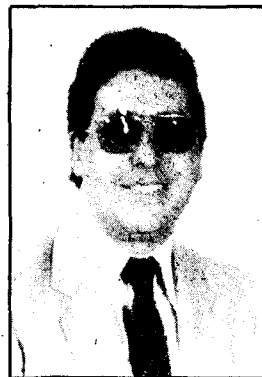
Una gran part de catalans d'aquella època, que durant cinquanta anys havien bregat amb estira i arronsa polítics per l'Estatut de Catalunya, consideraven que el primer President de la Generalitat havia de ser una persona capacitada intel·lectualment, un estadista de caràcter, i un privilegiat talent polític. Una figura que la història la distingís com a "model de presidents" i digne que els catalans, demà, li aixequessin monuments.

Hem d'afegir que les "nostres famílies catòliques" (i entenem que ho eren les fidels a l'Església), a més a més d'aquelles qualitats presidencials, desitjaven que l'elegit fos "creient" i considerés políticament els drets i els valors de l'Església.

No cal dir que la "nostra gent" amb dret al vot, tingué una decepció en l'elecció del primer President, Francesc Macià. I més decepció, encara, afegit amb temor, en l'elecció del segon; Lluís Companys.

Decepcions que nosaltres, posats dintre de la pell de les famílies catòliques de la pre-revolució del 36, comprenem perfectament, i sincerament compartim, avui.

Francesc A. Picas.

Jaume Armengol Calvet, Destacat del Marketing 1983

La revista Marketing Actualitat, a través d'un Jurat compost de prestigioses personalitats del món empresarial, ha seleccionat a trenta-dos professionals espanyols, els quals s'han distingit per les accions dutes a terme propassat any com a "Destacats del Marketing 1983".

Dins del sector vinícola a Catalunya, Jaume Armengol ha estat l'única persona premiada amb aquesta distinció, amb la qual dins del sector, a nivell nacional només, hi ha una altra menció.

Als seus 34 anys, Jaume Armengol, ha dedicat la seva trajectòria professional, al camp comercial, i està avalada per la seva actuació com a especialista en el sector vinícola. L'any 1982, fou nomenat per la revista Actualitat Econòmica, com un dels "cent millors comercials".

Barbastre

**Monsenyor Echebarria:
"Una parròquia viva no és un vedat clerical"**

BARBASTRE.— S'acaba de clausurar la Missió de Barbastre. Ha estat una etapa de disset dies de treball intens per a tots els agents de pastoral i de gran alegria per a tota la comunitat.

Per aquest motiu el bisbe de la diòcesi, monsenyor Ambrosio Echebarria es pregunta: "Som a la fita final o en el punt de partida? Jo diria —continua dient— que som en el punt de partida per a les batalles que hem de lliurar cada dia. La reflexió que hem fet aquests dies, ens ha evidenciat que hi ha algunes en la nostra vida

particular i col·lectiva, i també hi ha tasques particulars i comunes que els cristians hem d'assumir".

Pensant en les tasques particulars, parla el Prelat de l'autèntica identitat cristiana: "El cristià creu en Jesús i en pensar sobre les situacions i en resar, ha d'adonar-se dels criteris que es deriven de l'ensenyança de Jesús, allò que es dedueix del seu evangeli".

Pel que fa les tasques comunes, monsenyor Echebarria parla de la importància d'un nou estil de Parròquia. A tot això diu: "Una parròquia viva no és un vedat clerical, sinó comunitat de preveres i fidels.

Valladolid

Sense Crist, ningú no pot guardar el seu camí, escriu monsenyor Delicado:

**Els joves no temen la lluita quan
comprenen el sentit de la vida**

VALLADOLID.— ¿De quina manera el jove guardarà pur el seu camí?, es pregunta el salmista. "Observant la teva paraula", es respon en el diàleg amb el Senyor. Observar la paraula, significa la Paraula personal, que és el Fill de Déu fet home, "acollir-la i complir-la es entrar en el seu món, en l'àmbit de les benaurances, és a dir, de la verdadera felicitat", escriu monsenyor Delicado.

Després de dir, que és necessari conèixer qui és Crist per nosaltres i que cal entrar en un diàleg amb ell, perquè Crist és, no solament model i llum, sinó que també poder vivificant i transformador, afegeix que sense això difícilment pot guardar-se pur el seu camí, ni el jove ni ningú.

"L'experiència personalitzada de la fe —afegeix—, des del coneixement d'un mateix amb un ideal de vida; l'oració personal i comunitària, la freqüència de sagraments, la devoció a Maria, l'estímul de grups, d'altres persones que viuen així, etc., són mitjans que ajuden i fan descobrir la bona notícia de l'Evangeli com a benaurança i matament nou, és a dir, com a plenitud de vida i amor, fins i tot

en mig de la lluita. Però els joves no tenen temença de la lluita, quan han comprès el sentit de la vida, quan són motivats per esmerçar l'esforç i l'aventura al servei d'un ideal que val la pena. Gairebé no poden viure sense ella. El seu coratge, generositat i inconformisme són més en aquesta línia, que en la de l'hedonisme "pasota", que els deixa buits".

Conclou assenyalant que "la condescendència en la medio-

critat, les concessions per no desentonar, la recerca de curiositats sexuals i de situacions límits, encara que sigui amb certes precaucions morals, però mancades de decisió, provoquen angoixa, debiliten i no permeten tastar amb tota la força l'experiència del fet. Hem de saber renunciar lliurement i amb coratge a determinats incentius".

A Andalusia.— L'escassetat de sacerdots en la diòcesi de Huelva, així com el natural envelliment del clergat, ha estimulat el zel per la pastoral vocacional entre els sacerdots. Fruit d'aquest esforç ha estat la celebració d'una convivència, en el Seminari, de quaranta nois més grans de 14 anys, els quals s'han plantejat amb sinceritat la possible vocació sacerdotal. A través d'una metodologia dinàmica i viva, basada en audiovisuals, reflexions i treballs en grup i personals, els nois han fet un plantejament seriós de la seva vida i de valor del lliurament a Déu al servei dels altres. Pròximament hi haurà una altra convivència destinada als nois clarament definits pel sacerdocí.

Sevilla

**La Solemnitat de
Sant Josep
continua sent
dia de precepte**

SEVILLA.— El Secretariat General de la Conferència Episcopal de les províncies eclesiàstiques de Granada i Sevilla, ha fet pública una nota sobre la festivitat de Sant Josep, declarada per la Junta d'Andalusia com a dia laboral. Els bisbes del Sud d'Espanya, assenyalen que la solemnitat de Sant Josep, no sofreix cap modificació per part de l'Església, conservant per tant, el seu caràcter de festa de precepte i persistint l'obligació de participar en la Santa Missa pels qui no estiguin legítimament impeditos.

No hi ha festa cristiana —assenyala— sense que els creients i les comunitats es reunixin per donar gràcies, lloar el Senyor, cantar i recordar les seves obres. Sense l'Eucaristia, la festa resta desposseïda de la seva referència essencial al Misteri Pasqual de Crist, eix de tota la vida cristiana".

Els bisbes andalusos concreten que els qui compleixin amb el precepte el diumenge al matí, dia 18, poden satisfer el precepte del dia de Sant Josep, participant en la Missa vespertina. El formulari d'aquestes misses vespertines del dia 18, serà el del diumenge II de Quaresma. En el dia de Sant Josep, totes les parròquies i temples restaran oberts i facilitaran l'assistència dels fidels a la Missa, organitzant un horari adequat als treballs i als llocs.

GRAN SORTEIG EN SUPORT DE "CATALUNYA CRISTIANA"

**Gran sorteig en suport de
Catalunya Cristiana**

Fent-nos ressò del gest del Sant Pare regalant-nos la seva bicicleta per promoure una acció popular en suport del nostre setmanari, "CATALUNYA CRISTIANA" organitza i obre a la col·laboració de tots un **GRAN SORTEIG**. Els premis són els següents:

- 1er. Premi:** La bicicleta del Sant Pare.
- 2on. Premi:** Dos viatges a Roma, obsequi de "Viatges Internacional Expreso".
- 3er. Premi:** Una "Gran Enciclopèdia Catalana" (15 vols.), obsequi de "Gran Enciclopèdia Catalana S.A."
- 4art. i 5è.:** Dos Àlbums audiovisuals del Viatge del Papa, obsequi de "Fidex Bouyer".

Podeu adquirir butlletes per participar en el SORTEIG a:

- "Llibreria A.D.C.", c/. Comtal, 27.
- "Formiga d'Or", c/. Portal de l'Àngel, 3.
- "Llibreria Balmesiana", c/. Duran y Bas, 11.

El preu per butlleta és de 100 ptes.

Els talonaris poden adquirir-se a "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on., a horès d'oficina.

El "SORTEIG" se celebrarà davant Notari, el dia 19 de juny del 1984.

A1 "CAVALL FORT"

hi ha una llicó per a nens i nenes amb premis de "la Caixa".

UNA LLIÇÓ AMB PREMI

PATROCINAT PER

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

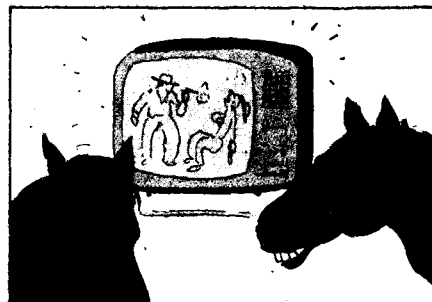

... TEMPS FEIA, QUE NO VENIES
A LA PLATJA?

Voleu participar en el sorteig dels
premis següents?

Una bicicleta DERBI
Una bossa d'esports
Uns patins
Un joc de sobretaula
Una capsa d'aquarel·les

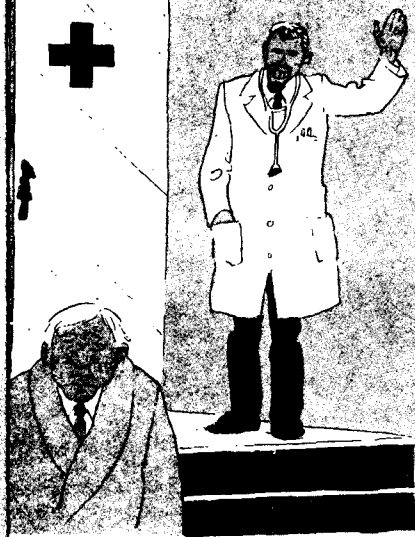
Quan (sense *t* final) és un
adverbi de temps. Signi-
fica «en quin moment»,
«el moment en què»:
**Quan vindràs? Vénen
quan volen.** En canvi,
quant (amb *t* final) és un
adverbi de quantitat.
Significa «Quin nombre,
quina quantitat»: **Quant
en vols? Digueu-li quant
val, No sé quant (de
temps) trigarà.**

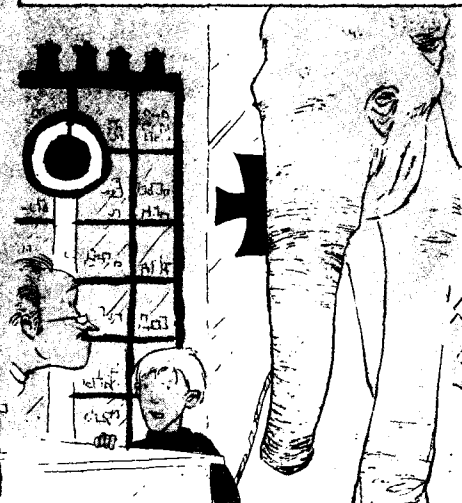
AIXÒ ÉS DE ... ELS HOMES
PARLAVEN.

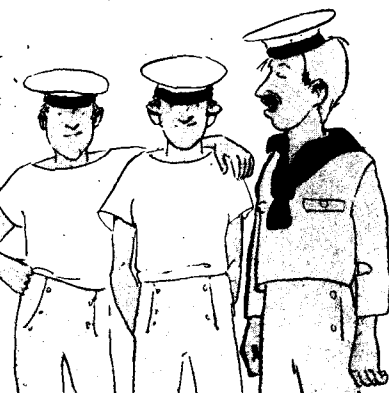
A... VAN, AQUESTS DE
QUARANTA PESSETES?

JA HO SAP, TORNI ...
VULGUI!

ÉS QUE VOLDRIA SABER ...
PESA.

ÉS DE ... VAIG FER LA
PRIMERA COMUNIÓ.

Llegiu detingudament la norma de llenguatge que tracta dels adver-
bis **quan** (temporal) i **quant** (quantitatiu), i un cop llegida copieu en
un full de paper les frases que hi ha a peu de cada il·lustració,
substituint-hi, però, els punts suspensius per **quan** o **quant**, segons
el que hi correspongui en cada cas. No us deixeu d'escriure el vos-
tre nom i la vostra adreça en aquest full de paper, i aneu-lo a dur a
qualsevol de les sucursals o agències de la Caixa de Pensions per
a la Vellesa i d'Estalvis. Entre totes les respostes correctes rebu-
des, «la Caixa» sortejarà els premis indicats al cap de la pàgina.

Solució i guanyadors del concurs núm. 501. Es queixa per no
res. **Hom** diu que l'apujaran aviat. **Es** banya amb la roba posada,
aquest. **Hom** tindrà en compte una circumstància atenuant. Abans
hom creia que la terra era immòbil. **Es** belluga una mica, oi?

Ferran Flores, de Vilassar de Mar (una pilota de futbol)
M. Jesús Ochoa, de Bellver de Cerdanya (una nina de drap)
Isabel Compte, de Cornellà de Terri (una bicicleta DERBI)
M. Josep Díaz, del Masnou (un joc de sobretaula)
Joan Victor i Gil, de Barcelona (una capsa d'aquarel·les)

PATROCINAT PER:

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

En la beatificació de "Fra Angèlic"

L'art, llenguatge evangelitzador i camí d'accés a Déu

Feia temps que el poble creient li havia donat aquest títol i el venerava com a sant. Es pot dir que gairebé des dels anys immediatament posteriors a la seva mort. La decisió de Joan Pau II és de gran transcendència. Ja en altres moments s'havien donat casos semblants: el Papa, amb la seva autoritat, reconeixia i sancionava, donant valor eclesial i universal, a allò que la "vox populi", il·luminada per la llum de l'Esperit, demanava. I això, sense la necessitat de seguir estrictament tot l'entramat complex dels processos. La tradició popular es referia a Fra Joan de Fiésole amb l'apel·latiu de Beat, admirant en ell tant la santedat de vida com la delicadesa i profunditat religiosa i mítica de la seva producció pictòrica. I darrerament ha estat el Papa qui ha reconegut per tota l'Església la certesa d'aquest nom.

Per primera vegada, el dia 18 de febrer de 1984, s'ha celebrat la festa litúrgica del BEAT ANGÈLIC. Ha estat la conclusió d'un llarg procés. El Papa, en un document oficial (Motu Proprio "Qui res Christi gerit") signat el dia 3 d'octubre de 1982 i donat a conèixer el 25 de juny de 1983, ha reconegut a Fra Joan de Fiésole el títol de "Beat" i ha concedit a tots els membres de la Família Dominicana de fer la seva memòria en la celebració litúrgica.

Harmonia entre una vida santa i una força creadora

Rememorant la personalitat i l'obra de Fra Joan, hom es fa conscient de la gran harmonia entre una vida santa i una força creadora. La seva pintura sacra, original i àdhuc innovadora, és testimoni fidel d'aquest lligam. El document pontifici reconeix que el títol de "Beat Angèlic" és summament encertat perquè ell ha unit el seu art amb la

serenor i austeritat, amb la contemplació de les coses de Déu i la pregària.

Però, podríem dir més. Fra Joan de Fiésole va sentir i va viure, des de la seva professió de pintor, "civil" podríem dir, l'autèntica vocació de frare predicador. Ell es va sentir cridat a l'Orde de sant Domènec i es va comprometre a un estil de vida marcat per una finalitat —a la predicació de la Veritat— i per uns mitjans —la vida en comunitat, la litúrgia i la

pregària, els vots religiosos, les observances regulars i l'estudi—. I en el marc d'aquesta forma de vida, no solament no renuncià a la seva professió, sinó que la desenvolupà i l'enriquí posant-la al servei de l'Evangeli, dels homes i dels seus germans dominics.

Ell predicà, tot pintant

Els fills de sant Domènec tenen com a principal missió EVANGELITZAR, es a dir ésser

portadors de la Bona Notícia. Però l'Evangeli de Jesucrist pot ser anunciat per la paraula des de les esglésies o càtedres universitàries, per l'escriptura dels llibres, pel llenguatge de l'art. Fra Angèlic escollí aquesta darrera mediació: ell predicà tot pintant, tingué cura de la perfecció del llenguatge pictòric per expressar amb gran delicadesa i claredat la Veritat contemplada.

Dues són les condicions essencials de la predicació que volgué sant Domènec pels seus fills: un coneixement profund de la Veritat revelada, fruit de la contemplació, i una exposició clara i viva de la doctrina, que pogués moure a la fe o que pogués confirmar-la. Aquestes dues condicions es donaren en Fra Joan de Fiésole: els seus biògrafs ens diuen que visqué com un perfecte contemplatiu en els convents reformats on la

"L'Anunciació", pintura que es conserva en el museu diocesà de Cortona.

"Verge en el tron amb el Nen i Sant Tomàs d'Aquino, Sant Bernabé, Sant Domènec i Sant Pere Màrtir. Museu de Sant Marc, Florència.

Detall de la "Lamentació sobre el Crist mort". Museu de Sant Marc, Florència.

Detall del "Descendiment". Museu de Sant Marc, Florència.

litúrgia solemne i l'estudi constituïen els fonaments d'una predicació vigorosa i convincent. I els seus retaules i frescos als convents i esglésies, conventuals o no, molts d'ells avui disseminats per diversos museus del món, en són testimonis de la seva vivència joiosa dels misteris de la fe i de la seva voluntat de donar a l'art pictòric, una veritable dimensió evangelitzadora.

Un dels seus primers historiadors ha deixat constància d'una frase que Fra Joan de Fiésole acostumava a repetir: "Pel qui tracta les coses del Crist, li és imprescindible viure unit al Crist". Ell tractà en l'art tota la riquesa i profunditat dels misteris de Crist i de la Verge des de la unió en l'amor. I gairebé sempre fent costat als sants misteris, les imatges de sant Domènec, dels sants, germans i germanes dominics vestits amb l'hàbit blanc i negre. Un signe més de la seva estimació entranyable i de la comunió amb que ho feia tot, dintre de les quals ocupaven lloc privilegiat aquells amb els quals habitualment compartia el seu estil de vida. Aquell lema que formulà un altre sant dominic, Tomàs d'Aquino, i que fou assumit com a paradigma de l'Orde de Predicadors, fou

vida en Fra Angèlic: "Contemplar i donar allò que s'ha contemplat als altres". I el llenguatge emprat per expressar el que contemplava en la pregària i l'estudi, fou el dels pinzells.

Llegí l'univers en clau de bellesa

En el llenguatge metafísic, l'Esser, que és Déu, es manifesta com la suprema Unitat, la suprema Veritat, la suprema Bondat i la suprema Bellesa. El camí de la recerca de Déu el fem els homes a partir de la unitat, la veritat, la bondat i la bellesa present a l'univers —a les coses, a la natura, als homes—. Fra Angèlic sabé llegir l'univers en clau de bellesa i convertí l'estètica en veritable via d'accés a Déu manifestat com a Bellesa. Per això, Joan Pau II, el darrer dia 18 de febrer, en proclamar-lo patró dels artistes pogué dir: "Contemplar el Beat Angèlic és contemplar un model de vida, en el qual l'art es revela com un camí que pot portar a la perfecció cristiana: fou un religiós exemplar i un gran artista, i la seva obra es realitzà en el profund misteri de la Redempció i de la seva riquesa divina i humana".

En Fra Angèlic, l'Església, de forma pública i solemne, reconeix allò que el poble creient havia intuït. Que l'Evangeli, essent u i únic, té una tal riquesa impossible de tancar en un únic llenguatge o en una única cultura. El Misteri de Crist resta obert per ser proclamat de mil maneres diferents i, entre aquestes, té lloc privilegiat l'expressió plàstica de l'art. La profunditat del misteri, molt sovint, s'adequa més a la llibertat del llenguatge poètic que a la precisió freda del concepte intel·lectual, tot i essent aquest també important. Jesús mateix per proclamar el Regne de Déu, ¿no preferí la poesia de les paraboles al dens i fort discurs conceptual? Per altra banda, que la inspiració artística, poètica, musical, i en el nostre cas, pictòrica, té en ella mateixa una profunditat i una projecció de l'home vers l'infinit i plenitud que pot conduir naturalment a l'experiència religiosa o ser-ne digne. ¿No és en el silenci creador de la contemplació on millor se sent l'anhel d'infinit i de plenitud, el desig d'unitat perfecta amb tot l'univers creat, que només Déu pot accomplir?

Fr. Vicent Igual, o.p.

Cronologia del nou beat dominic

1400 aprox.: neix a Sant Miquel de Ripacanina, barriada de Vicchio en Mugello (Toscana), població propera a Florència. Rep el nom de **Guido o Guidolino di Piero**.

1417: encara que no disposem de notícies ni documentació sobre la seva vida familiar, ni sobre els inicis de la seva vocació, sembla que per aquestes dates treballa com a pintor i miniaturista a Florència, al costat del pintor Baldese i del miniaturista Sanguini.

1420 aprox.: Atret per la predicació de fr. Joan Dominici, demana, juntament amb el seu germà Benedetto, l'ingrés en l'Orde de Frares Predicadors al convent de Sant Domènec de Fiésole. Foren traslladats al convent de Cortona per fer l'any de noviciat, en la branca reformada de Orde. Des de llavors el nostre Beat apareix sempre utilitzant el nom de **Fra Giovanni di San Domenico**.

1425-1438: De nou al seu convent de Fiésole on pinta, per l'església del convent les grans taules de l'**Anunciació**, el **Descendiment** i la **Coronació** de la Mare de Déu.

1438: A Cortona realitza els frescos de l'església de Sant Domènec.

1439-1455: Forma part de la comunitat reformada del nou convent de Sant Marc (Florència). És prior sant Antonino. Aquest convent fou cedit als dominics reformats pels Medicis i encarregaren la seva restauració a l'arquitecte Michelozzi. Fr. Joan de Sant Domènec fou encarregat de l'ornamentació. És l'època dels frescos al **Claustre**, a la **Sala Capitular**, als **Passadissos** i a les **Cel·les**. El Papa Eugeni IV fou present a la inauguració de l'església i del convent restaurats.

1445-1447: Fr. Joan és cridat pel Papa a Roma per pintar els frescos de la capella del Santíssim Sagrament en l'església de Sant Pere (avui desapareguts). Se li proposa l'arquebisbat de Florència i no l'accepta suggerint el nom de sant Antonino.

1447: Accepta l'encàrrec de la catedral d'Orvieto i pinta els frescos de la **Capella de Sant Brici**, també anomenada de la Madonna.

1447-1449: Torna a Roma per atendre la petició del nou Papa Nicolau V de decorar la capella familiar (**Cappella Niccolina**) i el seu estudi-biblioteca, utilitzant com a motius les **diaconies de Sant Esteve i Sant Llorenç**.

1449-1452: És elegit prior del Convent de Sant Domènec de Fiésole, a la mort del seu germà Benedetto que havia ocupat fins llavors el mateix ofici.

1453-1455: Resideix a Roma, al convent dominicà de Santa Maria sopra Minerva, on mor el dia 18 de febrer del 1455. Fou sepultat a l'església conventual. Des de llavors, les seves despulls descansen en un sepulcre amb una llosa de marbre on s'han esculpit la seva efígie i dos epitafis que fan l'elogi de la seva santedat i del seu art.

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristiana
de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINEYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament,
encarregada d'una botiga,
relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques
matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mercantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINEYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció.
INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa
per transports, magatzems,
etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, costos,
control de gestió i coneixedor
temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb experiència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només matins.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada tracte amb
públic.
INEM 20.758.352.

PROFESSORA CATALÀ

i/o administrativa.
INEM 17575270.

AUXILIAR

Administratiu només matins.
INEM 32.375

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, comptable
i financera. Contracte mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-import.
INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

O dependenta. INEM 35.053.491.

COMPTABLE,

contracte mercantil.

DIRECTOR

comercial electrònica amb
molta experiència, adjunt
gerència.

ENGINEYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.

MATRIMONI

Jove busca masia de lloguer
o venda per viure-hi tot l'any
i per explotació avícola o
agrícola. Tel. 204 48 01.
Barcelona.

CENTRE

Mixte, Santa Cecília, cura
de malalts i nens. Tel. 427
20 78.

CANET DE MAR

Vendo piso 4 habit. cara al
mar, soleado. Tel. 794 17
16.

CRISPE

Residència per a noies treballadores,
carrer Venero, 4-6.
Barcelona-5. Tel. 300 52 22.

CLASSES

de Física, BUP i COU particulars
o grup. Tel. 330 18 96.
Prof. titulat amb experiència.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, INFERMERS, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

PER TRANSPORT

Es lloga furgoneta 1.000 kg.
de carga. Raó tel. 772 00 95.

A PERSONA

Amb afanys literaris, que
vulgui crear una original versió
de la història de la nostra
Ciutat Comtal, m'ofereixo
per facilitar-li tota mena
d'anècdotes locals, inèdites,
i viscudes des dels anys
20. En altre ordre de coses,
també estic disposada a tenir
cura de malalts i persones
majors que necessitin
companyia. Interessats, escriure
a CATALUNYA CRISTIANA.

EMPRESARIS:

Us faré els transports i en-
càrrecs a millor preu que
ningú. Tinc furgoneta pròpia.
Sóc jove de 23 anys, però
experimentat. Telefoneu al
203 90 73. Pere.

EMPRESARI:

Sóc jove de 23 anys. Tinc
furgoneta i sóc autònom.
Molta experiència en trans-
ports i encàrrecs per ciutat.
Quedareu contents de mi.
Telefoneu al 203 90 73.
Pere.

Vendes

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS
en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants FINQUES
GUANTER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que hauréu d'abonar multiplicant el preu
de l'anunciel nombre d'insercions
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on, Barcelona-7.

DIUMENGE

I DE QUARESMA

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

ACCEPTAR DEPENDRE DE L'ALTRE

Bell poema bíblic. Cal acceptar que no som déus. A l'entranya de tot ésser personal humà hi ha una permanent tensió entre el que és ja, però encara no amb aquella plenitud en la que està cridat a ser-ho. L'existència és permanent vocació a fites més altes. La fragilitat de la nostra condició humana i terrenal embolcalla "l'alé diví" que posseïm. Hi ha un verb, un projecte de Déu sobre l'home, i aquest, des de la llibertat i des de la fe ha de realitzar-ho. A l'home li reca acceptar que no és déu, i reconèixer la seva dependència d'un Altre. L'home capaç del sobrenatural sent la crida al diví. Però la incorporació a la vida trinitària de Déu és un do gratuït que, últimament, l'amor del Senyor donarà amb plenitud als qui l'estimen amb fidelitat. El contrari porta a la frustració i a la tragèdia.

Lectura del llibre del Gènesi (2:7-9; 3:1-7a)

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alé de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: "¿Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?". La dona li respongué: "Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem". La serp digué a la dona: "No moriríeu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal". La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

ESTIMATS FINIS AL PERDÓ

Tots som pecadors. Tots som culpables. Tots estem necessitats de la misericòrdia i del perdó de Déu. Només la força creadora del perdó de Déu pot donar-nos un cor nou i un esperit ferm, oberts a la veritat i a l'amor. Però, ben cert, que no hi ha joia més gran que saber-se estimat fins al perdó.

Salm 50:3-4,5-6a,12-13, 14 i 17 (R.: cf. 3a)

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; renteu-me ben bé de les culpes, purifiqueu-me dels meus pecats.

R. Compadiu-vos de nosaltres. Senyor, perquè hem pecat.

Ara reconec les meves faltes, tinc sempre present el meu pecat. Contra vós, contra vós sol he pecat, i he fet el que és dolent als vostres ulls. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renèixer en mi un esperit ferm. No em llenceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, que em sostingui un esperit magnànim. Obriu-me els llavis, Senyor, i proclamaré la vostra lloança. R.

Jesús refusà l'ús del poder i assumí el desempar del món.

José Ignacio González Faus

La ufana del desert de la divina simplicitat

L'Esperit juga males passades. Si un dia conduí Jesús al desert, perquè el Diable el temptés, és de preveure que un dia o altre ens hi dugui, a nosaltres. I el destret pot ésser terrible. Cara a cara amb el Maligne, sols en una eixorca plana sorrenca, sentint només xardoroses bafarades d'un vent que degolla el més minúscul bri de vida, deixats de la mà de Déu, amb l'ànima xopa d'erma solitud, podem acabar sucumbint sota el pes del mal fatal.

I l'Esperit és Déu. Tot ho sap. Ens estima. Vol el nostre bé. —Això és e que volem creure—. Tanmateix no ens estalvia la temptació del desert desolador. No l'estalvià al poble que s'escollí per heretat. No l'estalvià al poble que s'escollí per heretat. No l'estalvià tampoc a Elies, el seu heroi espaterant. Ni a Joan, el profeta que amb la seva ascési fustigava l'urc dels poderosos.

També Jesús passà la prova del desèrtic sofriment. I en sortí airós, per això pot confortar els altres que són provats. El Diable l'hagué de deixar estar i vingueren uns àngels per atendre'l. Es repetí la idíl·lica situació del poble alimentat al desert amb el pa baixat del cel. El camí vers la terra promesa passa pel desert. Inevitablement. No n'hi ha d'altre. I només arriben al seu terme els qui hi romanen fidels, adoren el Senyor, l'únic Déu, i donen culte a ell tot sol. Error pel desert guiat per un núvol lluminós és, doncs, el símbol de la vida humana.

Per això, des de temps immemorial els fidels l'han estilitzat, el desert —i els monjos en sabem d'allò més d'estilitzar-lo—. La cosa ve de lluny. Instal·lats a la terra de Canaan, atabalats per l'encís de les riqueses, atabuixats per la lluentor dels ídols, atracallats pel fuets dels poderosos, els israelites es van encoratjar mirant enrera. Van fer real en el passat allò que mai no ha existit en cap present. Van fer realitat l'ideal imprescindible per poder tirar endavant. Van somiar una època d'austera felicitat, un temps desèrtic, en què eren rics de Déu, perquè no tenien res.

És que la fe fa somiar els qui espavila perquè el somni és la millor manera d'esbatanar els ulls a la realitat. "Una vegada —explicaven els grans als petits— els nostres pares caminaven pel desert, Déu s'havia encatarinat del seu poble, com un amant ho està de la seva estimada. Tant l'estimava que va dir: Mireu, jo l'enamoraré, la conduiré al desert i li parlaré al cor." El desert, el lloc de la desolació, l'indret de la prova dura, esdevingué un jardí per a uns amants. La roentor del foc que acendra esdevingué l'ardor de l'amor que purifica.

És per això que hi ha encara cristians que fugen al desert, per no fugir de Déu. Deixen de viure com tothom, per tal de no oblidar ningú, estabornits per imbècils fal·lòries. Abandonen la seva casa a la ciutat, a fi de no oblidar ningú, estúpidament desinteressats de tot. Costa de creure-ho, però és així. Estilitzat, és clar.

I és clar, també que l'animal d'espècie humana s'instal·la còmodament pertot. A les selves de l'ecuador i a les geleres de l'antàrtic. Al desert també, és clar. Amb regles i hàbits monàstics, oi tant!

Hi ha encara un desert interior, més punyent i més inhòspit que la més erma de les planúries desèrtiques. A aquest desert no hi va ningú, perquè tothom el porta dins. Es diu fracàs, malestar, culpa, incomprensió, desassossec. Cal patir-lo. Cal viure'l com la crida que Déu ens fa a la interioritat. Cal enfondir-s'hi lentament. Cal deixar-s'hi enfonsar suaument pel sofriment purificador, fins a arribar a aquella profunditat de nosaltres mateixos on l'ànima ja no és ella mateixa, sinó que es fon en Déu, el seu Creador. Allí, desexida, desempallada dels enfarecs que l'evadeixen d'ella mateixa, l'ànima penetra en la ufana del desert de la divina simplicitat.

Maur Esteve
Abat

CRIST, LA VERITAT DE L'HOMME

L'esdeveniment Jesucrist ha catapultat la història de l'home i de la Humanitat a fites insospitades. Aquesta efusió de la vida divina al cor del fenomen humà transcendeix infinitament totes les nostres pretensions de grandesa. Crist assumint la nostra condició adàmica, pecadora i moridora, l'ha oberta definitivament a la possibilitat d'incorporar-se a la vida i a la glòria de Déu. Fins aquest punt la salvació de Déu ha ultrapassat la malícia i els estralls del pecat.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (5:12-19)

Germans, per obra, d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.

[Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist. És veritat: el do de Déu no es pot ni comparar amb tot allò que va venir per haver pecat un sol home: el judici d'un sol tingué per desenllaç una condemna, mentre que el do de gràcia fa justos els homes després de moltes caigudes.]

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

ABANS QUE RES, ESTIMAR I ADORAR DÉU

Donada la nostra condició de pecadors, situats en un món de pecat, la nostra vocació de fills de Déu no es realitza sense vèncer les temptacions i superar la prova. Tres temptacions característiques: Servir-se de Déu, quedar-se encallat en l'extern i espectacular de la fe i claudicar davant els poders del món. Jesús hi respon amb tres textos bíblics: Cal escoltar Déu i viure de la seva paraula; els signes messiànics són els de l'amor i de l'obediència al Pare; abans que res, adorar i estimar Déu sobre totes les coses.

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (4: 1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: "Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans". Jesús li respongué: "Diu l'Escriptura: 'L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu'".

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: "Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: 'Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres'". Jesús li contestà: "També diu l'Escriptura: 'No temptis el Senyor, el teu Déu'".

Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: "Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores". Llavors li diu Jesús: "Vés-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: 'Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol'".

Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

Calendari

Diumenge, 11 de març. I de Quaresma. Sants Eulogi, prever i màrtir; Sofroni, bisbe. Santa Aurea de Villavelayo (Oria), verge.

El sol surt a les 6,10 i es pon a les 5,53 (hora solar).

Dilluns, 12 de març. Sant Bernat, bisbe i sant Teòfanes, monjo.

Dimarts, 13 de març. Sants Roderic i Salomó, màrtirs. Santa Patrícia, màrtir.

Dimecres, 14 de març. Santes Matildé, reina i Florentine verge. Sant Afrodisi, màrtir.

Dijous, 15 de març. Santes Madrona, verge i màrtir; Lluïsa de Marillac, fundadora i sant Ramon de Fitero, abat.

Festa major a Corbera de Llobregat i Puigpelat.

Fires a Corbera i Ribarroja.

Divendres, 16 de març. Sant Agapit i san Heribert, bisbes; Sant Hilari, bisbe i màrtir.

Dissabte, 17 de març. Sant Patrici, bisbe; Sant Josep d'Arimatea i santa Gertrudis de Brabant, verge.

"M'agradaria que la confessió personal es veiés també com una qüestió antropològica fonamental, com l'expressió cimera de ser cadascú acollit per Déu, amb el seu nom i el seu rostre, la seva debilitat i la seva malaltia".

Olegario González de Cardedal

L'Església celebra

11 de març. I Diumenge de Quaresma. Lectures: Primera Gn 2,7-9;3,1-7, S 50, segona Rm 5,12-19, tercera Mt 4,1-11.

12 de març. Dilluns de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera Lv 19,1-2.11-18, S 18, segona Mt 25,31-46.

13 de març. Dimarts de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera Is 55,10-11, S 33, segona Mt 6,7-15.

14 de març. Dimecres de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jn 3,1-10, S 50, segona Lc 11,29-32.

15 de març. Dijous de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera Est 14,1.3-5.12-14, S 137, segona Mt 7,7-12.

16 de març. Divendres de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera Ez 18,21-28, S 129, segona Mt 5,20-26.

17 de març. Dissabte de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera Dt 26,16-19, S 118, segona Mt 5,43-48.

D'ACI I D'ALLÀ

Amagades als savis, mostrades als humils

Algú, potser creu equivocadament, que el coneixement de la Bíblia Paraula de Déu es redueix a un seguit de troballes exagètiques i prou.

Va errat si pensa que allò que no forma part de la ciència bíblica especialitzada no té valor i és simple edificació pietosa o beata. Un cop els exàgetes i filòlegs han posat damunt la taula llurs meritòries recerques, ells mateixos han de parar devotament l'orella a allò que en dedueix el senzill creient que té el sentit del sobrenatural. Qui no valora això, cau novament en l'esperit dels escribes i doctors de la Llei. Moltes coses són amagades als savis i mostrades als humils.

Pere Campàs Bonay

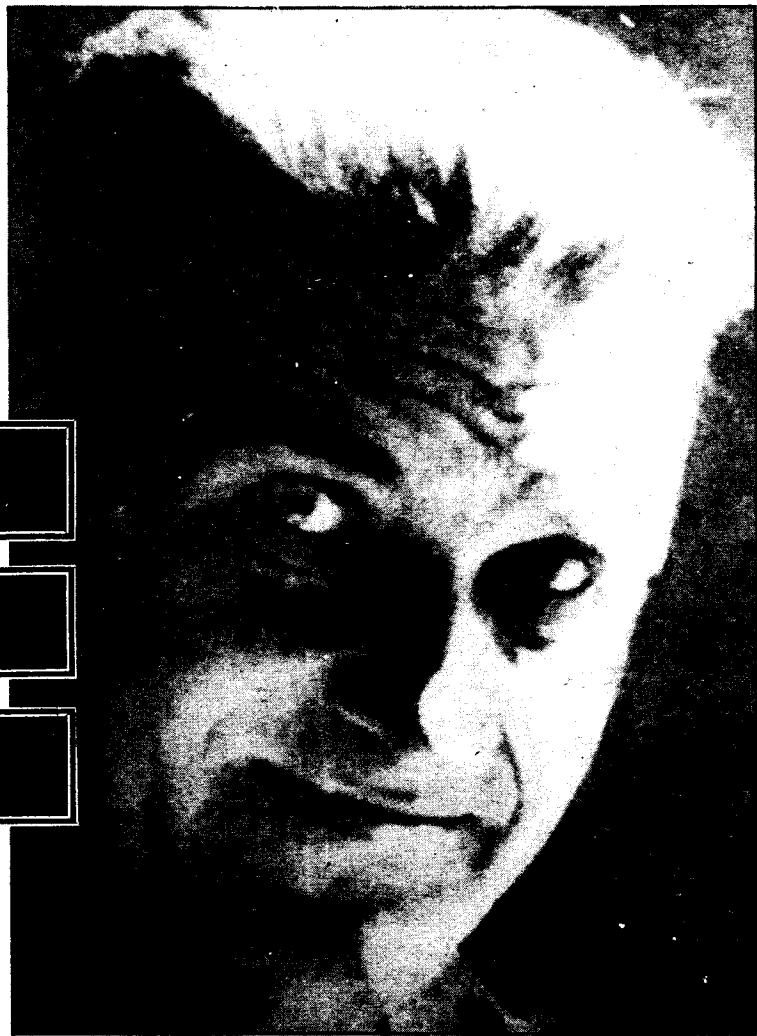

HOMES I INSTITUCIONS

Rovirosa,

el

pobret

A últims de febrer féu vint anys que moria Guillem Rovirosa i Albet, un dels grans homes de tots els temps, el qual en el terreny patri pot ésser posat al costat d'un Lull o d'un Vives; en l'internacional, d'un Erasme o d'un Moro; en el científic, d'un Pasteur o d'un Curie; en el profètic, d'un Amós o d'un Jeremies; en el cristià, d'un Joan Baptista o d'un Pau de Tarsis. No ho dic jo; han estat altres que ho han afirmat.

Què va fer aquest home nostre? Doncs, senzillament, va desenrotllar tota la seva potència deductiva en els espais vital, metafísic i social. I va arribar a les últimes conseqüències, o sigui, a les màximes possibilitats de pensament i d'acció a què pot arribar l'ésser humà. De descregut de tot signe espiritual, enemic aferrissat de tot allò que pogués fer el més petit olor de "missa", va arribar a la categoria de gran apòstol dintre el cristianisme, després d'haver rebutjat les parcel·les de veritat contingudes en tots els corrents deístics que han existit en totes les religions; d'home enamorat de les màquines i de les possibilitats que elles ofereixen, va arribar a l'aconseguit d'importants fites científiques en el camp químic elèctric; i d'una formació i d'una situació de benestar familiar, va arribar a ésser profeta de la classe obrera, no del gran ramat dels pidolaires i aprofitats. Després de sant Pau, no hi ha a l'estadi seglar cap home que se li pugui posar al costat en la recerca del paper evangelitzador. El resultat fou la fundació de l'HOAC. No hi ha cap organització dintre el Moviment Obrer Cristià mundial que tingui una densitat tal de doctrina, gràcies a ell i a alguns dels seus col·laboradors. En el món obrer, després d'haver rebut el do de la fe que havia abandonat de jove, va fer ofrena total de la seva vida als pobres i es féu un més entre ells i es posà a llur servei,

abaixant-se fins a arribar a l'abjecció. De la talla d'ell només hi ha a la vista un Lenin. Els qui el vegeren de prop van dir que tenia talla de cap d'Estat. Les paraules i els fets de Rovirosa són distants en molt d'alguns que es passen per redemptors del món del treball. Mai no s'hauria posat l'esmoquing, com un Garcia Oliver.

Els qui llegiren els seus escrits tenen la seguretat que després d'ell, moltes de les coses que es donen com a textos magnífics de prohoms de primera fila, siguin dirigents o intel·lectuals, són palla.

Aquest home nostre, que va néixer a Vilanova i la Geltrú l'any 1897 i va morir el 1964, a Madrid, continua essent un desconegut per a la gran majoria dels catalans i espanyols. És el censal que va haver de pagar per haver nascut i viscut en una terra des de fa segles desfeta i per fer. I mort i tot, la llosa no el deixa conèixer a les generacions que compartiren la vida amb ell i a les d'ara que el podrien contemplar. La trista realitat històrica, com un signe del mal fat que ha condemnat tants milers d'homes de les terres catalanes i espanyoles a ésser cremats de viu en viu, submergits en el podrimener, impossibilitats d'aconseguir una mínima part de llur potència, va fer que fos conegut només per una minoria de poble.

L'any 1976 en va sortir una voluminosa biografia, publicada per l'Editorial Pòrtic, escrita per mi, i els membres del jurat

del premi al qual vaig concórrer van haver de reconèixer que no sabien de qui es tractava. El confonien amb una altra persona, del mateix cognom, de vida dubtosa, que havia fet crit en els medis de l'alta societat barcelonina.

Els seus últims anys els va passar arrecerat al redós de Montserrat, esguerrat, amb una cama tallada per un tramvia, sofrint, sempre amb el somrius als llavis, la maldiença dels polítics que des governaven Espanya, els paranyes que li posaven els doctes i les malfiances i calúmnies d'alguns dels bisbes lefebrians de la meseta. Allí, aquells sis anys, deia ell, acollint, allixonant, suggerint, aleinant, havia fet més bé que no en els llargs anys de lluitador al mig del carrer. Al redós de la Moreneta, com ho havien fet els nostres grans sants, un Ignasi, un Claret, un Calasanc, va repartir a mans besades la profunditat de tot el seu ésser. Allí, a terra prop dels monjos màrtirs, que sofriren en la carn les conseqüències primeres del gran desastre nacional, ell volia ésser enterrat, però l'atzar, en un viatge, el féu morir a Madrid. Durant un temps, tingué reservat un nínxol a la cripta montserratina, per a reposar al costat del cardenal Albareda, de l'abat Escarré, del pare Sunyol.

A l'Almudena resta el gran cristià, el gran català, el gran profeta, com una veu que encara ressona, que convida al treball dels pobres a favor dels pobres per tal que esdevinguin els promotors i els guies de la revolució cristiana, la que encara espera el torn, la que continua inèdita, la que només han viscut, com un petit assaig, els sants de tots els temps. És al Montserrat que ell va estimar tant on els qui l'estimaren tenen un deute.

Xavier Garcia i Soler

LA BÍBLIA A L'ABAST

L'obra del nou Adam Jesucrist

(Rm 5:12-19)

La dialèctica dels dos projectes

La quaresma comença posant-nos enfront de la dialèctica entre el projecte humanitzador de Déu i el de l'home-humanitat. Per això ens fa retornar als orígens de la vida humana sobre la terra. Així veiem ja d'entrada on desemboquen aquests dos projectes. L'home creat per Déu estava destinat al tracte amical amb el seu creador que li assegurava la vida per sempre superant fins i tot la mort natural que esdevenia així una pura anècdota. El projecte de l'home acaba en la mort, que deixa de ser una anècdota i es converteix en l'apartament del consorci amb Déu. És la possessió graciosa del paradís o el paradís perdut per pròpia opció. La quaresma ens menarà pel camí de la conversió al triomf definitiu del pla de Déu, ampliat ara a l'infinit per l'obra de Crist, el nou Adam, el nou cap de la humanitat redimida. Sobre aquest teló de fons —dibuixat per la primera lectura i la de l'evangeli— ens cal situar el fragment paulí que llegim avui.

Una situació de pecat

Per obra d'un sol home entrà el pecat al món (v. 12a). L'interès de sant Pau al fer aquesta primera afirmació no mira tant a Adam i a la problemàtica del pecat original, com a la figura i l'obra del Crist, el cap de la humanitat redimida, el nou Adam. Adam i Crist són aquí el tipus i la realitat més que reeixida del projecte humà de Déu. Adam, "el terrós", la humanitat, amb la seva actuació-resposta a Déu, introdueix en la creació un factor nou i dissolvent: el pecat. Més que el pecat individual, el que aquí contempla l'Apòstol és la situació de pecat que l'home ha creat en el món. L'obra de Déu deixa de ser el paradís net i transparent on la puresa de l'home li permetia "veure" Déu, i es converteix en un lloc de corrupció i de mort per a ell i per tots els seus. **Amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.** (v. 12b). En la resposta de la humanitat que estrena història, en el capteniment d'Adam, hi ha un veritable principi de causalitat de l'entrada de la mort en l'obra de Déu. S'ha començat l'obra del pecat del món. Que no tindrà un únic i exclusiu protagonista —Adam— sinó que arrencant d'ell es veurà tristament enfortida pels pecats dels seus descendents. Així la humanitat, per pròpia opció, i no per fatalis-

me exterior, des dels orígens, desencadena sobre el món una situació de pecat que asfixia la vida humana.

Punt i seguit o punt i final

La mort, que el pecat de l'home ha introduït furtivament en el món, no és simplement el fet biològic de morir. L'experiència de la mort humana és subratllada aquí com a signe dolorós del paradís perdut. La creació de Déu —que tota ella és pura gràcia— no porta l'home al fracàs d'una mort-per-sempre. Iniciat en la vida, l'home segons Déu no és llençat a la desaparició. La mort no és res més que un punt i seguit. La història continua amb el mateix protagonista. Ara, però, el pecat de l'home ha convertit la mort en un punt i final. Déu en resta absent per pròpia voluntat de l'home. Serà l'home Jesucrist, el qui amb la seva "submissió" —**per haver obeït un de sol** (v. 19b)— justificarà la humanitat i tornarà la mort a la seva condició de final de capítol, fent que s'iniciï un nou capítol de la vida humana que supera en molt tot el que s'havia "viscut" fins aquell moment.

L'esplèndida obra de Crist

Però el do no té comparació amb la caiguda, perquè, si tants han mort per

haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist. Es veritat: el do de Déu no es pot ni comparar amb tot allò que va venir per haver pecat un sol home: **el judici d'un sol tingué per desenllaç una condemna, mentre que el do de la gràcia fa justos els homes després de moltes caigudes** (vv. 15s). Sant Pau ha arribat al cim del seu ensenyament. Crist és molt més que Adam. La vida que ens ofereix és molt més que la vida simplement humana, ja que és la superació definitiva de l'anècdota de la mort i l'entrada no sols a l'amistat de Déu, sinó a la seva vida. Crist i la seva obra són aquella **sobreabundància de gràcia i el do generós que fa justos els qui la reben i els fa viure i regnar gràcies a un de sol, que és Jesucrist** (v. 17b). Es per viure tan intensament com sigui possible aquest deversall de gràcia salvadora que la quaresma ens fa iniciar el camí de la pasqua, en la celebració de la qual, l'Església exclamarà, també desbordada d'entusiasme i d'acció de gràcies, **oh culpa feliç**, recordant el desgraciat projecte d'Adam, destruït definitivament per l'obediència de Crist al genuí projecte de Déu.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

Final... Però no comiat

Durant quaranta articles hem anat dialogant amb el lector d'aquesta qüestió tan important de la biologia actual que és l'evolució dels éssers vius. N'hem fet un resum històric i hem exposat com es troba avui dia l'estudi de la cosa per part dels científics en el triple aspecte de l'evolució biològica en general, de l'aparició de l'home sobre la terra i de l'origen de la vida.

El títol d'aquesta secció "Cultura científica" ens exigia la pura exposició des del punt de vista de la ciència i això és el que hem procurat fer amb tota honradesa, però sense dissimular, és clar, la nostra condició de creients, que no està pas renyida amb el rigor científic. La nostra enumeració d'autors i teories ha estat forçosament incompleta, però pensem que ha estat una visió prou clara i justa de l'estat actual del problema per al lector interessat. Quines conclusions generals caldrà posar, ara que hem arribat al final?

Últimes conclusions

La que primer salta a la vista és que científicament

parlant encara hi ha molts punts foscos en tota aquesta qüestió: honestament hem de dir que no podem ésser triomfalistes pensant que la ciència ja ho ha resolt tot. Ni els mecanismes de l'evolució en general s'han aclarit del tot, ni com es passa la gran "barrera" del sistema nerviós d'un animal al d'un ésser humà s'ha pogut explicar, ni tampoc com dels coacervats es pot arribar a la cèl.lula viva ha quedat solucionat. Són molts els interrogants i de gran envergadura.

Però sí que podem afirmar que els resultats certs de la ciència no solament no estan renyits amb la fe cristiana, sinó que més aviat **donen motiu de pensar en un Creador**: l'enorme complicació de la vida, cada cèl.lula meravellosa amb els seus òrgans, la misteriosa "teleonomia" (que diria Monod; nosaltres en podem dir "finalitat") en els òrgans que apareixen en els sers vius cada cop més organitzats, l'orientació clara de tota l'evolució (Teilhard), semblant a la que té un ou en ordre a formar l'individu adult (Grassé) i sobretot les dues grans "barreres" (Monod): el pas de la matèria inorgànica a

la cèl.lula viva i el de l'animal irracional a l'home, no són enigmes si sabem que hi ha una Intel·ligència que ha dirigit o programat la cosa.

Tenim, doncs, com a conseqüència que seria una absurditat (o bé una ignorància crassa) dir que la ciència biològica ha arribat a conclusions contràries a la fe cristiana. Cal distingir, és clar, allò que és ciència, ciència, del que és només elucubració d'algun científic. És cert que hi ha hagut i hi ha biòlegs ateu, però això és a part de l'autèntica ciència biològica. Aquesta cada vegada més descobreix l'orientació o "programació" en els vivents i en el fet evolutiu, i això porta lògicament cap a la idea d'un Programador. I encara podem afegir: si hi ha hagut una evolució des de la matèria inorgànica és que hi ha hagut un principi, cosa impossible sense Un que hagi donat lloc a aquest començ. Més aviat es podria dir que aniria contra el fet d'un Creador una ciència que demostrés que el món sempre ha estat igual sense evolucionar i que pot romandre eternament igual, com creia, per exemple, Aristòtil (És clar que la sana filosofia

ens diria també en aquest cas que, essent el món un ser que no té la raó de la seva existència en ell mateix, encara que fos etern, exigiria un Creador que el mantingués en l'existir; però ara jo em referia al fet purament científic, deixant de banda l'altre argument filosòfic, que, no cal dir, també considero vàlid). Així, doncs el que cal dir és que la ciència actual, amb els coneixements que ha obtingut dels mecanismes de la vida i la seva evolució, ens porta de la mà cap a adorar l'Autor de tot això; si volem, no amb una necessitat absoluta com forçant-nos violentament, però sí amb una suau fermesa i seguretat, que és plaent a aquell que té l'esguard net davant de les meravelles de la natura... Aquí podríem citar la famosa frase de St Agustí: "Deus magnus in magnis et maximus in minimis" (Déu és gran en les coses grans i màxim en les coses més petites). La petitesse d'una cèl.lula enclou tants o més prodigis que el giravoltar dels estels en una galàxia.

No ens acomiadem

El que acabem de dir era,

en resum, el missatge que preténem fer-vos arribar amb aquesta quarantena d'articles, i ara tocaria dir adéu-siau. Però no ho diem. L'acceptació que hem vist que han tingut les nostres senzilles explicacions ens ha animat a seguir escrivint en aquesta secció començant ara un altre tema força relacionat amb l'anterior: l'origen del cosmos. En farem també una exposició històrica fins arribar a la cosmologia d'avui, amb el plantejament del problema de l'origen de la matèria, dels astres i de tot l'univers actual. També aquí veurem com la ciència ens diu que el cosmos evoluciona, i amb una evolució orientada amb les conseqüències que això suposa... Ja en parlarem.

Finalment una notícia: "Edicions Terra Nostra" conjuntament amb Editorial Claret estan preparant la publicació del recull dels 40 articles nostres sobre l'evolució en un llibre amb il·lustracions, que es titularà "L'Evolucionisme, avui". Esperem que ben aviat el pugueu tenir a les vostres mans.

Francesc Nicolau

Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Segons un informe de la UNICEF

40.000 infants moren de fam cada dia

Un informe recent de la UNICEF assenyala que, cada dia, moren 40.000 infants per causa de la fam i de les infeccions. Són, evidentment, xifres dramàtiques, espantoses, que haurien de ferir la sensibilitat dels ciutadans dels països occidentals.

Mentre a casa nostra es donen tota classe de compliments i atencions als nadons, en molts indrets d'aquest nostre món un gran nombre de nens i nenes de totes les races pateixen fam i es van morint lentament. L'egoisme d'una minoria que ho vol tot i té la culpa d'aquest fet.

El doctor François Rémy ha dedicat vint anys de la seva vida a la UNICEF i ha escrit, fa poc, una obra que porta precisament el títol de **40.000 infants per dia**. Una de les teories que aquest metge, expert en nutrició, exposa, en el seu llibre, que és tan important millorar les condicions de vida com construir hospitals per lluitar contra la malaltia infantil. Quan fa referència a aquest punt, François Rémy parla de l'aigua i de les condicions mínimes que ha de tenir un habitatge per fer front a les inclemències meteorològiques.

La xifra dramàtica de 40.000 infants per dia representa, estadísticament, una mortalitat de 200 per mil. Això vol dir que 200 de cada 1.000 infants que neixen no arriben a viure un any.

En els països del Tercer Món no s'ha portat mai a terme una política de prevenció dels problemes de la sanitat. "En la meua joventut —afirma el doctor Rémy— la descripció dels problemes dels països subde-

sevolupats no era objecte de massa reflexions. En aquella època hi havia una preocupació bàsica per al potencial humà que hi havia a Àfrica i Àsia i pels interessos econòmics existents." És evident que, deixant de banda una aproximació filantròpica d'una minoria, no hi hagué en cap moment una reflexió seriosa i preocupada sobre les condicions de vida i de salut de la població d'aquests indrets.

Insolidaritat

Els ciutadans dels països occidentals no reaccionen davant la misèria i les desigualtats existents entre els estats rics i els pobres. François Rémy creu que si aquesta xifra de 40.000 infants es produís en els països industrials es consideraria com una monstruositat. El molesta que hi hagi persones que mengen més del que necessiten i d'altres, en canvi, no puguin fer ni un àpat mínimament nutritiu cada dia.

Una de les propostes que ha defensat sempre aquest doctor en els països on ha viscut (Algèria, Marroc, Tunísia i Vietnam) és que els seus habitants conreessin la terra per tal d'alimentar el seus infants. Afirmar que el consum de llet, de pols i d'altres aliments prefabricats és molt dolent per als infants. Les mares que compren per als seus nadons llet, fabricada per

una multinacional no tenen, en moltes ocasions, prou diners per donar-los-en d'una manera regular. Aquesta circumstància provoca uns desequilibris greus. D'altra banda, aquests productes, poden ser aptes per als infants d'Europa o Estats Units i no ser-ho per als del Tercer Món.

El doctor François Rémy és un expert en temes de nutrició.

Per tal de competir amb les grans multinacionals de l'alimentació i oferir una alternativa alimentícia als infants del Tercer Món, el doctor Rémy ha endegat diverses iniciatives en alguns països. Una de les experiències més reeixides és la que portà a terme a Algèria, en una petita indústria experimental que fabricava un aliment per a infants compost d'una barreja de farina de blat, pesols, lletllet, una petita dosi de llet, de vitamines i de calci. La fórmula obtingué èxit i va ser exportada a d'altres països, seguint el consell de la UNICEF.

Tomàs Puntí

200 de cada mil infants que neixen no arriben a viure més d'un any.

Vers una integració de l'alumne deficient i no deficient

Amb motiu del Centenari de la Fundació de l'Institut de Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, s'organitza un concurs de dibuix sobre els temes "Madre Carmen y su obra" obert a tots els alumnes dels Centres Educatius de l'Institut, des dels nivells de Preescolar fins als universitaris.

El concurs té dues fases, la primera ja està realitzant-se a cada Centre, i la final se celebrarà a Antequera (Màlaga), el pròxim mes de maig, durant una gran trobada juvenil a nivell nacional.

El propi dia 20 se celebrà el veredict de la primera part del concurs en els Centres educatius de l'Obra Benèfic-Social "Niño Dios" gestionats per les germanes franciscanes.

Actuaren com a jurat: Josep M.ª Jarque i Jutglar, Cap de Servei d'Educació Especial del Departament d'Ensenyament de la Generalitat; Ricard Casanovas, Cap de Centres de Formació Professional Privats, de la Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics; Emili Cuberes Torrès, Presidents de la Confederació de Pares d'Alumnes i Pares de Família de Catalunya; Joan Manuel Moreno, Catedràtic Numerari de Belles Arts,

expositor nacional i a l'estranger, pare Francesc Riu Rovira de Villar, Secretari General del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya, mossèn Joan Montalà López, psicòleg i director del Centre Boscana.

El fet que els centres participants donin uns, educació especial a deficients mentals —Institut Ortopèdico "Niño Dios" i Taller de Recuperació Professional Mare de Déu de l'Alegria— i d'altres formació professional de segon grau, laboratori —Escola Santa Teresa de Jesús— i que el concurs sigui part d'un altre àmbit nacional i d'alguns països hispano-americans, facilita i és una mostra d'integració d'alumnes deficients i no deficients en les tasques i actes que són possibles.

El jurat atorgà premis corresponents als diferents nivells del desenvolupament del dibuix. Aquests nivells són objecte d'estudi i investigació en un seminari integrat pels professionals dels esmentats centres i, contrastat amb l'anàlisi realitzada pel jurat.

Després d'una verificació teòrico-pràctica, s'espera poder-lo publicar en benefici de la investigació.

Jubileu sacerdotal a Roma

El passat 23 de febrer, va tenir lloc, a Roma, l'acte més important de tots els que s'havien programat amb motiu del "Jubileu del clergat internacional".

Allí hi vam acudir sacerdots de totes les parts del món, amb uns quants bisbes al davant.

Foren, en realitat, tres dies. Viscuts amb un bon clima de reflexió i de pregària. Va ser com una mena de recés obert, però intens i fins i tot m'atruviria a dir que dens. Vam sentir tantes coses que es necessita un bon temps per rumiar-les i exprèmer-les.

L'encontre fou realment internacional. Hi érem quasi d'arreu del món, amb una bona representació espanyola i catalana, que fèiem el nostre soroll, dit sigui amb el bon sentit de la paraula. La catolicitat de l'Església quedava una vegada més palesa i confortava els esperits de tots; al cap i a la fi tots teníem una vocació i missió igual, la sacerdotal.

El dia 21 fou de preparació. Com totes les preparacions es féu a base d'estovar l'esperit amb una bona dosi de material. Tinguérem dues trobades a la sala de les audiències. Ens parlaren gent important, tant seglars com bisbes i cardenals. També el Papa feu acte de presència i ens dirigí unes paraules a tots i cada un dels grups lingüístics que ens trobàvem en la Sala. Les paraules del Papa foren sentides i encoratjadores, com també les del periodista André Frossard; per citar-ne dos.

El dia 22 tingué lloc l'acte penitencial. Aquell canvi interior que comporta sempre la

vida cristiana i en l'intenció d'aquest Any Sant. Per alguns aquest dia seria un cim, un moment puntual de vivència en la llarga cursa de la conversió quotidiana. Ho férem a la Basílica de Sant Pau, presidits pel Cardenal Casaroli. Allí confessàrem els nostres pecats i férem promesa de millorament. Les imatges —de gran volum— de Sants Pere i Pau n'eren uns testimonis i, ensems, un esperó.

Un dinar de germanor, clogué el matí. La tarda ens trobaren novament per fer una estona de pregària tots junts, davant el Santíssim, a la Basílica de Sant Pere.

El dia més important va ser el dia 23 i en la Missa que concelebràrem tots junts, presidits pel Papa.

Certament aquestes celebracions han perdut la fastuositat d'anys enrera, però han guanyat en clima de silenci i oració. Malgrat els que érem —uns vuit mil— l'Eucaristia va tenir aquell to de cosa perfecta i viva. Uns llibrets ens ajudaren a seguir i a cantar. Un folletó ens feu de guia per a l'homilia del Papa. Esplèndida. Mai no va marxar dels textos proclamats abans. El que ens va dir és tot un programa de vida sacerdotal i una reflexió teològica profunda de la nostra vocació i missió. A la fi un aplaudiment va significar les gràcies.

Totes les celebracions i tot l'anar i venir va estar sempre impregnat d'una sana alegria. En el rostre de tots hi traspuava el goig interior. Els qui hi hem estat en donem gràcies a Déu.

J.M.

Elaborat pel Departament d'Estat nord-americà

Informe sobre els drets de l'home al món

La situació dels drets de l'home s'ha agreujat el 1984 a la URSS, l'Afganistan, la península d'Indoxina i en els països pro-castristes de l'Amèrica Llatina, segons afirma l'informe anual del Departament d'Estat nord-americà sobre els drets de l'home, fet públic recentment.

Com a contrapartida, s'han detectat milloraments, a vegades espectaculars a certs països d'Amèrica del Sud, com Argentina i Bolívia, i també a l'Europa de l'Est, i diferents països asiàtics com Taiwan i Tailandia, també precisa l'informe de més de 1.500 pàgines que el Departament d'Estat ha tramès al Congrés. Els autors de l'informe insisteixen particularment sobre la "marxa vers la democràcia" que des de tres anys ençà es palesa a l'Amèrica del Sud, i creuen que "els Estats Units ha jugat un important paper constructiu en aquests processos", i recorden després que és "encoratjant la democràcia com pot millorar-se la situació dels drets de l'home en el món".

El govern Reagan segueix en aquest aspecte una doble política, marcant d'una part la seva oposició a curt termini a les "violacions específiques dels drets de l'home" i per altra esforçant-se a afavorir a llarg termini els "sistemes de govern que institucionalitzen la protecció dels drets de l'home", segons precisa el Departament d'Estat.

Un catàleg país per país

A la URSS "l'any passat s'ha viscut una escalada d'esforços per eliminar qualsevol expressió lliure", la situació dels presoners polítics s'ha degradat, subratlla l'informe. Com a contrapartida s'anota algun lleuger millorament a altres països del bloc, com Polònia i Hongria.

A l'Amèrica Llatina la situació continua malament o es degrada a Cuba, Nicaragua, Guaiana i a Surinam, segons l'informe, que per altra banda és ambigu referent a països d'Amèrica Central com el Salvador o Guatemala, on seriosos problemes són compensats per "alguns progressos". La situació és igualment "mixta" a Xile però millora lentament al Brasil i ha progressat "espectacularment" a Argentina després de l'elecció del president Raúl Alfonsín, així com a Bolívia, que ha esdevingut un país "promotor dels drets de l'home", segons afegeix l'informe.

A Àsia, la situació dels drets de l'home ha millorat a Tailandia i a Taiwan, però continua degradant-se en la península indoxina, especialment a Vietnam, segons creu el Departament d'Estat que es manifesta menys sever referint-se a Laos. Els autors de l'informe afirmen, quant a Xina, que allí continua una evolució vers "una societat menys fermament controlada", però creuen una mica excessiva la

recent campanya contra el crim.

Al Mitjà Orient, l'informe recorda de la situació dels territoris ocupats per Israel, però en termes menys severos que en l'anterior informe, notant solament que els problemes en el camp dels drets de l'home hi deriven "les relacions tenses entre les autoritats israelianes i les poblacions àrabs dels territoris ocupats". El Departament d'Estat detecta, per altra part, una evolució favorable a Egipte.

L'Iran i Líbia resten particularment mal qualificades. L'informe insisteix sobre els "forts indicis" segons els quals l'Iran ha estat implicat en nombrosos atemptats terroristes, com els de Beirut. Quant a Líbia, se subratllen els seus esforços "per desestabilitzar els seus veïns moderats" que no han disminuït.

Per l'Àfrica del Nord fa constar el progrés al Marroc i a propòsit d'Algèria que, si bé les llibertats cíviques continuen restringides no obstant s'ha registrat una favorable evolució.

El respecte dels drets de l'home a França

"Els drets de l'home són potser el dogma més sòlid del govern Mitterrand", afirma l'informe del Departament d'Estat. Aquest informe, que es felicita de la situació dels francesos en aquest camp, recorda que, en la seva reunió a Ginebra, el juliol de l'any passat, la

En alguns països la tortura és una pràctica habitual.

Comissió de les Nacions Unides sobre els drets de l'home expressà "la seva admiració per les recents reformes del sistema judicial francès". I afegeix que altres reformes foren proposades pel govern durant el mes d'agost següent, per desenvolupar encara més les llibertats individuals, els drets de les víctimes i la llibertat del poder judicial.

Segons aquest informe, França gaudeix d'una situació extremadament sana en el camp dels drets de

l'home: res de desaparicions, ni tortures, res de detencions arbitràries, processos equitatius, res de detinguts purament polítics, "qualsevol cosa que diguin els armenis". Finalment, la llibertat de religió, de moviment, d'associació, tot és respectat, així com la llibertat de premsa: "la influència del govern francès sobre la premsa audiovisual no és tan significativa que pugui representar una limitació de les llibertats individuals que gaudeixen els francesos".

Un programa del Departament de Sanitat i Seguretat Social

Informació sobre la drogodependència

Degut a l'increment tant important de consum de drogues detectat recentment a Catalunya, sobretot a través de la demanda assistencial, el Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya ha preparat el Programa informatiu sobre drogodependència que ara ha estat difós.

Aquest programa es refereix a totes les drogues, fent un èmfasi especial en la dependència per derivats del cannabis (haixix). El programa apel·la a la importància de preservar la salut mantenint una personalitat física i psicològicament sana, en lloc de transmetre missatges de temor o culpabilitzadors. Aquesta informació cal que sigui efectiva i motivadora, i no centrada en la pura exposició de les drogues i de la seva nocivitat. Això és singularment important de cara als joves, tant noies com nois.

Fins ara, malauradament, al nostre país no existia una educació preventiva eficaç en matèria de drogodependències, ni tampoc un material informatiu sobre el tema.

Molts pares desconeixen el problema de les drogues

El programa del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat que comentem va destinat a les persones que no tenen cap dependència, signe o símptoma d'afectació. Això no vol dir que les persones i famílies que es trobin afectades també n'obtingan resultats favorables. Però, bàsicament, el programa va adreçat a les famílies i persones que no es veuen encara afectades per drogodependències, amb l'objectiu de contribuir a millorar la seva informació i sensibilització i evitin d'adquirir-ne. Cal dir que molts pares desconeixen totalment el problema de les drogues, fent un

camí educatiu invers, és a dir, assoleixen un cert coneixement a través dels fills, a vegades en circumstàncies dramàtiques, en lloc d'intervenir de manera activa i directa en la seva formació.

Crear una sensibilització en tota la comunitat del país

El programa té uns objectius bàsics: informar i orientar els pares sobre el problema de les drogues,

per tal que eduquin activament els fills en el tema i evitin les situacions de risc, afavorint l'establiment d'un ambient sa i saludable. També propiciar la creació d'una personalitat sana en els nois i noies, prescindint d'hàbits nocius per a la salut.

Altres objectius són: crear una sensibilització general de la comunitat sobre el problema. També proporcionar material documental a les escoles, per tal que aquestes actuïn pedagògicament sobre el tema.

La informació té unes característiques pròpies: en els eslògans, cartells, tanques, publicitat en televisió, spots, ràdio, premsa, etc. A més es lliuren als interessats quaderns, guies de centres del tractament de drogodependència, etc.

Cal dir, finalment, que el programa s'ha dut a terme del 23 de gener al 16 de febrer; programa que incloïa conferències, trobades, debats i d'altres que es varen assenyalar prèviament.

Josep Vaqué i Rafart

Barcelona

Els casals apleguen tres mil joves

Uns tres mil joves, segons les dades facilitades per l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament, participen anualment en les activitats que organitzen els Casals de Joves. Només sis dels vint-i-sis centres tenen una comissió gestora pròpia.

L'Àrea de Joventut de l'Ajuntament, destinarà un pressupost de 48 milions de pessetes per als Casals de Joves durant l'exercici del 1984.

Actualment, la xarxa municipal de Casals de Joves és de 26, comptant amb el nou local que s'ha inaugurat a la barriada del Besòs, i malgrat que durant l'any 1984 "tindrem tendència a consolidar la infraestructura de Casals ja existents", informa Joan Torrella, responsable municipal dels Casals— "l'objectiu de la Casa Gran, es aconseguir que cada barri tingui un local municipal dedicat exclusivament a les activitats juvenils".

Alguns tenen ja des de la seva creació, "deficiències que cal anar esmenant", opina Joan Torrella. A part de la necessitat de millorar i reformar alguns edificis, un dels problemes més embafadors que tenen, és la

L'Àrea de Joventut destinarà quaranta-vuit milions de pessetes als Casals.

manca de material estable en el Casal. "Els equips de música, cine, vídeo i sonorització, entre d'altres, que tenim, són centralitzats en un magatzem i segons el programa d'activitats

són desplaçats d'un centre a l'altre".

Tres mil joves

En canvi, durant aquest any —el tercer en què funcionen

els Casals de Joves a Barcelona—, es preveu que una vegada inaugurat el Centre Cívic de "La Sedeta" a la Sagrada Família, s'edifiqui un casal en el mateix local. Segons el respon-

sable municipal "no hi ha diferències substancials entre els centres que geogràficament són dins d'un Centre Cívic i els que són en un local o edifici destinat únicament a casal. La proximitat es fins i tot positiva, ja que la interrelació d'activitat resulta enriquidora", afirma Joan Torrella.

Segons dades de l'Àrea de Joventut, són uns tres mil joves, els qui anualment participen en les activitats dels Casals i progressivament es rebaixa l'edat dels responsables que l'organitzen. Només sis dels vint-i-sis casals que funcionen tenen en aquests moments, una comissió gestora amb caràcter estable, la qual cosa obliga a l'Ajuntament a tenir una presència més activa en la resta de Casals. Entre els centres més afortunats, es troben els del Bon Pastor, Cotxeres de Sants i el Casal dels transformadors, i entre els parents pobres, el Casal de Joves de Roquetes i el de l'Eixample. El de Besòs, inaugurat recentment, és situat en una barriada, en la qual la població entre 15 i 24 anys assoleix les cinc mil cinc-cents trenta vuit persones.

Cloenda de l'assemblea de Banyoles

Els nois i noies s'organitzen cara al futur

S'ha celebrat, fa uns dies, l'acte de cloenda de la "primera assemblea de joves de Banyoles", que ha servit per mantenir un contacte informal entre les institucions i els joves. Hi eren presents, entre d'altres, l'alcalde de Banyoles, Pere Hernández, i el director general de la Joventut, Enric Puig.

L'assistència a l'acte no va ser, però, gaire nombrosa. Només hi havia unes setanta persones, xifra molt inferior a la de l'acte inaugural. El manifest dels joves integrants de l'assemblea comença així: "L'assemblea de joves ha volgut ser una plataforma des de la qual tots els nois i noies de Banyoles poguessin analitzar la situació actual, veure quins eren els seus problemes, plantejar-se les solucions, preveure canals d'acció futura, etc. Només ha calgut una condició: llibertat d'expressió en el marc de respecte de totes les maneres de pensar i de viure".

El regidor de cultura i principal organitzador de l'assemblea, tot fent una valoració d'aquests dos mesos d'activitat, manifestà: "Francament, esperava que l'assemblea

anés més bé. De tota manera, però, ha estat una experiència positiva en el sentit que ha creat una plataforma a partir de la qual els joves de Banyoles poden actuar i fer que els problemes de la joventut de la nostra ciutat siguin cada cop menys. Tota aquesta experiència és important perquè és única, ja que no s'havia arribat a crear una base per tal que siguin els mateixos nois els qui facin possible aquesta realitat. El més positiu és que els joves s'han adonat que en dos mesos no hi ha temps de res i això crea una continuïtat. De vuit grups que hi ha, sis tenen programades més activitats."

L'assemblea era tan sols la primera etapa d'un projecte que té com a objectiu que no es perdi mai l'activitat i que es doni oportunitat d'integració a gent nova. A partir d'ara, els mateixos joves programaran les seves activitats. Continuaran tenint, però, el suport de les institucions i especialment de l'ajuntament, sobretot de la qüestió econòmica.

Festa de la joc a Manlleu

Un bon nombre de joves d'Osona i el Ripollès participaren en la festa al carrer que organitzà la Joventut Obrera Cristiana a Manlleu.

La festa consistí en un "quovadis", amb una sèrie de controls escampats arreu de la localitat, en el qual es plantejava als grups participants diversos temes sobre els quals donaven la seva opinió. Aquestes opinions, al final, varen ser incloses en les conclusions de la trobada. Els temes que es tractaren tenien una relació directa amb el món del treball i de l'escola.

Un cop finalitzat el joc de ciutat, els participants es van congrega a la plaça de Fra Bernardí on es van fer una sèrie de danses, i representacions espontànies.

Durant la trobada, els organitzadors repartiren una enquesta entre

A la plaça Fra Bernardí, hi hagué gresca.

els joves presents a la festa. Aquesta enquesta servirà per posar en comú, més endavant, aspiracions i problemes del jove a les nostres comarques. Les conclusions sobre

els temes del món del treball i de l'escola seran lliurades als organismes als quals afecten: ajuntaments, oficines de col·locació, direccions de les escoles, etc.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM Equador, 53, entl. 4r.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Ref. concert i entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres, divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Teléfono: 247 50 97.

Voleu accedir al matrimoni però no trobeu parella?

Us hi ajudarem responsablement. Som experts en aquest delicat servei.

Telefoneu a C.I.P.
253 55 56. Aribau, 84 pral.

EDITORIAL REGINA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

- ELS MANAMENTS DE DÉU
- LES BENAURANCES
- LES OBRES DE MISERICÒRDIA

Textos catequístics per als infants, exposats en llenguatge de fàcil comprensió. Nombroses il·lustracions a tot color, de caire summament atractiu i orientador.

UN BON REGAL PER ALS NOSTRES INFANTS

De venda en llibreries
(P.V.P. 1.400 ptes.)

També s'edita amb text castellà.

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES -

La Franja de Ponent (1)

La recuperació i la concien-
ciació dels pobles avança ar-
reu. Bona prova n'és la darrera
reunió a Estrasburg, al Palau
del Parlament d'Europa convo-
cat per la CEE de regions i
comunitats autònomes. Entre
nosaltres un exemple ben palès
és la recuperació de les gents
de la Franja de Ponent. Al llarg
de la nostra història les fron-
teres de Catalunya han vacil·lat. A
l'oest la delimitació amb Aragó
ha fet fluctuacions i el cas és
que de la frase famosa de Jay-
me I: "Catalunya va de Salses al
Cinca" responia a terres que
eren habitades per gent que
parlaven en català. Llengua que
han conservat fins avui, tot i
que d'ençà de la divisió provín-
cial el 1833, els inclogueren a
les tres províncies aragoneses.
Una llarga llengua que baixa del
cim de l'Aneto fins als Ports

de Beseit i que inclou cinc
comarques: Ribagorça, antic
comtat independent, Baix Cin-
ca, Llitera, Terra Alta i Matar-
ranya. Prop de 50.000 habi-
tants en un espai de 4.449
quilòmetres quadrats incommu-
nicat entre si i una geografia
accidentada és el quadre de la
Franja de Ponent. Al 1925 hi
havia 82.361 habitants però
la desertització de la muntanya
i el camp han afectat seriosa-
ment aquestes comarques. I
encara més perquè no són sols
els petits pobles els que patei-
xen l'abandó; poblacions impor-
tants com Tamarit, Mequinen-
ça o Valldoroures veuen reduir-
se el cens. L'única excepció és
Fraga, la capital de la Franja i
que té 11.186 habitants.

A tota la Franja la llengua del
poble és el català, però sovint, i
influenciats tendenciosament

per l'Administració, els volen
fer creure que parlen "xapur-
reat", patuès, o fragatí a Fraga,
o comarcal ribagorçà a la Riba-
gorça. I deia que arreu és parla
el català amb les variants prò-
pies del lloc, properes al lleida-
tà o al tortosí segons la zona,
però només en família i al car-
rer. A l'escola, a l'església o a la
administració pública, ajunta-
ment, jutjat etc..., tot es fa en
castellà. I això contradiu el que
diu la Constitució espanyola
que preveu, en l'article tercer,
el respecte i protecció a totes
les llengües espanyoles, no sols
el castellà, i també contradiu el
"Estatuto de Autonomia de Ara-
gón" que en l'article VII preveu
l'ensenyança de les tres llen-
gües parlades a l'Aragó: caste-
llà, aragonès (arraconat a les
valls pirinenques), i català a la
Franja de Ponent.

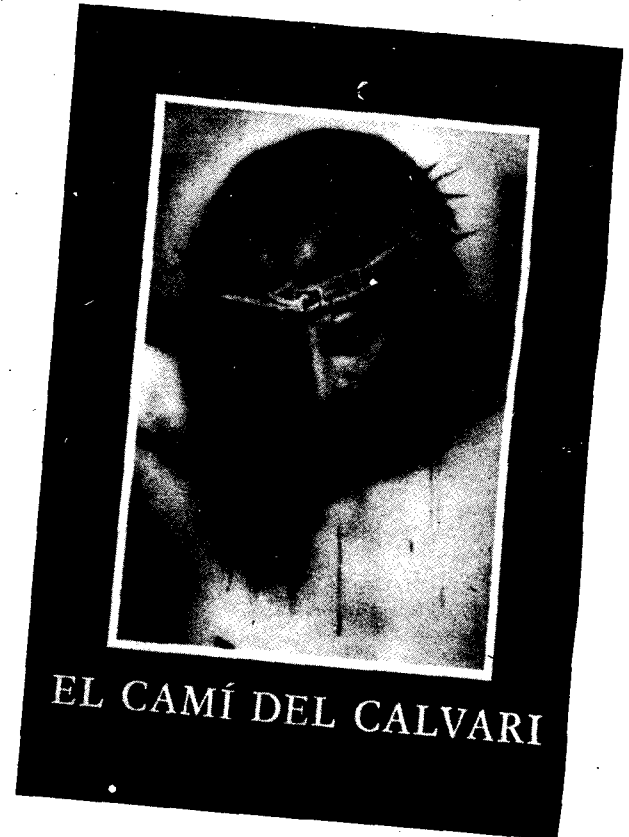
La Franja de Ponent havia
format part tradicionalment dels
bisbats catalans: Urgell, Lleida
i Tortosa. No és sinó molt re-
centment que el franquisme
volgué fer suprimir divisions
eclesiàstiques que no coinci-
dissin amb les "províncies" i
l'any 1956 es mutilaren comar-
ques. Amb tot el bisbat de
Lleida en salva un gran troç.

En l'interessant llibre d'en
Joaquim Monclús s'hi troba tot
això i molt més: geografia, his-
tòria, estat actual de la situació.
Precisament per fer una feina
objectiva i seriosa, s'hi resu-
meix una interessant enquesta
a dues-centes persones de les
quals 174 s'han fet les pregun-
tes en català. A la meitat dels
preguntats, el 56,4, els sembla-
ria bé que s'ensenyés el català.
Sols l'11,6 en són contraris. Pel
que fa als programes en català
de la TVE, quan és féu l'enques-
ta TV3 no existia, el 70,8 afirma
mirar-la. La xifra és superior
perquè els repetidors d'Alpicat
i Montcaro no arriben a les valls
pirinenques ni, per tant, tam-
poc els programes emesos a
Barcelona, ni sovint la segona
cadena.

Només amb l'exemple, citat
és pot veure l'interès d'aquest
volum que no dubtem a reco-
manar per a poderse iniciar en
conèixer la Franja de Ponent, i
que ha estat un dels més venuts
el més de febrer.

Ferran Camps

(1) La Franja de Ponent avui. Joa-
quim Monclús i Esteban. Pròleg de
Josep Iglésies. Editorial El Llamp.
Barcelona 1983.

Un nou Via Crucis (1)

Heus ací un llibre a propòsit
per a renovar i donar solidesa al
popular exercici del Via Crucis.

Sovint hem lamentat la for-
ma rutinària amb què es practi-
ca, generalment, aquesta de-
vocció. Molts són els qui es
limiten a recitar, en cada esta-
ció, el text oracional i indivi-
dualista d'algun conegut Via
Crucis, seguit del perenostre,
sense el més mínim temps per
a reflexionar en la passió de
Jesús, que precisament és l'es-
sencial d'aquest pietós exercici.

Si esdevé això, és principal-
ment per la inadequada orien-
tació que alguns autors han
donat al Via Crucis, més inter-
essats a fer pregar que no a fer
reflexionar: alhora que molts
d'aquells textos han contribuït
a formar una pietat individual i
una religiositat sols intimista i
sentimental.

Per a combatre els defectes
al·ludits, el pare Riera, de l'Ora-
tori de Vic, prou conegut entre
nosaltres, ha escrit aquests sis
Via Crucis amb uns textos molt
apropiats i adients per conduir

el cristià vers una autèntica
vida cristiana, de seguiment a
Jesucrist i d'amor als germans.

És un encert, també, el record
reflexiu sobre la resurrecció
que fa en l'última estació de
cada Via Crucis —tal com ara
vol l'Església— a fi de comple-
tar l'itinerari de la Redempció,
la culminació indispensable de
la qual és el triomf sobre la
mort. Els cants i aclamacions
que completen el llibre, seran
molt útils quan es practiqui el
Via Crucis en comunitat.

Recomanem vivament el lli-
bret a les parròquies, a les
famílies i grups de pregària.
Una bona eina per utilitzar du-
rant la quaresma que ara ini-
ciem.

Ferran Camps

(1) EL CAMÍ DEL CALVARI. Sis
Via Crucis comunitaris i cants.
Josep Riera, C.O. Distribuidora
Balmes, Barcelona, 1984. Preu:
175 pts.

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C/ València, 244. 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a
nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

CRÒNICA CASTELLERA

Els primers castells d'enguany

Malgrat el fred típic d'aquests dies, diverses colles ja han actuat arreu, aixecant així els primers castells de la novella temporada 84. La categoria dels castells aixecats no és del tot baixa: molts castells de set, i a destacar d'aquests la torre de set aixecada pels castellers de Vilafranca, amb motiu de les festes locals d'hivern, de Sant Ramon.

Els vilafranquins completaren l'actuació amb el quatre de set amb el pilar al mig, el cinc de set, i portaren al balcó el pilar de cinc.

Pel que fa a les altres colles, aquests varen ésser els castells executats.

La primera colla que actuà aquest any fou la dels Castellers de Barcelona en pròpia plaça, amb motiu dels actes inaugurals de la Televisió Catalana (TV3). Aquests varen actuar: a la Plaça de Sant Jaume, aixecaren els tres de set i el pilar de cinc; més tard i a les típiques Rambles de Barcelona bastiren un pilar de quatre aixecat per sota, i acabaren l'actuació a la Plaça de Catalunya, aixecant el quatre de set amb el pilar al mig, la torre de sis i el pilar de cinc.

Per altra banda la colla dels Nois de la Torre actuaren a Clarà, amb motiu de les seves festes d'hivern, aixecant la torre de sis, el tres de sis, el quatre de sis amb el pilar i acabaren amb el pilar de quatre i el pilar de cinc.

Els Castellers d'Altafulla que recentment han celebrat el desè aniversari actuaren al Perelló amb motiu de les festes de sant Antoni. Aixecaren, el tres, quatre i torre de sis i diversos pilars de quatre.

Els Castellers de Ribes també actuaren per aquestes dates en la pròpia plaça amb motiu de les festes de sant Pau on aixecaren, en diversos cercaviles, castells de cinc i pilars de quatre, també els tres de sis net i la torre de sis.

I ja per acabar amb les actuacions realitzades fins ara ens manca afegir l'actuació de la colla Jove de Vilanova que actuà a Barcelona, en els actes del VI Congrés d'Aliança Popular aixecant la torre de sis, el tres de sis net, i diversos pilars de quatre.

Eloi Roca

LA SARDANA I LA DANSA

Tercer guardó juvenil "Anella calongina"

Ha estat convocat el guardó juvenil "Anella calongina", en la seva tercera edició, per tal de premiar el jovent que, demostrant el seu amor a la sardana i ensem a Catalunya, porta a terme una tasca digna d'elogi, sense regatejar esforços, a vegades coneguts solament per unes quantes persones o bé en el cercle reduït dintre el qual es mou.

Aquest guardó serà atorgat a un noi i a una noia els quals, per ser-ne mereixedors, cal que reuneixin les condicions següents: no haver complert els 30 anys, acreditar la seva tasca dins el món de la sardana i també desenvolupar altres tasques ben definides i pròpies de la cultura popular catalana.

Les entitats i agrupacions sardanistes hi poden presentar els candidats que creguin convenients. El veredict del jurat es donarà a conèixer el 29 d'abril de 1984 i el lliurament dels guardons tindrà lloc el dia 13 de maig, en el decurs de l'aplec de la sardana de Caldes de Malavella.

Per a qualsevol informació so-

bre aquest tema, hom pot adreçar-se a Josep Gendrau, carrer Enric Lluís Roura, núm. 2, de Calonge de les Gavarres (el Baix Empordà).

Centenari dels Montgrins.— Aquests darrers dies s'ha presentat a Torroella de Montgrí el programa dels actes que hom preveu de celebrar a l'esmentada vila per tal de commemorar el centenari de la fundació de la cobla Els Montgrins, per en Pere Rigua "Barretó". En destaquem la diada del 22 d'abril, que serà una jornada d'homenatge a tots els components que en el decurs d'aquesta centúria han format part de la cobla; al matí s'efectuarà una gran vetllada d'homenatge popular i la rememoració d'un segle d'història musical.

També cal destacar que dins els Fulls d'Informació Municipal que l'ajuntament edita i que apareixen cada mes, hi haurà diferents comentaris sobre la vida de la cobla Els Montgrins. És prevista també l'erecció d'un monument a la cobla més antiga de Catalunya; es muntaran exposicions de fotografies i

documentació relacionades amb la cobla efemèrides.

En fi, un seguit d'actes de caire ben popular per tal de festejar com es mereix aital efemèrides.

Cursets.— L'entitat Ripollet Sardanista promou l'ensenyament de la nostra dansa en un curset iniciat aquest darrer mes de febrer i que se celebra cada dijous, a les sis de la tarda. Les sessions de l'esmentat curset de sardanes tenen lloc al local de l'antic Mercat de Ripollet, a la plaça Onze de Setembre.

Per altra part, durant els mesos de març, abril i maig està prevista la celebració d'un curset de sardanes a Cardedeu, organitzat per l'Agrupació Sardanista local. Les inscripcions cal fer-les a l'estatge social de l'esmentada entitat, al Casal del Jubilat i Associacions, carretera del Rei En Jaume núm. 55, de Cardedeu. Properament s'iniciarà també un curset per a gent gran a Cardedeu.

Josep Ventura.

RACÓ DEL LLENGUATGE

La fruita (10)

Algunes classes de figues, deixades assecar al sol, són una menja excel·lent per a l'hivern, molt riques en sucres, i per tant, un bon aliment energètic. Les més prestigioses de totes són les de Fraga, a l'extrem occidental dels Països Catalans. Són les que venen a les botigues de queviures en uns caixons de fusta llargaruts i de secció quadrada. Venen molt ben col·locades i premsades, en fila, amb un curiós aspecte de rodets. A part de les de Fraga, tan blanques i arreglades, al mercat en trobem d'altres, simplement assecades i premsades, algunes d'elles aconduïdes en cofins d'espart. Es pot dir que aquesta fruita és present en totes les terres catalanes, i sobretot en els seus extrems oriental i occidental: Fraga i Menorca. Ambdues contrades són productores de figues seques, i a Menorca, de les de Fraga en diuen figues catalanes.

El nom de les figues entra profusament en el llenguatge viu del poble. Quan una cosa defalleix, perd la força o no dona el resultat esperat, diem que fa figa. Després d'un cansament molt fort, hom diu que les cames li fan figa. Un encedor que no s'encén, un petard que no peta, han fet figa. Un negoci que fracassa, un edifici que s'esfondra, fan figa.

Els estats d'indecisió, intermedis o intermitents entre salut i malaltia, entre prosperitat i pobre-

sa, entre èxit i derrota, ens fan dir que estem mitja figa i mig raïm. Quan en una conversa o discussió, els raonaments s'escapen cap a una qüestió diferent de la tractada, un dels interlocutors exclama: Això són figues d'un altre paner! Les conferències poc interessants o massa llargues, la xerrameca abusiva i lata, la televisió tan poc gratificant que patim, inevitablement ens induïxen a la somnolència i a les capcinades brusques que ens desvetllen momentàniament. Tot plegat, que pesem figues. Una dama delicada en excés i no gaire espavilada, és qualificada pel poble, sense contemplacions, de figa-flor. Les figues tenien les llavors, que són uns granets molt petits, en tot el seu interior i ens les mengem sense voler. A la inversa, totes les llavors de les maduixes són incrustades a l'exterior de la fruita, i també ens les mengem sense voler.

Perles Ortogràfiques.— El senyor Esteve Busquets i Molas, tantes vegades veí meu de columna a Catalunya Cristiana i del qual aprenem tantes coses sobre tradicions i costums, m'envia un enfilall de perles trobades en una bossa impresa. Li'n resto agrait. Són aquestes: TUCINERIA. XARCUTERIA. =TRESINA= Carré X. Elaboració pròpia. A part l'ortografia, el primer mot ha de ser: CANSALADERIA. A més: TERESINA. Carrer. I accents a Elaboració pròpia. **Albert Pera**

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Dates: Del 7 al 18 de maig.

PREU: En principi cal comptar unes 140.000 ptes. que comprenen:

PENSIO COMPLETA: de tots els dies.

VIATGE EN AVIO: anada i tornada.

AUTOCAR: durant tota la ruta per Terra Santa.

PREU D'ENTRADA a tots els llocs visitats, i desplaçaments amb taxi, aèri, vaixell, etc.

ASSEGURANÇA A TOT RISC per a tots els pelegrins.

TRAMITACIO DE VISATS

TAXES D'AEROPORT

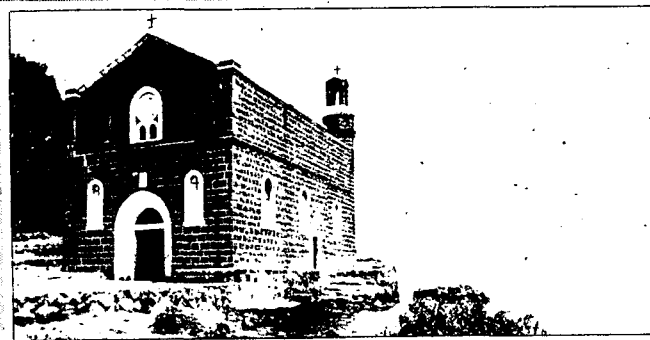
ITINERARI: Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samari i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acre, Cafarnum, Benaunces, Tabgha, Corozain, Natzalet, Primat de Pere, Tiberiades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Abugox, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betlàg, Hebron, Heròdiu, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumram, Ein Guedi i Massada.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Liotróts, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i de l'Acra, etc.

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la pregària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA, c/. València, 244, 2on. Barcelona-7. Tots els dimecres i dijous, de 9 a 1 i de 4 a 7. (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 37 50 - 27 39 - 27 84 - 28 05. La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

PELEGRINATGE A FÀTIMA I ESPECIAL A ROMA

Promogudes en col·laboració i sota assistència de la "Casa Espanyola a Fàtima", s'organitzaran diversos pelegrinatges durant aquest any. Les primeres seran amb ocasió del pont de "Sant Josep", i es repetiran per "Setmana Santa", i pont "1er. de Maig". Preus des de 13.500 pessetes.

Al mateix temps, amb motiu de la Consagració del Món a la Mare de Déu, pel Sant Pare, renovant així l'acte ja realitzat a Fàtima el 13-5-82, i anunciada per al 25 de març s'organitza un especial a Roma, sortint de Barcelona el 22 de març. Preu aproximat: 30.000 pessetes. Calcular el nombre de participants.

Més informació i inscripcions a l'Apartat 23.449 de Barcelona. (Representació de la C.E.F. a Barcelona) o bé al tel. 339 19 35, on poden contactar per a tot tipus de gestions i reserves relatives a Fàtima.

Organització tècnica GAT 2.

MODA

Pel cabdell es treu... la labor

Les labors són boniques, creatives i poden resultar autèntiques obres artesanals, gràcies a les mans que les executen.

Mentre la mitja i el ganxet van en augment com a labors preferides entre les dones de totes les edats, els boixets, el canemàs o el brodat per exemple, es van perdent de mica en mica i això és a causa, en part, segons se'ns ha comunicat en una conferència de premsa celebrada per "Fabra y Coats" a l'Escola de Puntaires de Barcelona, a la falta d'interès que demostraven algunes escoles per les labors més creatives. En tot cas, han continuat sent les escoles religioses, juntament amb altres evidentment interessades en aquesta assignatura, que encara es dediquen a l'ensenyament de labors que, a més a més de satisfacció, resulten en molts casos una teràpia relaxant d'allò que malauradament, ens trobem tots mancats en aquests dies.

Davant l'interès manifest per tot el que comporta una labor i tots els seus derivats, la firma Fabra y Coats, ha posat en marxa, sota el patrocini de la revista "Labores del Hogar", el "I Concurso Nacional de Labores Fabra y Coats".

Es tracta d'un projecte molt ambiciós que pretén estimular

tots aquells aficionats a les labors sense distinció de sexe i edat, ja que, si bé s'ha reconegut que actualment en el nostre país es gasten cada any 2.000 tones de fil i 6.000 de llana per la realització de les diferents classes de labors (aquestes dades ens han estat facilitades pel director comercial d'aquesta firma, Edward Winfield) aquesta mena d'oci o de treball artesanal, està desapareixent si no es potencia com caldria.

Aquest concurs, dotat amb

diferents premis importants, no és pràcticament un concurs comercial, sinó més aviat una idea que sorgeix amb desig d'ensenyar a les generacions que pugen.

És un concurs que pretén estimular a tots aquells que ho desitgin, contribuint així, que les labors no s'extingeixin i que quan es parli de brodats o calats, aquests no s'identifiquin solament amb les nostres àvies.

María José Ejarque

Tovalles amb brodat Richelieu, labor facilitada per "Fabra y Coats".

Coixí brodat sobre canemàs, labor facilitada per "Fabra y Coats".

COSTUMS I TRADICIONS

Usos setmanasants perduts

Hem entrat en la Quaresma. Dels seus costums i tradicions n'hem parlat força altres anys. Amb tot, hi ha coses que han passat a la Història i que fa de bon recordar. Encara que faltin dies, parlarem, avui, d'algun dels costums de Setmana Santa, perduts.

Un d'ells era la presència d'ocellets en els Monuments — "muniments" en deia molta gent — i que tenia partidaris i detractors com passa en tot. Uns deien que els ocells també són criatures de Déu i tenien dret a cantar-li les glòries i donar-li gràcies pels favors rebuts. Els contraris, no els volien engabiats i com que en llibertat no podia ser, valia més prescindir-ne.

Hi havia indrets on només hi volien cadeneres ja que aquestes, segons una tradició arrencaren les espines de la corona del Crist i per això tenen el caparró vermell. D'altres asseguren que foren els pit-roigs.

A Barcelona hi havia hagut una processó que sortia el dimarts sant, dels Trinitaris, avui parròquia de sant Jaume

que tenia com a curiositat l'absència d'armats romans, substituïts per moros amb turbans i simitarres. Això era per recordar que en el segle XVI uns aragonesos s'endugueren la primera imatge del Natzaré que figurava en la processó.

Altra curiositat d'aquesta processó era que el trompeter que la precedia, anava cobert de pells i amb un cap de tigre. Només hi figurava un pas, amb la imatge del Natzaré, si bé més tard hi afegiren dos àngels, obra de Ramon Amadeu.

Altra cosa que avui no es fa, és la de portar "maigs" al Monument. N'hi havia que eren capelletes fetes amb cartons de colorines i figures de paper representant escenes de la Passió, sobretot Jesús en el sepulcre.

En alguns llocs, com a Girona, els "maigs" eren testos on s'hi havia fet germinar, en la foscor, blat verd. Es cobrien amb draps de colors llampants, cintes i estampetes clavades amb agulles.

Hom creia que tenien, a més a més d'un sentit ornamental, el simbolisme pagà de posar blat en la tomba dels difunts en la creença de llur resurrecció. Si la llavor es corromp dins de la terra dona un nou esclat de vida.

I com sol passar en moltes coses, la superstició feia creure que uns ous amagats dins els "maigs" tenien virtuts remeieres.

Tornant a les processons, hi anaven Sibil·les, que eren unes banderes negres o morades, dutes per congregants i en les quals hi figuraven cares de dona significant, doncs, les sibil·les o donzelles pitonisses de l'antigor que es deien Heritrea, Líbica, Samnia, Dèlfica, Lamoia, Tiburtana, Asmaltea, Heslepòntica i d'altres moltes. El motiu d'assistir a les processons es devia a què segons la tradició, les sibil·les — el nom vol dir Consell de Déu — anunciaven entre altres esdeveniments importants, el naixement i la mort del Senyor.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Lluç fresc a la mallorquina

1 lluç d'1 Kg.
1 manat de cebes tendres
100 gr. d'espínacs frosos
100 gr. pebrot vermell i verd
1 tomaquet gros, madur

50 gr. panses de corint
25 gr. de pinyons
500 gr. patates
1/4 litre vi blanc
150 c.c. de llet

Peieu i tal·leu les patates a rodanxes, bulliu-les una mica amb aigua i sal, després escorreu-les i poseu-les en una platja de forn amb una mica d'oli. Traieu el cap i l'espina del lluç (poden fer-ho a la peixeteria), amaniu-lo amb sal i col·loqueu-lo sobre les patates, els dos trossos encarats perquè omplin la platja i tireu-li la meitat del vi blanc. En una paella poseu una mica d'oli i sofregiu les cebes tendres i el pebrot; picat molt fi, remeneu-lo de tant en tant perquè agafi color, afegiu aleshores el tomaquet ratllat i deixeu-lo coure una mica. Bulliu les fulles d'espínacs amb aigua bullent i sal; quan comenci a bullir altre cop, escorreu-les bé i poseu-les en un recipient amb el sofregit, afegiu la resta del vi i una mica de sal, passeu pel minipimer per deixar-ho ben fi, afegiu una mica de llet fins que quedi de consistència de crema clara. Poseu el lluç al forn durant 10 minuts, després traieu-lo i cobriu-lo tot amb la crema d'espínacs, per sobre poseu les panses (prèviament remullades amb aigua calenta) i els pinyons fregits amb l'oli i poseu-ho altra vegada al forn uns altres 10 minuts.

María Gloria Muntanola

Desitjo rebre butlletes per participar en el gran sorteig en suport de "CATALUNYA CRISTIANA"

Envieu-me butlletes del SORTEIG

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Trameto l'import per

☐ gir postal

☐ taló barrat que incloc

● Preu de la butlleta: 100 ptes.

● Sorteig: davant Notari, el 19 de juny del 1984

Premis: La BICICLETA blanca del Sant Pare, dos VIATGES a Roma, una ENCICLOPÈDIA CATALANA, dos AUDIOVISUALS del viatge del Papa.

"CATALUNYA CRISTIANA" — C/. València, 244, 2on. — Barcelona - 7

Jornada 26																		La Lliga, d'un cop d'ull	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18		
37+11	36+10	34+ 8	33+ 7	29+ 1	28+ 2	28+ 2	27+ 3	26	26+ 2	26	24- 2	24- 2	23- 3	20- 4	17-11	17- 9	13-15		

ENCREUATS

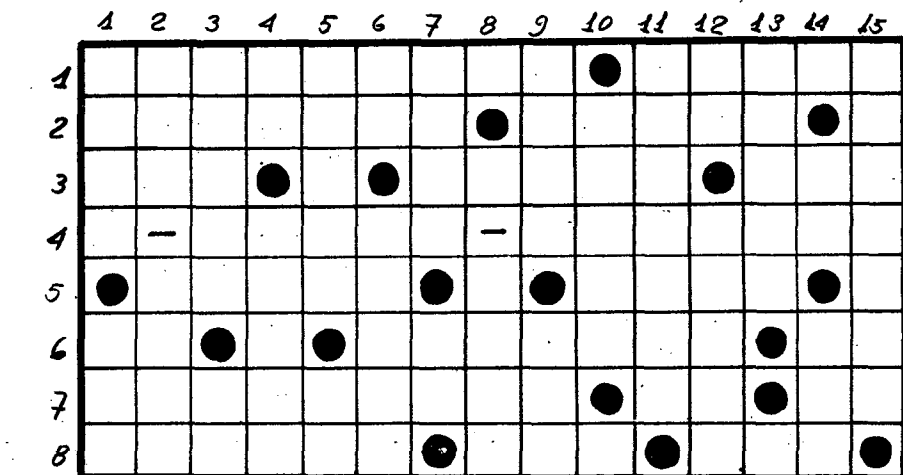
Per Rosa Collell

HORITZONTALS

1.- Qualitat de fidel. Patriarca. 2.- Construcció, fàbrica. La part noble que diferencia l'home de l'animal. Vocal. 3.- Accident geogràfic gallec. Vocal. (Conjunt de mil unitats, a l'inrevés) Bassa on posen les pells a adobar. 4.- El prevere i poeta de Pollença. 5.- Pura, verge. Preposició. Onades. Cinquanta. 6.- Metall fi. Inicial de punt cardinal. Aldea de Marta i Maria. Vocal repetida. 7.- Estri per posar ciris. Consonants. Consonants. 8.- Rugós, que raspa. Estimi. Membre de les aus.

VERTICALS

1.- Fort, valent. Plantígrad. 2.- Xifres romanes. Grosser, ignorant. 3.- Eclesiàstic que ha rebut la segona de les ordres majors. Consonants. 4.- (A l'inrevés, virtut teològica). Lloc on posen els ossos. 5.- Part del pseudònim de Jaume Bofill. Article dialectal. 6.- Noranta-nou. Muntanya de la Transfiguració. 7.- Botxí, cruel. (A l'inrevés, nom de consonant). 8.-

La primera vocal. La segona vocal. (A l'inrevés, una de les famoses coves de les Illes). 9.- La part de l'eina que talla. (A l'inrevés i en llatí, per ma). 10.- Fibra sintètica per a fer roba... Conjunció. 11.-

Esperits del mal. 12.- (A l'inrevés, la meva). (En femení, un pas vers la canonització). 13.- Fàtues. Cinquanta. 14.- Conjunció. Metall. Nom de consonant. 15.- Manaments de Déu.

Solució

HORITZONTALS:

- 1.- Fidelitat. David.
- 2.- Edifici. Anima. E.
- 3.- Ria. O. reliM. Noc.
- 4.- M. Costa Llobera.
- 5.- Casta. A. Ones. L.
- 6.- Or. S. Betània. EE.
- 7.- Canalobre. ST. FG.
- 8.- Aspror. Ami. Ala.

VERTICALS

- 1.- Ferm. Oca. 2.- IDI. Cras. 3.- Diaca.
- NP. 4.- eF. Osser. 5.- Liost. Lo. 6.- IC. Tabor.
- 7.- Tirà. eB. 8.- A. E. àtrA. 9.- Tall. aeM.
- 10.- Nilon. I. 11.- Di-monis. 12.- aM. Bea-ta. 13.- Vanes. L. 14.- I. Or. Efa. 15.- Decà-leg.

CADECA

ESCACS

Per Jaume Mora

La nostra lliga de futbol a les comarques

Vallès Occidental

Grup "A":

U.D. Maragall	17 punts
S. Olímpic	13 punts
Sant Cugat	13 punts
Tibidabo T.R.	11 punts

Grup "B":

Gim. Mercantil	18 punts
Ciudad Badia	13 punts
Sant Cugat	13 punts
C.F. Barbarà	13 punts

Actual classificació

Baix Llobregat

Penya Barcelonista Martorell	31 punts
Ases del Futuro	27 punts
At. Sant Andreu de la Barca	25 punts
Penya Barcelonista Sant Vicenç dels Horts	25 punts

BÀSQUET

El Palau fou un clam

El primer dia del mes de març d'enguany, en una nit freda, amb un ambient extraordinari, la secció de bàsquet del F.C. Barcelona va escriure una de les pàgines més brillants de la seva història. La Jollycolombani de Cantú, actual campiona d'Europa, un equip poderós amb un jugador com Riba que encistella gairebé totes les pilotes que arriben a les seves mans, va caure. El Barça va ser millor. El Palau fou un clam. Epi va estar, diferentment del que passà en el partit d'anada, a l'altura de les circumstàncies. Els pivots americans eren els amos sota els taulers. Solozàbal dirigí bé i Sibilio no desentonà.

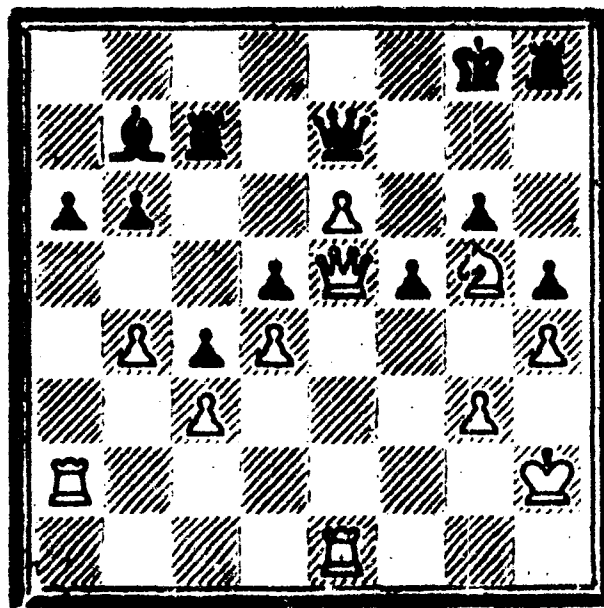
Els homes d'Antoni Serra donaren, en tot moment, la impressió de ser un equip compacte, regular, ambiciós i tranquil. Un conjunt demostra la seva talla de campió en partits com aquest. I el Barça, amb una afecció lliurada en tot moment, no va fallar. La il·lusió de la temporada de ser presents a la final de Ginebra ja és una realitat. L'equip ha guanyat tots els partits de casa, el de Lletotges i té serioses possibilitats de vèncer al camp del Maccabi. (En escriure aquest comentari no s'ha jugat encara el partit).

Els èxits de la secció de bàsquet compensen una mica la frustració de l'afecció blaugrana que un any més ha vist com l'equip de futbol ha dit adéu a la lliga moltes jornades abans que s'acabés. El bàsquet és l'exemple a seguir en un futur.

Tomàs Puntí

DIAGRAMA 102

Blanques juguen i guanyen

Cal desbloquejar al preu que sigui.

Solució

1. Ah4-f6 g7xf6, 2. e5xf6 Te8-g8, 3. Td6-d8 i guanyen.

Solució al Diagrama 101

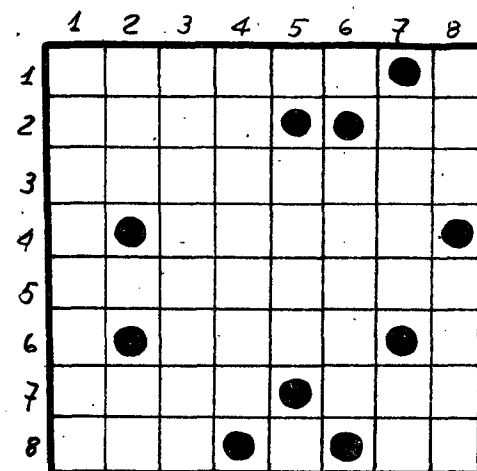
ENCREUATS

HORIZONTALS:

1.— Noi poc treballador. Preposició. 2.— La mare del pare o de la mare. Acabament d'infinitiu. 3.— Uns aparells que hi ha per a fer sentir més la veu del que parla. 4.— La primera consonant. Ovella que és muny en l'orri. 5.— Anar a reunions, tenir amics... 6.— Cinc-cents. Aniria. La primera vocal. 7.— Un volcà que hi ha a la illa de Sicília. Una cosa que va amb piles per a il·luminar-nos. 8.— Li cau aigua pel cos de tant treballar. La teva.

VERTICALS

1.— Grans camades o passes. 2.— El pare del pare o de la mare. Cinquanta. Prònom personal. 3.— Una droga molt dolenta que hi ha en el tabac. 4.— Rera. 5.— Vocal. Uns graners típics que hi ha a Galícia. Deu. 6.— Cinquanta. Acabament. 7.— Vocals. Nom d'home. 8.— Espinavesa. Animaló que hi ha pels graners, clavegueres.

Final. 7.— A.O.A.A. Ot. 8.— Arn. Rata.
tina. 4.— Darrera. 5.— U. Orri. X. 6.— L.
1.— Gambades. 2.— Avi. L. Tu. 3.— Nico-

VERTICALS

1.— Gandul. A. 2.— Àvia. Ar. 3.— Micro-
fon. 4.— B. Orri. 5.— Alternar. 6.— D.
lira. A. 7.— Etna. Lot. 8.— Sua. X. Ta.

HORIZONTALS

Solucions:

ATENCIÓ, EIXERITS I EIXERIDES!!!

CONCURS

Per participar, amb deu números regalats, en el "Gran Sorteig" en suport de "Catalunya Cristiana".

Avui publiquem el primer retall de la fotografia que fa referència al regal que el Papa ens ha fet de la seva BICICLETA.

Tots els nois i noies que, finalment, ens enviiu complet el trencaclosques rebran deu números gratuïts per participar en el Gran Sorteig de: la Bicicleta del Papa, dos viatges a Roma, una Enciclopèdia Catalana, dos àlbums audiovisuals del viatge del Papa.

Atenció, eixerits i eixerides!!!

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 194

Quaresma: preparar la gran festa!

El pare sempre diu que no val a badar. Que les coses no s'improvisen i que acostumen anar bé quan s'hi ha pensat molt, quan s'han estimat molt.

Ha començat ja la Quaresma, i totes les comunitats cristianes del món es preparen a viure-la. A la catequesi n'hem parlat. Però, ¿què és la Quaresma? Preparació per celebrar la gran festa de la Pasqua, el fet més important de la nostra fe cristiana: la Resurrecció de Jesús.

I, ¿què podem fer nosaltres? Jo no ho sé gaire, però us vull dir algunes coses que se m'han acudit:

- Resar una mica més i millor; i quan parlem amb algú no ho fem pas amb presses i malament.
- Estimar i respectar més a tothom: pares, germans, amics, companys, etc.
- Ajudar els altres en tot el que puguem.

— Quan participem a la missa del diumenge fer-ho amb atenció. I, sobretot no faltar-hi cap diumenge.

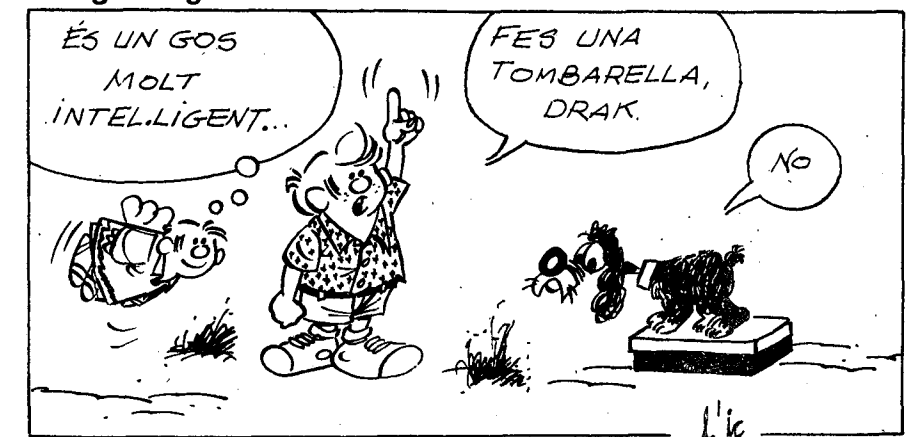
— Donar alguns cèntims dels nostres als pobres.

— No ser egoïstes i compartir les nostres coses amb els altres.

— No fer enfadar a ningú, ni barallar-nos amb ningú.

Ara no se m'acut res més. Potser a vosaltres se us acudiran més coses. Si estiméssim més Jesús, en el món hi hauria més pau i tots seríem més feliços.

L'Angelet Ignasi

L'Eixerit

Llegendes

Després d'algunes visites fetes a l'Agneta, al Sr. Lluís li vingueren ganes de veure el poble un xic de lluny. El volia veure situat dins de la comarca. Amb tot el seu veïnatge i repensar, aleshores, a poc a poc, totes les explicacions de l'Agneta.

Un diumenge, a punta de dia, seguint la riera, travessà l'estreta plana i s'enfilà turons amunt. El camí pujava, fent essos, per una baga menuda, coberta d'alzines. Passada una font, el camí s'obria al bat de sol i menava de dret a la carena, vorejant una pinosa.

Un cop a dalt es dominava bona part de la plana. Al Sud, una corba lleu del litoral quedava rematada pel turó de Montjuïc i el seu castell. A sota, a peu pla, quedava l'aglomeració atapeïda de la ciutat. Blavenca i boirosa. Hom distingia amb tota claredat la tirada dels carrers de l'eixample, paral·lels al mar. Més cap a Ponent el Tibidabo, enfilat al capçal de la ciutat, tancava tot el seguit de saltirons que la serralada feia dialogant alegrement amb la plana: Aquí m'avanço una mica i tu recules. Mes enllà deixo que t'eixamplis i jo, fugint, m'enfilo. En aquell indret d'allà, de mica en mica m'arribo a frec d'ories i deixo que em foradin, i deixo pas al tren més antic del país.

En els replecs, arrecerats, s'hi troben els pobles d'origen, prudents, un pèl conservadors. Tradicionals. A la plana, tocant al mar, els joveçans, inquiets, oberts. Nascuts tots de l'art de la pesca. En aquella estreta franja de terra, entre mar i muntanya, tot queda immersit en una aire mariner.

Els pagesos no són ben bé pagesos. Son tocats d'una mobilitat. D'una obertura. D'una adaptabilitat. D'una iniciativa, pròpies dels homes de mar. La terra en lloc de tenir una consistència forta, és esponjosa. Dolça com el clima. De bon treballar. Els pagesos la menen amb una certa vocació de jardiniers.

Vista de dalt de la serra la plana, trossejada de conreus, és una filigrana geomètrica d'ocres groguencs pintats amb les pinzellades meticuloses de les regues. D'ocres torrats, uniformes, llisos, nascuts del pas de la post. D'ocres pujats de to, humits, rugosos, acabats de llaurar. La regularitat dels ceps dóna als espais de vinya un aire de xarxa immensa, estesa al sol. I els verds, tant els seriosos d'un to eixut, com els tendrals que tot just apunten, es van apoderant de tot, seguint el tarannà del calendari.

Espais amb garrofers. Grupets de pins. Una taca de groc: mimoses. Torrents amb vorades de canyers. Carreteres amb plàtans fent escorta. I una escampadissa de teulats vermells i parets blanques, amb un arbre o dos a peu d'entrada. Hom pot imaginar ben bé, que alguns carrers de les viles, cansats de tanta fila i tanta disciplina, han escampat terres enllà i tenen llurs cases reposant a la vora dels camins. Al peu dels arbres. Guaitant el mar a cor que vols. Parant el sol. Fent cara al vent.

El Sr. Lluís resseguí la plana. Anà reconeguen tots els pobles. Tant els de la costa, com els del interior. Esguardà breument la ciutat i decantà tot seguit els ulls cap al poble de l'Agneta, d'en Pere Si, d'en Pere No...

—El poble no es massa antic— li havia dit l'Agneta —És un poble, més aviat pobret i alegre. No hem estat pas caps d'arengada, sinó més aviat, cués de lluç. En l'afer de la marina i la carrera d'Amèrica els de les viles veïnes han fet millor paper. Ells, a les drassanes, bastien bergantins... naus de pes. Nosaltres, just quillats i sobretot, barques de pesca de pocs pams. Ells eren capitans. Nosaltres, més aviat, erem pilots, contramestres i mariners de fila. Ells feren moltes fortunes. Nosaltres espigolàvem i gràcies. Algun capità, prou l'hem tingut. I alguna fortuna, també. Però al seu costat, nosaltres, poca cosa.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Mateu, capítol 4, versets de l'1 a l'11 (Mt 4: 1-11).

Reflexionem:

1. L'evangelista descriu tres menes de temptacions que poden apartar-nos d'estimar Déu i de comportar-nos com Ell vol. I, lluny de Déu, no hi ha felicitat, ni amor, ni pau, ni Vida per sempre.
2. La primera és pensar que Déu ens ha de donar coses, en lloc de pensar que cal escoltar el que diu i fer-ho. Ell ens estima i vol sempre el nostre bé.
3. La segona és pensar que només fent "coses" per fora, Déu ja està content. Però el que Ell vol és que l'estimem i fem les coses de cor.
4. La tercera és voler tenir "coses", ser egoïstes, només pensar en els diners i a fer-nos veure. Quan, abans de res, cal estimar Déu amb tot el cor i sobre totes les coses.

El mossèn

CONTE

Per Teresa Collell

Els rodamóns

Una veu cantelluda, la va fer tornar a la realitat.

Amb recança s'aixecà, i, guardant a la butxaca del davantal una petxina blanca i polida, va començar d'estirar lentament el carretó, caminant silenciosa, al costat del seu company de ruta.

Varen arribar a un poble pintoresc, vestit de festa.

Era l'aplec de la Patrona dels pescadors.

L'home li va dir: —"Aquesta nit treballarem, i si el negoci va bé, demà pujarem a l'ermita".

La noia s'il·lusionà.

Entre tots dos muntaren l'escenari i després ella va preparar el sopar.

Més tard va encaminar-se a una botiga.

Així que va entrar, un grup de dones que hi havia, se la varen mirar de dalt a baix, obertament, sense dissimular la curiositat.

L'esguard de la noieteta, acostumat que mai ningú és fixés en ella, no sabia on posar-se.

Les compradores, entre elles comentaven: —"Està magre i esgrogueïda, per... l'haguessiu vist amb quin dalit tirava del carretó!" — Una altre deia: —"I això que fa cara de bona minyona, però, serà una perduda!" — i una tercera afegí amb molt d'aplom: —"Tota aquesta gent que roda així pel món, són uns desgraciats." —

Aquests i altres comentaris, maliciosos i burletes, varen ferir dolorosament el cor sensible de la noia, que, bategant adelerat li va fer pujar els colors a la cara.

Quan li va tocar el torn, va demanar amb veu insegura, talment com si fes una malifeta.

—"Un petricó de vi del més barat." —

Es va sentir una rialla continguda, i una veu murmurant:

—"La cançó de sempre; tot s'ho gasten en vi!" —

Sense dir ni un mot perquè tenia un nus a la gorja que l'ofegava, la Marta va prendre l'ampolla i sortí.

Sentia que realment tenien raó aquelles dones; era molt desgraciada. I les llagrimas li varen rodolar cara avall.

(Continuarà)

DIUMENGE 11

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 CONCERT
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 HIPICA
11.35 POBLE DE DÉU
12.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.20 INFORMACIÓ ESPORTIVA
15.35 LA VOLTA AL MÓN DE WILLY FOG
16.00 FAMA
15.55 I TANMATEIX T'ESTIMO
18.00 ESPECIAL MUSICAL
19.00 LOU GRANT
20.00 VAL MÉS PREVENIR
20.10 TELEDIARI
20.50 INFORMACIÓ ESPORTIVA
21.05 A LA CAÇA DEL TRESOR
22.05 ESPANYA HISTÒRIA INMEDIATA
23.00 ESTUDI ESTADI
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

16.00 MÚSICA I MÚSICS
16.30 ÚLTIMAS PREGUNTAS
17.00 ESTRENAS TV: "Quiero quedarme con mi hijo". (1976)
18.40 AVENTURES EN EL MISSISSIPPI
19.00 ELS PARES DELS NOSTRES PARES
20.00 FLAMINGO ROAD
21.00 EL DOMINICAL
22.00 L'ARGUMENTATGE: "El hormiguero". (1976)
23.40 COMIAT
CIRCUIT CATALÀ
10.30 MISSA
11.20 DOCUMENTAL
11.35 MIRAMAR ESPORTIU
13.50 DOCUMENTAL
14.00 CARA A CARA

DILLUNS 12

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 PODER SIN GLORIA
16.30 LA TARDA
17.00 EL JUTGLAR I LA REINA
17.30 ELS RIUS
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
19.00 PISTA LLIURE
20.00 CONSUM
20.30 TELEDIARI
21.05 HITCKCOCK: "Yo lo vi todo".
22.00 TERESA DE JESUS
23.00 VIURE CADA DIA
23.50 TD CIERRE
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 CICLE: IBSEN: "Espectres".
18.15 RONDALLES D'EUROPA
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 ESTADIO-2
20.35 LA NIT DEL CINEMA ESPANYOL: "Malvaloca". (1942)
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIMARTS 13

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 AL CALIU DE LA FELIU
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 PODER SIN GLORIA
16.25 LA TARDA
17.00 AUTORRETRATO
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
19.00 TOCATA
20.00 AL MIL POR MIL
20.30 TELEDIARI
21.05 NOTA: "Oportunament es comunicarà el contingut d'aquest espai".
21.30 LA COMEDIA: "La importancia de llamarse Ernesto", de Oscar Wilde.
23.30 TD CIERRE
23.35 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 A L'ABAST DE LA MÀ
17.15 PER MOLTS ANYS
18.15 PLANETA IMAGINARI
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 AL AIRE LLIURE
20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
21.00 MOVIOLA
22.00 SI JO FORA PRESIDENT
3.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIMECRES 14

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 CIENTÍFICS CATALANS
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 PODER SIN GLORIA
16.25 TOROS
18.30 BARRI SESAMO
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 NOSALTRES
20.00 TELEDIARI
20.25 BÀSQUET
22.05 SESSIÓ DE NIT: CICLE CINE: NEGRE AMERICA: "Los violentos años veinte". (1939)
23.55 TD CIERRE
00.00 TESTIMONI
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 VEURE MÓN
17.15 PUNT DE REUNIÓ
18.15 PLANETA IMAGINARI
18.45 L'ESPORT DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 TEMPS DE PAPER
21.00 ESTUDI OBERT
22.45 LA BONA MÚSICA
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIJOUS 15

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 LA TERRA I LA CENDRA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 PODER SIN GLORIA
16.25 LA TARDA
17.00 D'AQUÍ CAP ENLLÀ
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 MICKI I DONALD
19.00 DE OLIMPIA A LOS ANGELES
20.00 DE PEL·LÍCULA
20.30 TELEDIARI
21.05 BONA NIT
22.30 COSAS DE DOS
23.00 EN PORTADA
23.50 TD CIERRE
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 TAULA DE SO
17.15 VOSTÈ PREGUNTA
18.15 INFANTIL
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 LEO CONTRA TODOS
21.00 FILA-7
21.55 CINE CLUB. CICLE: RITA HAYWORT: "Mi chica favorita". (1942)
23.45 TELEDIARI-3
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIVENDRES 16

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 PARLAMENT
14.00 AIXÒ ÉS ESPECTACLE
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.30 PODER SIN GLORIA
16.25 TOROS
18.30 LAS FÁBULAS DEL BOSQUE VERDE
19.00 ANDY ROBSON
19.30 DOCUMENTAL
20.00 AL GALOPE
20.30 TELEDIARI
21.05 UN, DOS, TRES
22.30 KENNEDY
23.30 TD CIERRE
23.35 CONCIERTO SENTIDO
00.10 FALLAS 84
00.40 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 ANIMALS BAIX EL SOL
16.00 MOZART
17.30 DARRERA FRONTERA
18.25 EN PARALEL, ELS JOVES
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 LA CLAVE
00.15 TELEDIARI-3
00.45 TELE-ESPORT
01.00 COMIAT

DISSABTE 17

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 LA GRESCA DEL SAC DE GEMECS/XERINOLA
12.30 DOCUMENTAL
13.00 APERITIU AMB...
13.30 UN MILIÓ PER AL MILLOR
14.30 RECALL INFORMATIU
15.00 QUE VOL VEURE?
CIRCUIT ESTATAL
11.00 COM HO VEUS
13.00 GENT JOVE
14.30 LAS CORTS ESPANYOLES
15.00 TELEDIARI
15.35 ELS PITUFOS
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "La familia y uno más". (1965)
17.45 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 ERA UNA VEGADA... L'HOME
18.20 LLIBRES D'AVENTURES
19.30 VOSTÈ, PER EXEMPLE
20.00 TELEDIARI
20.50 MASH
21.20 INFORME SETMANAL
22.30 DISSABTE CINE: "Los girasoles". (1970)
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 TALLER DE TEATRO
20.30 LA FINESTRA ELECTRÒNICA
22.25 TEATRE REIAL
24.00 COMIAT

TELEVISIÓ DE CATALUNYA

DIUMENGE - 11

21.00 TELENOTÍCIES
21.30 DALLAS: "El conflicte a l'Ewin 23".
22.30 GOL A GOL

DILLUNS - 12

20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 CINEMA-3: "El viatge".

DIMARTS - 13

20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 ANGEL CASAS SHOW: "Homenatge a Josep Guardiola".

DIMECRES - 14

20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 TELENOTÍCIES

DIJOUS - 15

20.00 A LA RECERCA DE... "Els hereus perduts".
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 CAP DE SETMANA
21.30 A TOT ESPORT
22.00 ELS PROFESSIONALS: "Allí on s'acaba la jungla".

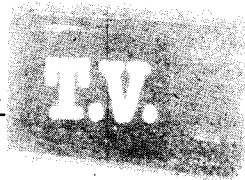
DIVENDRES - 16

20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 SI MINISTRE. Capítol IX.
22.00 EL MÓN DE WHICKER

DISSABTE - 17

20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 JAZZ

TELE-CRÍTICA

Inicis del cine espanyol

Amb el títol "La nit del cine espanyol", s'emet un llarg cicle que comprèn tant l'estudi dels anys durant els quals el general Franco regí els destins d'Espanya, com la filmografia d'aquells anys. Referent a la recerca de la veritat històrica d'aquells anys, cadascú en dona la seva versió. I referent a la filmografia ens trobem amb agradables sorpreses que cal agrair.

Perquè, ¿on trobem per exemple el suau, penetrant i convincent lirisme d'una "Marianela" entre

els films d'ara? O, ¿on el confortant i bon humor de tants moments d'aquell film sense pretensions que fou "Alma de Dios"?

El que tenen en contra molts d'aquests films, és que la seva forma és antiquada. És veritat: el temps no passa en va. Però tenen a favor seu la línia argumental, que, a fi de comptes, dona vida a la forma, supera en molt a altres films nacionals i estrangers d'avui.

Joan Sans

FILATELIA

Per Enric Graupera

El 10 de novembre del 1983, el Vaticà posà en circulació una sèrie de segells (correu aeri), dedicada a commemorar l'Any Mundial de les Comunicacions, de dos valors, 2.000 i 5.000 liras. Tiratge: 750.000 sèries completes. Format horitzontal: 48 x 40 mm. Dentat: 14 x 14. Estampats en paper blanc setinat, i gravats al buit-calcografia de varis colors per l'Institut "Poligrafico e Zecca", de l'Estat Italià. Disseny: David Vancelli.

El segell de 2.000 liras reproduïx una pintura de la Capella Sixtina: Moisès explicant la Llei al poble, de Luca Signorelli. El de 5.000 liras: reproduïx un tapís, tret d'un dibuix de Rafael: la predicació de Sant Pau a Atenes.

El pintor Luca Signorelli (1450-1523), italià, aquest pintor aporta la influència de l'escola florentina a les moltes obres realitzades per ell com "La flagel·lació" (1481), l'Epifania, l'Anunciació, Sant Sebastià, etc. L'obra cimera de Signorelli es troba a la Capella de Sant Bruzio, a la Catedral d'Orvieto.

XX VIATGE CULTURAL A BLANES

25 de març

En aquesta vila, d'origen romà, portal de la Costa Brava i escenari de la major part de les meravelloses narracions de Joaquim Ruyra, el més gran dels nostres literats, veurem, com a visita destacada, el jardí botànic

"MAR I MURTRA" que conté una nombrosa col·lecció de plantes tropicals. Aquest jardí està situat als vessants del turó Santa Anna i ha arribat a contenir més de 3.000 espècies de plantes exòtiques procedents de diversos continents. Des del mateix turó es contempla una extensa i bellíssima panoràmica de la Costa Brava. Dins de la vila es troben diversos llocs d'interès com són:

L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE SANTA MARIA, notable exemplar gòtic de finals del XVI, restes del palau dels Cabrera; una

FONT GÒTICA, la roca

SA PALOMERA; el monument emplaçat al Passeig Marítim, dedicat a Ruyra, obra de Joan Rebull, que representa el "Pare Sadurní dels ocells", personatge central de la narració "Les coses benignes".

Les visites a la vila ens ocuparan tot el matí perquè no acabarem de veure totes les coses interessants. Després de dinar al Bar Blanes anirem al

SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DEL VILAR on es venera una imatge del XIII, de fusta policromada. En aquest santuari té lloc la darrera escena de la narració "El rem de trenta-quatre", obra destacada de Ruyra.

Sortida a les 8,30 del matí del xamfrà València-Balmes.

Preu: 1.600 pessetes que comprèn el viatge en autocar; les visites, el dinar i la participació en el sorteig de llibres.

Finca "Mar i Murtra", jardí botànic, fundat l'any 1928.

Vista general de Blanes.

"El Pare Sadurní dels ocells", protagonista de "Les coses benignes", de Joaquim Ruyra i Oms, a qui està dedicat el monument.